

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALL I WANT IS YOU

FALON BALLARD

Author of **LEASE ON LOVE** and **JUST MY TYPE**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TEK İSTEDİĞİM SENSİN İÇİN ÖNCE DEN ÖVGÜ

"Ballard kendini türün en çok okunmaya değer yazarlarından biri olarak kanıtıyor. Tatil planlarınızı erteleyin çünkü bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız. Işıkları kısın, kakaoyu doldurun ve sarılıp yatın.

-*"Tek İsteddiğim Sensin* sezonun en tatlı ve en ateşli bağımlılığı!"

-Courtney Kae, *In the Event of Love* kitabının yazarı

"Her nasılsa aynı anda hem yürek burkan hem de sıcacık olan Ballard, en çarpıcı ikinci şans tatil romantizmini yazmış. Ağzına kadar baharat ve gerilimle dolu olan *Tek İsteddiğim Sensin*, hızlı tempolu, samimi ve vazgeçilemeyecek bir kitap. Romantizm türünün hayranlarına olduğu kadar bu türü yazanlara da bir aşk mektubu. Nick ve Jess'in aşk hikâyesini bundan sonra her tatil sezonunda tekrar okuyacağım ve onlara yeniden aşık olacağım."

-Hannah Bonam-Young, *Out on a Limb* kitabının yazarı

"*Tek İsteddiğim Sensin* beni kahkahalarla güldürdü çünkü iki rakip yazar hakkındaki bu ikinci şans, zoraki yakınlık, düşmandan sevgiliye Noel romantizminde seilmeyecek ne var? Romantizm severlerin bayılacağı eğlenceli ve seksi bir k i t a p . Bu şeker ve baharat ikramını tatil okuma listenize h e m e n ekleyin."

-Holly Cassidy, *The Christmas Countdown* kitabının yazarı

"Falon'un yazıları alaycı mizah, baharatlı tatil sıcaklığı ve cazibe dallarıyla cızırdıyor - bu şimdiye kadarki en iyisi! *Tek İsteddiğim Sensin*, sizi sonsuza dek mutlu olma mucizesine inandıracak tek oturuşta okunacak bir kitap."

-Jen Comfort, *What Is Love?* kitabının yazarı

TAM İŞARETİNE ÖVGÜ

Elle'in 2024 Yılı'nın En İyi Romantik Kitaplarından Biri

"Falon Ballard, Hollywood'un yıldızlarla birlikte parlayan bu filminde Hallmark romantik komedisine çok ihtiyaç duyulan asiditeyi enjekte ediyor."

-Elle

"Ballard'ın canlı ve eğlenceli romantik komedisi, okuyucuların bu ikilinin ikinci bir şansa sahip olmalarını ummalarını sağlayacak."

-Booklist

"Ballard (*Just My Type*) bu bağımlılık yaratan çağdaş romanında.... alingan ve hızlı tempolu bir Hollywood fantezisi sunuyor. Kamera arkasında gerçekleşebilecek sihre eğlenceli ve heyecan verici bir bakış."

-Publishers Weekly

"Ballard kaynayan bir kimyayla dolu, başarılı bir romantik komedi yaratmış. Emmy ve Grayson'ın yoğun cinsel gerilimi sayfaların akıp gitmesini sağlıyor. Küçük bir kasabanın samimi ortamı hikâyeye tüm

Bir Hallmark filminin cazibesi ama çok daha fazla heyecan ve alaycılıkla. Romantik komedilere eğlenceli ve seksi bir övgü, neşe ve kimya dolu."

-Kirkus Reviews (yıldızlı eleştiri)

"Romantik komedi türüne göz kırıyor ve ateşli bir gerilimle dolu."

-Library Journal

"Falon Ballard kimya dolu şakaların ve sevimli karakterlerin ustası!"

-Sarah Adams, *The Cheat Sheet* kitabının yazarı

"Falon Ballard.... keskin zekâlı ve bayıltıcı aşk romanlarının kraliçesi. Yazdığı her şeyi yutacağım ve daha fazlası için yalvaracağım."

-Mazey Eddings, *The Plus One* kitabının yazarı

"*Right on Cue*.... mükemmel hazırlanmış bir romantik komedi. Ballard bu keyifli ve doyurucu kitapla doğru yolda ilerliyor."

-Sophie Sullivan, *Ten Rules for Faking It* kitabının yazarı

"Falon Ballard'ın yazıları beni en iyi arkadaşın sulu bir hikâyeyi paylaşması gibi içine çekiyor.... Bu sevimli, çekici ve baharatlı romantik komedi sizi son sayfasına kadar esir alacak."

-Meredith Schorr, *Someone Just Like You* kitabının yazarı

TAM BENİM TİPİM İÇİN ÖVGÜ

"Yazarların tutku ve aşkına büyüleyici bir övgü."

-PopSugar

"Seth ve Lana'nın sayfalarındaki kimyası anında uyuşuyor ve daha içten bir şeye dönüşen iğneleyici şakalaşmalarını okumak bir zevk. Birbirlerine duydukları özlem ve önlerine çıkan engeller gerçekçi.... Özlem ve kahkahalarla dolu, keyifle okunacak bir ikinci şans romanı."

-Kirkus Reviews

"Ballard'ın bu eğlenceli romantik komedisi... her iki kahramanın da kendi sorunları için terapi görürken kişisel ve profesyonel hedeflerini yeniden değerlendirmelerini canlandırıcı bir şekilde görüyor, romantizm kadar iyileşme ve duygusal büyüme üzerine."

-Publishers Weekly

"Okurların yüzünde bir gülümseme ve kalplerinde bir neşe bırakacak zeki, neşeli bir romantik komedi.... Ballard'ın yetenekleri için harika bir vitrin: Sesi taze ve cilveli, karakterleri iyi geliştirilmiş... ve temposu hızlı ve asla sıkıcı değil. Her türden romans okuru son derece eğlenecek."

-BookPage

"Eşsiz ve mizahi bir hikâye. Ballard, zeki ve çekici baş karakterlerle ikinci şans romantizminde tüm doğru notaları tutturuyor."

-Booklist

"Bu baharatlı, kinayeli okuma, çoğu romantik komedi hayranının 'Tam benim tarzım bir kitap' demesine neden olacak! "

-Library Journal

"Falon Ballard, merkezinde katmanlı, duygusal ve seksi bir aşk hikâyesinin yer aldığı, şakalaşmalar ve keyifli karakterlerle dolu, sayfaları çeviren bir ikinci şans romanı sunuyor."

-Ava Wilder, *How to Fake It in Hollywood* kitabının yazarı

"*Just My Type*, düşmanlardan aşıklara uzanan zekâsıyla kıvılcım saçıyor ve Los Angeles'ın yetenekleriyle göz kamaştırıyor."

-Emily Wibberley ve Austin Siegemund-Broka, *En Zor Taslak* kitabının yazarları

"Keskin üslubu, eğlenceli şakaları ve keyifli karakterleriyle *Just My Type* kesinlikle mükemmel bir romantik komedi."

-Lacie Waldon, *The Layover* kitabının yazarı

"Falon Ballard'ın yazarlığıyla ilgili her şey doğrudan kalbe hitap ediyor.... Tam *Benim Tipim* tartışılmaz bir şov!"

-Courtney Kae, *In the Event of Love* kitabının yazarı

"Ballard'ın ikinci romanı, sevimli karakterleri, cızırtılı kimyası ve mükemmel işlenmiş mizahıyla elinizden bırakmak istemeyeceğiniz bir hikâye."

-Denise Williams, *How to Fail at Flirting* kitabının yazarı

LEASE ON LOVE İÇİN ÖVGÜ

"[Bu] eğlenceli ve hafif bir okuma... Ballard, kitabı Sadie ve Jack arasındaki metin konuşmaları (emojiler ve hepsi) ve arkadaşlarıyla yaptığı grup konuşmaları ile serpiştiriyor ve okuyucuların gerçekten hikayenin bir parçası olduklarını hissetmelerini sağlıyor. Sadie ve Jack'in birbirlerine olan hisleri nihayet fark edildiğinde, karakterlerle birlikte kutlama yapmaktan kendinizi alamıyorsunuz."

-USA Today

"Gülmekten kırıp geçiren espriler, zeki karakterler ve içten bir cazibe... Bu romantik komedide hepsi var!"

-Woman's World

"Sıcacık bir romantizm."

-PopSugar

"[Bu] ilginç, iç açıcı bir çağdaş romans... Bu bir zevk."

-Publishers Weekly

"Harika bir okuma... Ev arkadaşından sevgiliye, zıt kutupların birbirini çektiği keskin ve komik bir romantik komedi."
-Booklist

"Yeni başlangıçların ve duygusal gelişimin bu büyüleyici hikâyesinde Sadie'nin şımarık ve sempatik bir anlatıcısı var ve roman zehirli aileler ve keder gibi zor konulara değinmesine rağmen hafif tonunu koruyor.... Kadın girişimcilerden, aile kurmaktan ve nazik romantik başrollerden hoşlanan okurlar bu romandan keyif alacak."

-Library Journal

"[Sadie ve Jack] arasındaki romantizm ve yavaş yavaş alevlenen çekim.... tadına varılması gereken şeyler. Ballard onların birbirlerini nasıl tamamladıklarını ve feci kişisel değişimlerin ardından kendilerini nasıl yeniden keşfetmeyi umduklarını tatlı bir dille anlatıyor."

-Kirkus Reviews

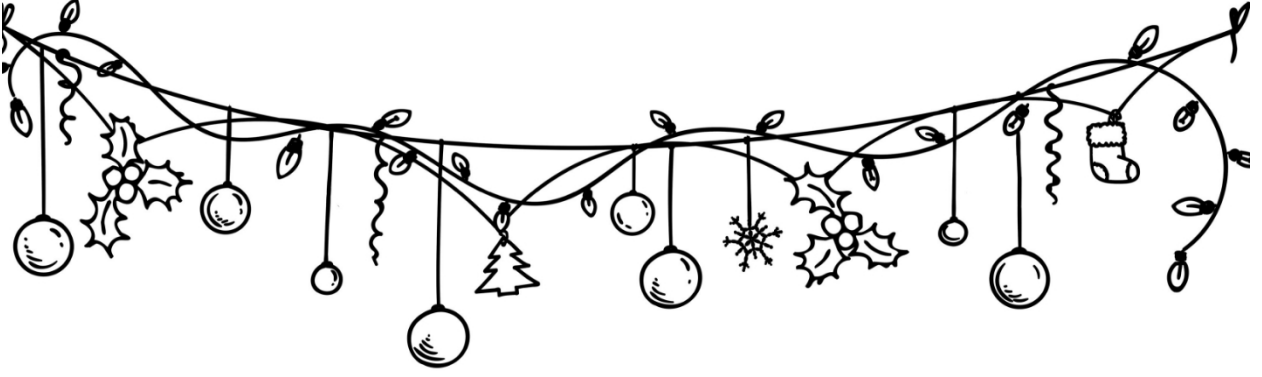
"Her düzeyde bir zevk... Ulaşılamaz gibi görünen değerli bir şeyi bulmaya dair güzel bir aşk hikâyesi."
-Denise Williams, *How to Fail at Flirting* kitabının yazarı

"Umut dolu, yürek ısıtan bir ilk roman. Baş kahramanı ve sevimli inek kahramanı ile bu zıt kutuplu, oda arkadaşından aşığa romantizm gerçek bir zevk."
-Rachel Lynn Solomon, *Business or Pleasure* ve *The Ex Talk* kitaplarının yazarı

"*Lease on Love*, hiçbirimizin mükemmel olmadığını, ancak hepimizin değerli olduğunu, hepimizin yeterli olduğunu sıcak ve esprili bir şekilde vurguluyor: Hepimiz sevmeyi hak ediyoruz, sadece başkaları tarafından değil, kendimiz tarafından da."
-Sarah Hogle, *Twice Shy* ve *You Deserve Each Other* kitaplarının yazarı

"Yeni kariyer ve romantik yollar çizme, aile kurarak güç bulma ve 'ev' olmanın gerçek anlamını keşfetme üzerine sürükleyici, okunmaya değer bir ilk kitap. "
-Suzanne Park, *Loathe at First Sight* ve *So We Meet Again* kitaplarının yazarı

OceanofPDF.com

Falon Ballard tarafından da

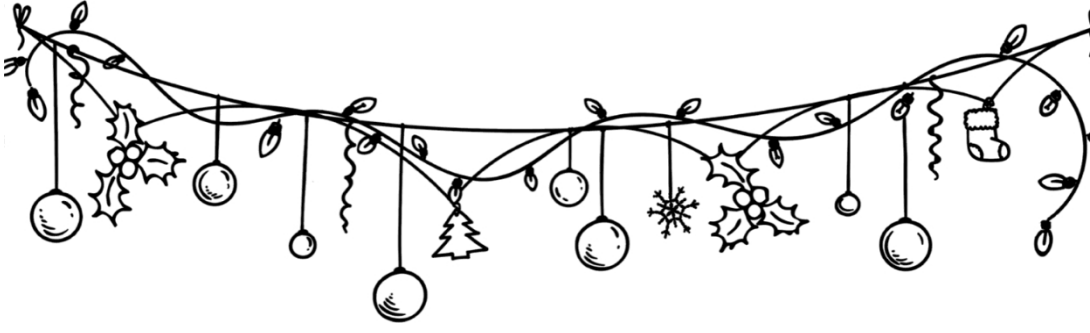
Tam

Zamanında

Just My Type

Lease on Love

OceanofPDF.com

ALL I WANT IS YOU

Bir Roman

G. P. Putnam's Sons
New York

OceanofPDF.com

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 Falon Ballard tarafından

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısını aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Ballard, Falon, yazar.

Başlık: Tek istediğim sensin : bir roman / Falon Ballard.

Açıklama: New York : G. P. Putnam's Sons, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024013718 (basılı) | LCCN 2024013719 (e-kitap) | ISBN 9780593851845
(ticari cilt) | ISBN 9780593851852 (epub)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3602.A621125 A79 2024 (baskı) | LCC PS3602.A621125 (e-kitap) | DDC
813/.6-dc23/eng/20240328

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024013718> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024013719> Ebook

ISBN9780593851852 adresinde mevcuttur

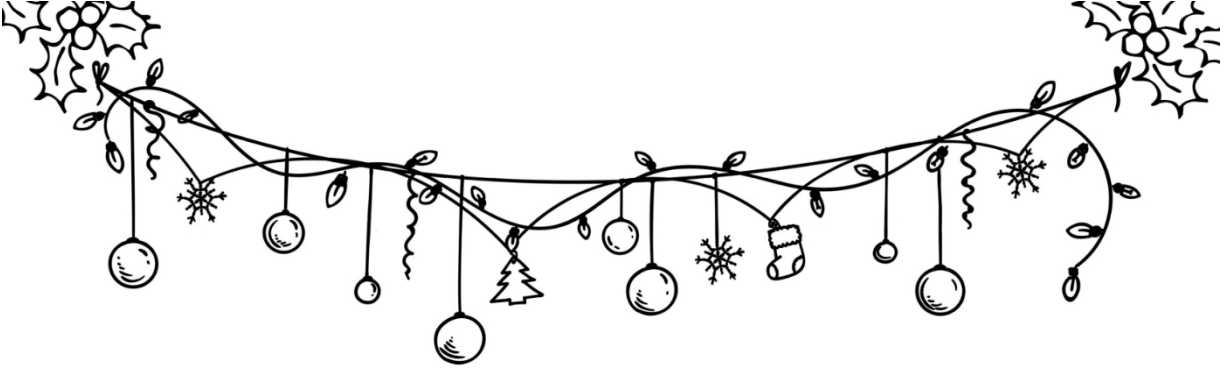
Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Sandra Chiu

Kitap tasarımı Shannon Nicole Plunkett tarafından yapılmış, e-kitap için Maggie Hunt tarafından uyarlanmıştır

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0a_148332238_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm İlk Noel

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On

Birinci Bölüm

On İkinci

Bölüm

İkinci Noel On

Üçüncü Bölüm On

Dört Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm

[On Sekizinci Bölüm](#)

[On Dokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Noel Yirmi](#)

[Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

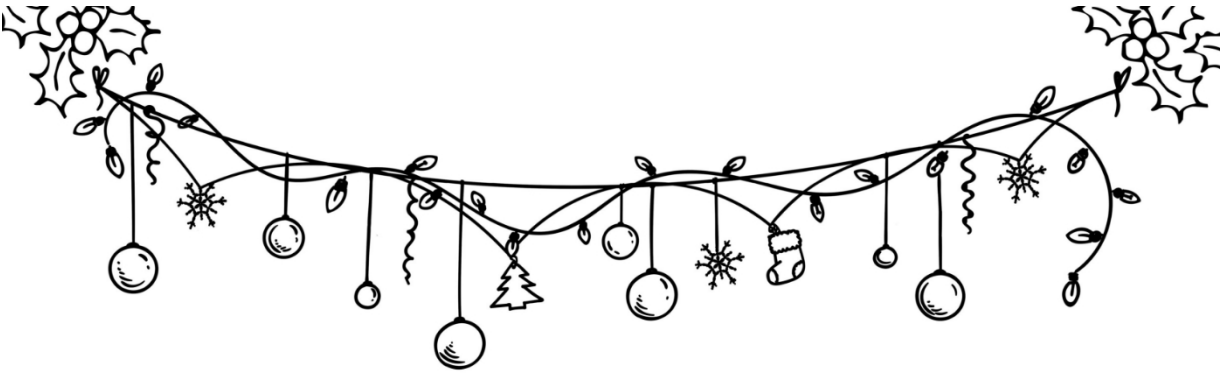
[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Gaby Mongelli'ye, beni buraya kadar getirdiği için

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

JESS

eskiden bayramları severdim. Aslında tüm bayramları ama özellikle Noel'i. Ben Cadılar Bayramı'nın ertesi günü süslemelerimi açan kişiydim (seni seviyorum Şükran Günü, ama çelenkleri, ışıkları ve ateşin yanına asılan çorapları kesinlikle gerekenden daha uzun süre erteleyecek kadar değil). Kırmızı bardaklar çıkar çıkmaz beni grande peppermint mocha sipariş ederken bulabilirdiniz, Mariah Carey 1 Kasım'da saat gece yarısını vurduğu anda sıraya girmişti.

Dürüst olmak gerekirse, bunların hepsini hala yapıyorum. Ağacım çoktan stüdyo dairemin köşesine kuruldu, tüm ışıltılı süsleriyle donatıldı. Işıklar küçük balkonumu çevreleyen metal korkuluğun etrafını sarıyor. Ve tek bir çorap asıldı, ancak şöminenin yanına değil çünkü onlardan bir tane alamam. Onun yerine, ağacın hemen yanındaki plastik bir kancadan sarkıyor ve hala çok özenle asılıyor. Yani evet, bugünlerde Noel'i hala kutluyorum; sadece tatil telaşının neşesi ve coşkusu biraz daha azaldı. Şimdi daha çok bir tatil damlası gibi. Ama sanırım Noel'de terk edildiğinizde bu normal (tamam, Noel'den iki hafta sonraydı, ama yine de sayılır ve oldukça boktan bir zamanlamaydı).

Ama bu yıl Noel havamı geri kazanacağım.

İlanda "rahat" olarak tanımlanan stüdyo daireden beş blok ötede, gelirimün çoğunu kazandığım kafeye doğru yürürken, geçmiş Noel hayaletlerimle oyalanmak yerine tatilin büyüüne odaklanmaya çalışıyorum. Beş yıl oldu ama tatil sezonu her zaman anıları su yüzüne çıkarıyor. Dolayısıyla bu yıl tamamen yeni anılar biriktirmekle ilgili olacak.

Dükkan tıklım tıklım dolu ve ben içeri girdikten sonra, espresso shot'ları çekip sütü köpürtmeden önce en sevdiğim iş arkadaşım Josie'yi selamlamaya ancak zamanım oluyor.

"Bu tatil telaşı sayılır mı?" Sıra nihayet azaldığında ve ikimiz de nefes almak için bir dakikaya sahip olduğumuzda ona inleyerek soruyorum.

Bugün Şükran Günü'nden sonraki Pazartesi, ancak mağazaları dolduran kalabalığa bakınca, herkesin yeni bir Kara Cuma fırsatına hazırlandığını düşünebilirsiniz.

Ben unlu mamulleri yeniden yerleştirirken Josie tezgahı siliyor. "Tek bildiğim bayram bahşişlerinde ciddi bir eksiklik olduğu." Uzun siyah saçlarından bir tutamı şıklıktan dağınıklığa dönüşen topuzunun içine sokuyor, altın sarısı teni koşturmaktan kızarmış.

Bir iniltiyi daha bastırdım. Kahve dükkânının sahibi bize iyi para ödüyor, ama yayıncımdan gelecek bir sonraki ödemeye kadar beni idare etmesi için bu ay biraz bahşiş parasına güveniyordum.

İnsanlar benim yayınlanmış bir aşk romanı yazarı olduğumu öğrendiklerinde şaşırıyorlar. Öyle bir tipe benzemediğim için değil - görünüş olarak klişelere uyduğum için - ama yazarların kafelerde çalışmak zorunda kalmayacak kadar para kazandıklarını varsaydıkları için. Varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz.

Tam mola için arka tarafa geçmek üzereyken telefonum cebimde titriyor. Ayaklarım çoktan ağrımaya başlamıştı ve mesaimin daha yarısını bitirmiştım ama e-posta bildirimini görünce keyfim biraz yerine geldi.

Son yedi yıldır menajerim ve aynı zamanda arkadaşım olan Sonia'dan gelen e-postanın konu satırı umut verici. **İNANILMAZ FIRSAT**, yazıyor. **EN KISA ZAMANDA CEVAP VERİN.**

Son zamanlarda Sonia'dan aldığım tek e-posta, bir sonraki el yazmamı ne zaman bekleyebileceğine dair aralıksız sorular oldu. Umarım bu aciliyet hissi iyi bir şeylerin geleceği anlamına geliyordur. Belki yeni bir IP projesi için bir teklif ya da editörümünden umut verici bir haber. Belki de kitaplarımdan biri nihayet avansını hak etmiştir ve bir sonraki telif ödemem bir önceki kadar acınası olmayacaktır.

E-postayı hızla tarıyorum, gözlerim dolar işaretli bir şey, iyi bir haber, kutlanacak bir şey arıyor.

İyi haberin tam tersi. Bir yazar olarak belki de "iyi haberin tam tersi" için bir kelime ya da deyim bilmem gerekirdi ama spoiler uyarısı, yazma zamanımın yarısını Google'da "gülümsemenin eşanlamlısı" aramakla geçiriyorum, bu yüzden hiçbir şey bulamadım.

Kendimi e-postanın başına dönmeye ve tekrar okumaya zorluyorum. Eminim Sonia bana çok kötü bir şaka yapıyor ve öneriyor gibi görüldüğü şeyi gerçekten önermiyor. Çünkü öneriyor gibi görüldüğü şey çok gülünç ve sunmaktan büyük heyecan duyduğu bu "fırsatı" bir milyon yıl geçse bile asla kabul etmeyeceğimi biliyor.

Jess,

Bugün erken saatlerde bar ekibiyle konuştum ve benden bu daveti iletmemi istediler. Bildiğiniz gibi, SVP'nin yıllık tatil balosu sadece birkaç hafta sonra yapılacak ve ödül törenine katılmanızı çok istiyorlar! (Burada bir an için onun

Bana bir ödül verileceğini söyleyecek, ki bu harika olurdu, bildiğim kadarıyla yayıncımın yıllık gösteriş ödüllерinin hiçbirine para eklenmemiş olsa da). **Nick Matthews**

Yılın Romantik Yazarı ödülünü alıyor ve ödülü ona verecek kişinin siz olmanızı istiyorlar! (Nick Matthews'a vermek istediğim o kadar çok şey var ki, ödül bu listenin hiçbir yerinde yok). **Nick'le pek iyi bir geçmişiniz olmadığını biliyorum** (okurken iki kez yüksek sesle homurdandım), **ancak bunun biraz tanıtım için harika bir fırsat olabileceğini düşünüyorum.** Ayrıca, hayır dersен (tabii ki hayır diyeceğim), bir takım oyuncusu olmak istemiyormuşsun gibi görünür ve Saint Valentine's Press'teki herkesin birbirini desteklemesinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. (Gag.) Bunu yapmayı kabul ettiğinde, ki edeceğini biliyorum çünkü sen kişisel meseleleri denklemden çıkarıp işe odaklanacak akıllı bir kadınsın (elbette, Sonia), bir sonraki kitabını sunduğumuzda bizi olumlu bir şekilde konumlandıracaksın. Yani bunu bir düşünün. Ciddiyim. Evet demelisin Jess. (Sesini duyabiliyorum, bu "seçim "in aslında bir seçim olmadığını anlamamı sağlayan o tonda) **Bonus,** sunum yapan kişi olarak SVP balo gecesi için otel odanızı karşılayacak! (Evet, var.

Bu tek iyi haber çünkü başka türlü gitmeyi göze alabileceğimi sanmıyorum). Cevap vermeden önce kesin evetinizi bekleyeceğim. Ki bunu bekliyorum.

kısa süre içinde elinize ulaşacak. Telefonunuzu duvara fırlatmayın; yeni bir telefon almaya gücünüz yetmez.

İçtenlikle,
Sonia

Bu yıl zil sesimi "Jingle Bells" olarak değiştirmekten vazgeçmiş olsam da plastik telefon kılıfımı (arkasında ren geyiği olan kırmızı ve ışıltılı) sıkıca kavriyorum ve talimatlarını görmezden gelmek istiyorum ama Sonia her zamanki gibi haklı.

Normalde yaptığım gibi e-postasına hemen yanıt vermedim. Bunun yerine telefonumu arka cebime sokuyorum ve benden bunu isteme cüretini gösterdiği için onu en az iki saat boyunca görmezden gelmeye yemin ediyorum.

Elbette, kariyerim tam olarak gelişmiyor. Son iki kitabımın satışları kimsenin mükemmel diyebileceği türden değil. Sanırım yayıncım SVP'nin bir sonraki kitabım için opsiyonumu reddetme ihtimali var - henüz yazmadığım bir kitap çünkü kitap yazmak bir fikir gerektiriyor ve şu anda elimde hiç fikir yok. Ama geçmiş listem hâlâ iyi durumda. İlk sözleşmemin avansını sonunda kazandım ve yakın zamanda en çok satanlar listelerine giremesem de kitaplarımı gerçekten seven özel bir hayran kitlem var.

Kitaplarımın yayınlanmasının tek nedeni muhteşem editörüm Hannah'nın bende ve yazdıklarım da bir şeyler görmüş olmasıydı. Beş kitabımda da benimle birlikte oldu ve artık onunla çalışmayacağım düşüncesi göğsümde gerçek bir sancıya neden oluyor. Ondan ve SVP'den ayrılmak istemiyorum. Sadece başka bir yayıncının beni kabul edeceğini bilmediğim için değil, ekibimi gerçekten sevdiğim için.

Ve SVP'nin Nick Matthews'un aptal kitaplarını yayınlaması onların suçu değil. Aslında kendileri romantik kitaplar olmadan romantik türün kuyruğuna takılan aptalca başarılı kitaplar. Nick'in hiçbir kitabında sonsuza dek mutlu son olmaması, onun her yeni kitabıyla *New York Times* En Çok Satanlar listesinde zirveye çıkmasını engellemedi. TikTokker'ların onun kitaplarını havaya uçurmasını engellemedi, Netflix'i durdurmadı

büyük film paralarıyla aramaktan alıkoyamaz. Ve görünüşe göre, gerçek aşk romanları yazmaması onu SVP'nin Yılın Aşk Romanı Yazarı seçilmekten alıkoymayacak.

Sigh.

Nick Matthews en kötüsü.

Ondan nefret ediyorum.

Gerçekten istiyorum.

Ama bu talepten nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Belki evet derim ve sonra beni sadece tatil balosunun olduğu gece etkileyecek gizemli bir hastalık nedeniyle son dakikada vazgeçebilirim.

Her nasılsa, bunun en başta hayır demekten bile daha kötü olabileceğini düşünüyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum, molamda takviye çağırmak için yeterli zamanım kaldığını görüyorum ve en iyi iki arkadaşımınla mesajlaşmaya başlıyorum, onlar da aşk romanı yazarı, ancak ikisi de farklı yayınevlerinde çalışıyor ve bu nedenle tatil balolarına katılmaya ve gerçek aşk romanı bile yazmayan pisliklere ödül vermeye zorlanmak zorunda değiller.

ME: SVP'nin yıllık tatil balosunda bir ödül sunmam için davet edildim ama kabul edip etmeyeceğimi bilmiyorum.

ALYSSA: Aman Tanrım, bu harika! Bu çok iyi bir teşhir olacak!

ME: Sanırım. Gerçi sadece SVP yazarları ve çalışanları katılıyor, yani yepyeni bir okur kitlesi olmayacak.

ALYSSA: Yine de, adınızı duyurma şansını yakaladığınız her an iyidir!

Alyssa kesinlikle muhteşem queer romanlar yazıyor ve çok fazla ünlem işareti kullanma eğiliminde. Bunu gerçek hayatta da yapıyor, ancak pozitifliği o kadar samimi ki asla rahatsız edici olmuyor.

KENNEDY: Bana mı öyle geliyor yoksa yayıncınızın her yıl bir tatil balosu düzenlemesi garip mi?

Kennedy, Batı Afrika mirasıyla yoğrulmuş epik fantastik romanlar kaleme alıyor ve gerçek hayatta da en az kurgusal kahramanları kadar sadık.

Hepimiz ülkenin farklı köşelerinde yaşıyoruz - ben Brooklyn'de, Alyssa Nashville'de ve Kennedy Los Angeles'ta - bu nedenle iletişimimizin çoğu metin yoluyla, haftada en az bir kez telefon görüşmeleri ve programlarımızı ve zaman dilimlerimizi ayarlayabilirsek ara sıra Zoom ile gerçekleşiyor. Aramızdaki mesafe berbat ama bu onları sanal bir kucaklaşmaya ihtiyacım olduğunda ilk başvurduğum kişiler olmaktan alıkoymuyor.

Evet, çok garip. Normalde sadece bedava içki için giderdim, ki sahneye çıkıp insanların önünde konuşmam bekleniyorsa bunu ciddi şekilde azaltmam gerekecek.

ALYSSA: Hangi ödülü takdim edeceğinizi biliyor musunuz? Belki bu size süper havalı biriyle tanışma şansı verir!
Bağlantılar asla kötü bir şey değildir!

Evet. Mesele de bu.

Ben olsam ödülü Nick'e verirdim.

Kahretsin.

ALYSSA: Nick Matthews?

Hayır, Aziz Nick. Sezon dışında aşk romanları yazıyor.

Evet, Nick Matthews.

ALYSSA: Haha.

ALYSSA: Tamam, yani durum tam olarak ideal değil...

KENNEDY: Tam olarak ideal değil mi? Nick Matthews bir sahtekar. Onun kalbini kırdığından bahsetmiyorum bile.

Evet. İşte bu. Nick Matthews sadece bir aşk yazarının nasıl olması gerektiğinin antitezi değil, aynı zamanda bir erkek arkadaşın nasıl olması gerektiğinin de antiteziydi.

Nick ve ben birkaç yıl önce bir yaratıcı yazarlık atölyesinde tanıştık ve hemen kaynaştık. Orada romantizm yazmak isteyen sadece ikimiz vardık ve diğer yüksek edebiyat-kurgu yazarları bizimle hiçbir şey yapmak istemediğinden, el yazmalarını takas etmek için eşleştik. Önce eleştiri ortağı olduk, ikimiz de becerilerimiz açısından eşit düzeydeydik ve kariyer yörüngelerimizde aynı noktadaydık. Gerçek hayattaki şakalaşmalarımız kitaplarımızdaki karakterlerinki kadar ateşliydi ve sonra bir gece, pizzadan ve üçüncü perdede bir ayrılıktan sonra beni öptü.

Atölyemizin toplandığı yerel toplum merkezindeki pis çok amaçlı odaya adımını attığı andan beri ona aşkıttım. Nasıl etkilenmeyeyim ki? Nick sadece romantizm yazan heteroseksüel bir adam değildi, aynı zamanda bence fiziksel olarak da mükemmeldi. Geçmiş zaman kullanıyorum çünkü açıkçası onu Instagram'da takip etmiyorum ve bugün nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Muhtemelen zamanla daha da güzelleştiğini tahmin edebiliyorum, siyah saçlarının arasından birkaç gümüş tel geçiyor, gözlerinin önünden atabileceği kadar uzun kesilmiş, dağınık görünecek kadar uzun değil. Ela gözleri muhtemelen hala aynı fırtınalı ve hipnotize edici, ancak ekran karşısında geçirdiği onca zamandan sonra ihtiyaç duyduğu gözlüklerin arkasından ara sıra baktıklarını hayal ediyorum. Gücünden bir şey kaybettiğinden şüpheliyim çünkü spor salonunda geçirdiği süre boyunca hep olay örgüsündeki açıkları kapatmaya çalışırdı.

Emin olduğum bir şey var ki, o da genel olarak seksi olmasının yazar olarak başarısıyla hiçbir ilgisi olmadığıdır, çünkü Tanrı biliyor ki bunun kitaplarıyla hiçbir ilgisi yoktur.

Ayrıldığımızdan bu yana geçen beş yılda onu pek düşünmedim. Yukarı.

Birlikteydik, görünüşte mutlu üç yıl boyunca ayrılmazdık. Üç Her birimizin kendi menajerlerimizle sözleşme imzaladığımız ve ilk kez teslimata çıkmanın ıstırabını yaşadığımız yıllar. Bir teslim süreci ki

Her ne kadar ikimiz de aynı knyeye ile karşılaşmış olsak da her birimiz için çok farklı oldu.

SVP romantik komedim için aldığım tek teklifti.

Nick'in ağdaş romantik romanı aık artırmaya çıktı ve burada romantik romanlar basan her yayıncı onun ilk romanı için mücadele etti.

Ve altı rakamlı, çok kitaplı anlaşmasının mürekkebi kurur kurumaz beni terk etti.

Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi. Sanki onun için hiçbir şey *yapmamışım* gibi.

Aynı yayınevini ve aynı ilçeyi paylaşmamıza rağmen, o zamandan beri onunla karşılaşmamayı başardım.

Ama bu sunuculuk işine evet dersem, yayıncımın gözüne girmek için yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yaparsam, ondan daha fazla kaamayacağım.

Yapabilir miyim bilmiyorum. Akranlarımızın önünde sahneye çıkıp Nick Matthews ve onun ROMAN BİLE OLMAYAN aptal kitapları hakkında güzel şeyler söyleyebilir miyim bilmiyorum.

Hayır diyebilir misin?

Sanmıyorum. Sonia evet dememi bekliyormuş gibi yaptı. Bar ekibi de yle.

ALYSSA: Kolay olmayacak, biliyorum, ama bunu yapabilirsin, Jess. Yapabileceğini biliyorum!

KENNEDY: Eğer evet demekle bar ekibinizi kızdırmak arasında bir seçim yapmanız gerekiyorsa, bence evet demelisiniz.

KENNEDY: Her ne kadar o adama zerre kadar kredi vermenin beni öldürdüğünü bilseniz de.

Beni de öldürebilir.

ALYSSA: Olmayacak! Ya senin artı-bir'in olursam? Elini tutabilirim ve seni bekleyen bir kokteyl olduğundan emin olabilirim.

Sahneden inin!

Bunu uzatmayı, ona sadece benim için bunu yapmasına gerek olmadığını söylemeyi düşünüyorum. Ama ikimiz de bunun nereye gittiğini biliyoruz, o zaman neden zaman kaybedelim?

BEN: Bu harika olurdu ve seni sonsuza kadar severdim.

ALYSSA: Yaşasın! Yüzünü görmeyeli çok uzun zaman oldu zaten!

Beni ikna ettiğin için teşekkür ederim. Lütfen önümüzdeki birkaç hafta boyunca daha fazla çöküşe hazırlıklı olun.

Biz de bunun için buradayız.

Kaçınılmaz olanı ertelememem gerektiğini bilerek e-posta uygulamama göz atıyorum. Ne kadar ertelersem, korkma olasılığım o kadar artar. Sonia'nın e-postasını açıyorum ve ona kısa bir yanıt gönderiyorum: **Bunu yapacağım, ama bundan nefret edeceğime yemin ediyorum.**
her saniye.

Birkaç dakika sonra bir başparmak yukarı emojiyle yanıt veriyor.

Kahve dükkânının önüne geri dönmeden önce aptal sarı falanksı kapatıyorum. Neyse ki öğleden sonraki kalabalık toparlanmaya ve dışarı çıkmaya başlıyor. Dükkanın çalışma saatlerinin geri kalanında, çoğunlukla hızlı siparişler verilecek, insanlar bir gösteriye ya da konsere giderken bir içki kapacaklar.

En sevdiğim müşterilerimden birini karşılamak için tam zamanında kasada Josie'nin yerini alıyorum. Hilary esprili ve kibar biri ve her zaman iyi bir bahşiş bırakıyor, yani aslında o bir tek boynuzlu at. Ona iki büyük boy sade kahve dolduruyorum ve hesabı ödmeden önce her iki bardağın üzerine de sevimli bir bayram tebriği yazıyorum.

Hilary kapıdan çıktıktan sonra telefonumu tekrar kontrol ediyorum ama başka mesaj gelmiyor. Bu sunuculuk işine evet demek bana sihirli bir şekilde yeni bir kitap anlaşması getirmedi, gerçekten getireceğini düşündüğümünden değil.

"Orada her şey yolunda mı?" Josie kahve tezgâhını temizlemeye başlamış, kapatmaya hazırlanıyor.

"Evet. Gerçekten yapmak istemediğim bir yazarlık işi yapmam

gerektiğini öğrendim ama menajerim bunun uzun vadede benim için iyi olacağını söyledi."

Josie homurdanıyor. "Neden ajanslar hep böyle sözler verir?" Josie bir yazar değil ama Brooklyn'deki çoğu barista gibi, tiyatro dünyasında tutunmaya çalışırken bu onun ek işi.

"Bizi tamamen sarmaldan kurtarmak için mi?"

"Bunun için çok geç, dostum. Senden ne yapmanı istiyor?"

"Yılın Romantizm Yazarı ödülünü eski erkek arkadaşıma, baş düşmanıma takdim ediyorum." Baş düşmanım olduğunu bilmeden baş düşmanım olabileceğinden pek emin değilim ama Josie ne demek istediğini anladı.

"Oof. Bu çok zor."

"Bir de bana sor. Morgan'ın bana izin vermeme ihtimali var mı?" Ön kapıdaki tabelayı kapalıya çeviriyorum ve kasayı saymaya başlıyorum.

"Bundan şüpheliyim."

Kahve dükkânının sahibi Morgan, hedeflediğimiz kariyeri tamamen destekliyor. Tüm kitap tanıtımlarıma geldi ve dükkânın Instagram sayfasında sürekli kitaplarımın fotoğraflarını paylaşıyor.

"Hayati tehlikesi olan bir yaralanma numarası yapmam gerekebilir."

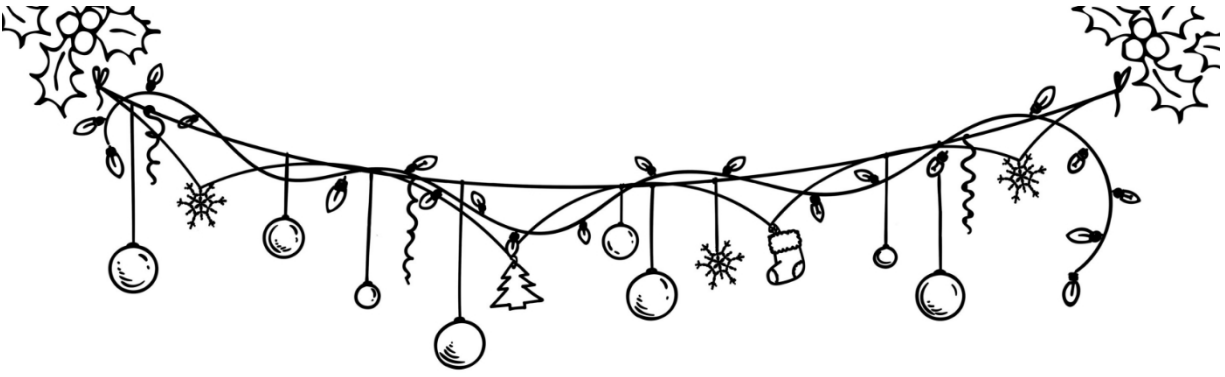
"Ya da"-Josie süpürme işine ara verir, süpürgeyle yerde vals yapacakmış gibi süpürgeye yaslanır-"alternatif plan: İnanılmaz görünün ve ona tam olarak ne kaçırdığını gösterin."

Ona parmak tabancasıyla ateş ettim. "Bir şeylerin peşinde olabilirsin, dostum." Bir saat sonra daireme döndüğümde dizüstü bilgisayarımı açtım.

Gerçi taslağım üzerinde çalışmak -hatta çalışmayı denemek- yerine gecenin geri kalanını mükemmel intikam elbisesini arayarak geçirdim.

Söz konusu intikam elbisesini bir yayıncılık etkinliğinde giyeceğim için, bu tamamen yazı yazmak sayılır.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

NICK

 Kar taneleri ve konfetilerle basılmış, üzerinde el yazısıyla "en mutlu bayramlar" notu bulunan o iğrenç kırmızı bardaklardan biri masamdan kalkıp beni yazar bloğunun neden olduğu sersemlikten çıkardı. Sadece hafifçe yüzümü buruşturuyorum, çünkü kafeine ihtiyacım var ve ne tür bir kapitalist saçmalıkla kaplı olduğu pek umurumda değil, yine de seçme şansım olsaydı, bir daha asla Noel temalı bir kahve fincanı görmezdim.

Noel'den nefret ediyorum.

Gözlüklerimi alnımın üstüne itiyorum, ekran yorgunu gözlerimi ovuştururken sade kahvemin en az üçte birini uzun bir yudumda içime çekiyorum.

Fincanı yere koyduktan sonra asistanım Hilary masamın önündeki sandalyeye oturuyor, iPad'i hazır. "Görünüşe göre buna ihtiyacın vardı."

"Buna hemen hemen her zaman ihtiyacım var."

"Biliyorum." Bu yüzden gün boyunca düzenli aralıklarla bana taze kahve getiriyor. "Yeni sayfalar nasıl gidiyor?"

Burnumun kenarını sıkarak inliyorum. "Değiller."

Hilary iki yıldır benimle birlikte ve beni en yakın arkadaşlarımdan bile daha iyi tanıyor. Ruh halimi hoşgörü ve tahammülsüzlük arasında doğru bir denge kurarak idare ediyor. "Oraya varacaksın. Sadece fikirlerin akması biraz zaman alır."

"Ne yazık ki zamanım azalıyor." Bir sonraki kitabımın ilk taslağı editörüm tatilden döner dönmez hazır olacak, bu da sadece bir ayım kaldığı anlamına geliyor.

Normalde bir ay, bir taslağı bitirmem için yeterli bir süre olurdu. Eğer o taslak çoktan başlamışsa. Ki bu taslak başlamadı. Sözleşmeli ilk kitabımı yazdığımdan beri uyguladığım sıkı program pencereden dışarı atıldı, şehrin sokaklarında her zaman var olan çöp yığına gömüldü ve küçük fare evlerinde yalıtım olarak kullanmak üzere bir fare ailesi tarafından el konuldu.

Son iki aydır her gün, günde saatlerce boş bir bilgisayar ekranına bakıyorum ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok. Göz doktorum beni öldürecek.

"Belki de gerçek bir ara vermelisin, Nick. Bütün gün bilgisayar başında oturmak belli ki sana iyi gelmiyor." Hilary bir elini saçlarının uzun kenarlarında gezdiriyor, diğer tarafını ise alttan kestirmiş. Solgun yanakları parlak bir pembeye dönmüştü, yani kahve içmeye gittiğinde dışarısı soğuk olmalıydı.

Az önce benzer bir versiyonunu ben de düşünmüş olmama rağmen sözleri beni rahatsız ediyor. "Bu benim sürecim Hilary. Oturur ve yazarım. Yazdığım her kitapta işe yaradı."

Omuz silkiyor, e-postaları yanıtlarken, DM'lere cevap verirken ya da dünyadaki açlığı çözerken parmakları iPad'in ekranına saplanıyor. "Bu seferki işe yaramıyor. Ve *deliliğin* tanımını biliyorsun, değil mi?"

Ergonomik sandalyemde arkama yaslanıyorum. Bir servete mal oldu ve avansım çekildikten sonra yaptığım ilk savurganlıklardan biriydi. "Peki ne öneriyorsun, bir süre yazmayayım mı?" Bu düşünce neredeyse akıl almaz. Profesyonel bir yazar olmak istediğime karar verdiğimden beri hep bir şeyler üzerinde çalışıyorum. Eğer düzenleme yapmıyorsam, taslak hazırlıyorum. Bazen ikisini de yapıyorum. Yazmak, neredeyse kendimi bildim bileli hayatımda değişmeyen tek şey oldu. Çocukken, hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığım aileme karşı bir kalkan, bir kaçıştı. Şimdi bir yetişkin olarak başarımla, katılmam gereken aile işini geride bırakmam için bir gerekçe oluşturuyor; bu da kitaplarımı yazma ve yayınlama hızımı açıklıyor olabilir.

Bazıları iş/yaşam dengesiyle mücadele ettiğimi söyleyebilir, ancak benim için, artık işim haline gelmiş olsa da, yazmak bir kaçış yolu olmaya devam ediyor. Hayal kırıklıklarımı giderme ve sorunlarımla başa çıkma yolum bu; kendi sorunlarım yerine karakterlerimin sorunlarına gömülüyorum. Onlarınkini çözmek çok daha kolay.

Terapistim bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor, bu da ona neden bir süredir ulaşmadığımı açıklayabilir.

"Sadece diyorum ki, bence biraz ara vermek size ihtiyacınız olan ilhamı bulmanız için zaman ve alan sağlayabilir."

"Son tarihler ilham için beklemez."

"Sen Nick Matthews'sun. Daha önce hiçbir teslim tarihini kaçırmamış olmanın yanı sıra SVP'nin en çok satan yazarısın. Uzatmaya ihtiyacın olursa, sana bir tane verirler." Bir kalem çıkarıyor. "Şimdi dikkatimizi daha acil konulara çevirebilir miyiz?"

"Hiçbir şey yazıdan daha acil değildir, Hil."

"Bunca yıl yayıncılık yaptıktan sonra hâlâ bunun doğru olduğunu düşünmen çok hoş, Matthews."

"Tamam. Vur bana." İçimi çekiyorum, uzun ve dramatik bir ses çıkarıyorum ki baskı altında kabul ettiğimi anlasın.

"SVP'nin yıllık tatil balosu üç hafta sonra." Ben itiraz etmeye fırsat bulamadan devam etti. "Ödül aldığın için sen de gidiyorsun. Otelde odanızı ayırttım bile." Kafasını kaldırdı. "Birkaç gece daha rezervasyon yapmamı ister misin? Yerleşik tatil-beyin molası?"

"Elbette. Neden olmasın?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, bu fikirden şimdiden nefret ediyorum.

"Harika. Daha önce de belirttiğim gibi, SVP tarafından verilen en yüksek onur olan Yılın Romantik Yazarı ödülünü alacaksınız."

Homurdanıyorum. "Kendilerine bahsettikleri en büyük onur."

Beni görmezden geliyor, akıllıca. "Görünüşe göre başka bir Kıdemli Başkan Yardımcısı yazardan ödülü size takdim etmesini istemişler -küçük bir konuşma yapıp kariyerinizdeki önemli noktaların üzerinden geçmek gibi bir şey."

Bu küçük haber beni koltuğumda dik oturmaya zorluyor. Elbette SVP'de bir sürü başka yazar da var. Ve bildiğim kadarıyla, bir kez bile tatil balosuna katılmaya tenezzül etmedi, ancak genellikle beş dakika sonra şirket başkanıyla kısa bir el sıkıştıktan sonra dışarı çıktığım için onu kaçırmış olabilirim. Bu gerçek midemdeki kahve dalgalarını yatıştırmak için pek bir şey yapmıyor. Sesime bir sakinlik duygusu aşıyorum. "Kim olduğunu söylediler mi?"

O olamaz. O

olmayacak.

Ona sorsalar bile asla kabul etmezdi.

Hilary kaşlarını çatıyor, ekrana biraz daha vuruyor ve sanki akıl sağlığımın geleceği onun vereceği cevaba bağlı değilmiş gibi acele etmiyor. "Jessica Carrington adında biri mi? Onu hiç duymadım."

Dirseğim hâlâ yarısı dolu olan kahveme çarpıyor. Neyse ki kahverengi sıvı birikintisi bilgisayarıma değil de halının üzerine düşüyor. "Kahretsin." Yerimden sıçradım, kağıt havlu almak için mutfığa koşmaya hazırdım.

Ama Hilary çoktan bir yığın peçete tedarik etmeyi başardı ve ben daha kıpırdamaya fırsat bulamadan kahvenin çoğunu ıslattı. O gerçekten asistanların Wonder Woman'ı. Tatil ikramiyesini arttırmak için aklıma bir not alıyorum.

Dökülenleri temizledikten sonra koltuklarımıza yerleşiyoruz. Bir sonraki konuya geçebileceğimizi umuyorum ama Hilary'nin başka planları var. "Jessica Carrington isminin seni neden tüm vücudunda bir spazma sürüklediğini söylemek ister misin? Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Yutkunuyorum, şu anda tepkimi boğacak kahvem olmadığı için kendime gerçekten kızıyorum. "Öyle de denebilir. Anlaşmalarımızı hemen hemen aynı zamanlarda imzaladık." Benimki onunkinden birkaç hafta önce geldi, ama aynı yıl içinde çıkış yaptık ve aynı zamanlarda teslimata çıktık, bu yüzden tamamen yalan değil, yine de tam gerçek olmaktan uzak.

"Ve?"

Lanet

olsun.

"Ve biz eskiden çıkıyorduk," diye mırıldanıyorum.

Hilary'nin gözleri açılır. "Bekle, bana gerçekten biriyle çıktığını mı söylüyorsun? Gerçek bir insanla mı? Bu daireden ve her şeyden ayrıldınız mı?"

"Haha." En yakın arkadaşım olan çalışanıma saldırmanın pek de iyi olmayacağına karar vermeden önce masamda ona fırlatacak bir şey arıyorum. "Birin benimle çıkmak isteyeceğine inanmak gerçekten bu kadar zor mu?"

"Hayır. Sen tam bir avsın ve heteroseksüel beyaz erkeklerden ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun, bu yüzden bunu gerçekten kastettiğimi biliyorsun." Beni o her şeyi bilen haliyle inceliyor. "Ben daha çok bir ilişkiyi sürdürmek için yazmaya zaman ayırmana şaşırdım."

Jessica'dan sonraki flört hayatım, muhtemelen Hilary'nin az önce bahsettiği nedenle ilgili olarak, çoğunlukla bir dizi kısa ömürlü hiçlikle özetlenebilir. Yazı her zaman önce gelir.

Omuz silkiyorum, gerçi bu konuşmanın hiçbir yanı sıradan değil. "Dürüst olmak gerekirse, ikisi birbirine bağlıydı. Birbirimize aşık olan eleştirmen ortaklardık. Birlikte yazdık, kariyerimizin ilk dönüm noktalarına birlikte ulaştık. Bir süre her şeyi birlikte yaptık." Tanıdık bir sızı tam göğsüme çarpıyor. Onu her düşündüğümde hissettiğimin aynısı. Her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşündüğümde.

Hilary sesini yumuşatır. "Peki ne oldu?"

Her şeyi berbat ettim, olan bu. Ama şu anda bu hikâyeyi tekrar anlatamam. Ya da hiçbir zaman.

"İşler yolunda gitmedi. Muhtemelen benim hatam." Kesinlikle benim hatam.

"Belki onu baloda görmek size yeniden bağlantı kurma şansı verir."

Alay ediyorum. "İnanın bana, Jessica Carrington benimle yeniden bağlantı kurmaktan başka bir şey istemiyor."

Hilary, Jess'le yeniden bir araya gelme şansını umursamayacağımı söylememin ardındaki gerçeği anlayacak kadar zeki. Hatta nadiren de olsa Instagram'ında arama yapmama izin verdiğimde bunu bir ya da iki kez düşünmüş olabilirim. Yıllar geçtikçe daha da güzelleşti, büyük kahverengi gözlerindeki sıcaklık telefon ekranımdaki küçük görüntülerde bile görülebiliyor. Gülümsemesindeki neşe gerçek ve içten, sanki hayatı bensiz çok daha güzelmiş gibi.

Belki de bu tatil balosu her şeye rağmen iyi bir şeye dönüşür. Yine de geçmişi silmek için söyleyebileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum. Belki Jess'in beni dinlemeye istekli olması için yeterince zaman geçmiştir.

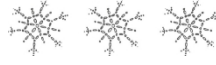
Yine de, o tanıdığım en inatçı insanlardan biri, bu yüzden muhtemelen değil.

"Farklı bir sunumcu talep etmemi ister misiniz? Eminim SVP bu konuda sizi takip edecektir."

Başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Eğer bunu yapmayı kabul ettiyse, çekilen ben olmak istemem. SVP'ye etkinliği dört gözle beklediğimi söyle. Ve bir rezervasyon yaptır."

balodan sonraki bir hafta boyunca handa oda."

Hilary ofisimden çıkmadan önce bana kendinden memnun bir gülümseme atıyor ve beni bir kez daha boş ekrana bakmak zorunda bırakıyor. Bu kez yazacak bir şey bulamamak bir yana, tek düşünebildiğim onu görmek.

"Bugün çok gergin görünüyorsun ve bu da bir şey ifade ediyor. Yeni kitapla ilgili her şey yolunda gidiyor mu?" Maaş çekini imzalamadığım arkadaşım Marcus, elimdeki ağırlığı kaldırıp rafa geri koyduktan sonra oturmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Normal bir günde Marcus'a yalan söyler ve her şeyin yolunda olduğunu söylerdim ama bugün hiçbir şey normal değildi. Bu yüzden yeni bir şey denedim ve duygularımdan bahsettim. "Jess'i SVP tatil balosunda göreceğimi öğrendim. Bana bir ödül takdim edecek."

Marcus ıslık çalar, alçak ve uzun. "Lanet olsun. Düğümlemene şaşmamalı. Onu görmeyeli ne kadar oldu? Yüz yüze, Instagram'da aşırı takip ederek değil."

Terli havlumu yüzüne fırlatıyorum ama tam zamanında eğiliyor. "Ayrıldığımızdan beri onu görmedim."

"Peki bu ne kadar zaman önceydi?"

"Beş yıl önce," diye cevap veriyorum, ama onun bildiğini biliyorum. "Peki o zamandan beri kaç kadınla çıktın?"

Ona ters ters bakıyorum, ağırlık sehpasından uzaklaşıp koşu bantlarına doğru ilerliyorum. Zaten kardiyo yapmıştım ama bu gece uyuma şansım varsa kendimi tamamen yormam gerektiğini biliyorum. "Bir sürü kadınla çıktım, göt herif."

"Tamam, kaç tanesiyle ikiden fazla çıktın?" Benimkinin yanındaki makineye atlıyor ve hızını artırıyor.

Sorusunu duymazdan geliyorum, benden çok daha iyi bir koşucu olmasına rağmen kendi hızımı onunkine uydurmaya çalışıyorum. O her zaman her yönden benden biraz daha fazla olmuştur - daha uzun, daha zeki, daha çekici. Görünüş olarak, biz

kardeş olabilirdik, ama o herkesin arzuladığı, ben ise herkesin unuttuğu kardeş olurum. Marcus'u üniversiteden beri tanıyorum ve hayatlarımız inanılmaz derecede farklı olsa da -ülkenin en büyük teknoloji firmalarından birinde pazarlamadan sorumlu ve boş zamanlarını sosyalleşerek ve gittiği her yerde arkadaş edinerek geçiriyor- o zamandan beri arkadaş kaldık. Bugünlerde etkileşimlerimiz çoğunlukla spor salonundaki buluşmalarla sınırlı, burada genellikle bana yönelttiği hayatla ilgili soruların çoğunu savuşturmayı başarıyorum.

"Yuva kurmak istediğim biriyle tanışmadım, ne olmuş yani? Sizin de bekar olduğunuzu hatırlatabilir miyim?"

"Olmak istediğim için, hâlâ kaçıp gidenin peşinden koştuğum için değil. Ayrıldığın kişiyi de ekleyeyim."

Söylememem gereken bir şey söylememek için hız düğmesine birkaç kademe daha basıyorum. Bu karardan ne kadar pişman olduğumu. Ve Marcus'un bilmeden bunda nasıl büyük bir rol oynadığı hakkında.

Birkaç dakika sessizce koştuktan sonra nihayet koşu bandını yürüyüşe indiriyorum, ciğerlerim yanıyor ve kalçalarım ağrıyor.

Marcus da benim soğuma hızıma uyararak onunkini yavaşlatıyor. "Hey, dostum, sana zorluk çıkarmaya çalışmıyorum."

Ona bir bakış attım.

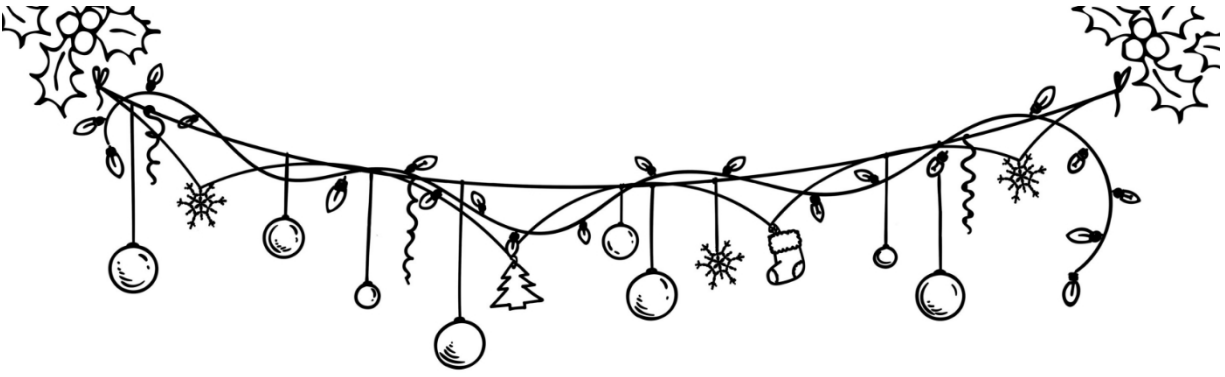
"Tamam, sana zor anlar yaşatmaya çalışıyordum ama biliyorsun sadece dalga geçiyorum. Bu konuda kafanın karıştığını görmekten nefret ediyorum."

Koşu bandını kapattım ve ellerimi başıma koyarak ayakta durdum, nefesim yavaşça geri geliyordu. "Peki bana gerçek bir tavsiyen var mı?"

"Evet, dostum, sadece sineye çek ve özür dile. Ona nasıl hissettiğini söyle." Ha.

Marcus'u bir kez dinledim ve hiçbir şey düşündüğüm gibi g i t m e d i . Aynı hatayı ikinci kez yapacağımı sanmıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

JESS

sonraki birkaç günü bocalayarak geçirdim. Sonia'ya ve bar ekibime en az yirmi e-posta göndererek öngörü eksikliğim için özür dilerim, Ama oops, balo gecesi büyük bir anlaşmazlığım olduğu ortaya çıktı ve ne yazık ki eski erkek arkadaşıma hak etmediği aptalca bir ödülü vermek için orada olamayacağım. Çok üzgünüm!

Bu e-postalara saatlerce bakıyorum ama imleç ne zaman gönder düğmesinin üzerine gelse, bir türlü tıklayamıyorum.

Kendime bu lanetli etkinliğe katılmayı düşünmemin tek nedeninin kariyerimin kaderinin buna bağlı olması olduğunu söylüyorum.

Diğer sebep üzerinde çok fazla durmuyorum. Nick Matthews'u gece geç saatlerde internetten takip etmemin sorumlusu. Beni, göğüslerimi mükemmel bir şekilde çerçeveleyen kısa, dar kırmızı elbiseye yatırım yapmaya kesinlikle degeceğine ikna eden kişi. Bu bir iş harcamasıydı ve gerekli bir harcamaydı çünkü fotoğraflarına hızlı bir bakış zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu: Nick Matthews yaşlandıkça daha da güzelleşiyor.

Alyssa ve Kennedy takım halinde beni kontrol ediyor, Alyssa cevaplamayı reddettiğim yönlendirici sorular soruyor, Kennedy bir sonraki kitabımın konusu hakkında konuşarak beni yaklaşan zihinsel sarmaldan uzaklaştırıyor.

Ruh emici Nick Matthews'un tüm enerjimi emmesine izin vermek yerine zihinsel enerjimi adamam gereken kitap.

Ruh emmekten bahsetmişken, telefonum bir Instagram uyarısıyla cıvıldıyor ve devam etmekte olan işimi görmezden gelme şansına atlıyorum.

Ama ekranda ismi gördüğümde nefesim kesiliyor.

Kahretsin.

Belki de takipçiliğim düşündüğüm kadar ince değildi. Uygulamayı açtım ve küçük mesaj simgesini bıçakladım.

@nickmatthewsauthor: Selam Jess. Umarım iyisindir. Tatil balosunda Yılın Romantik Yazarı ödülünü vereceğini duydum ve sana teşekkür etmek istedim. Geçmişe geçmişte bırakıp bu özel gecede yanımda olabilmene çok sevindim. Bunun anlamı çok büyük.

Vay canına. Kendine yazar diyen biri için, bu kesinlikle sıkıcı derecede yüklü bir mesaj. Tam beş cümle saçmalık. Onun için orada olmak mı? Ciddi mi lan bu?

Telefonumu kapatıyorum çünkü buna cevap verme zahmetine girmenin bir anlamı yok.

On saniye sonra, şifremi giriyorum.

lol. Geçmişe bir bok koymadım, Matthews. Bence kitapların berbat. Menajerim SVP ile iyi geçinmemi söyledi. Hepsi bu.

Gerçekten düşünmeden mesajı gönderiyorum, ki küçük yazım noktaları açıldıktan beş saniye sonra bunun muhtemelen bir hata olduğunu fark ediyorum.

@nickmatthewsauthor: Anlıyorum. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Kariyerlerimizi kontrol eden bir oda dolusu insanın önünde sahnede medeni bir şekilde görünmek zorunda kalmadan önce buzları kırabileceğimi düşündüm.

@itsjesscarrington: Buzlar tamamen kırılmış say. Eğer yapabilirsen beş dakikalığına profesyonel olabilirim.

@nickmatthewsauthor: Hemen hemen her şeyi beş dakikadan daha uzun süre yapabilirim.

Ugh. Kullandığı alaycı ses tonunu aynen duyabiliyor olmaktan nefret ediyorum. İleri geri konuşurduk, şakalaşmalarımız kahkahalara yol açardı ve bazen (tamam, çoğu zaman) hayatımın en iyi seksine yol açardı.

@itsjesscarrington: Sen yapabilir misin?

@nickmatthewsauthor: Çok komik. Ve çok olgun. Bazı şeyler asla değişmez.

@itsjesscarrington: Her şeyin bir yarışma olduğunu düşündüğünü biliyorum ama beni geçmeye çalışmana gerek yok. Olması gerekenden fazlasını yapma.

@nickmatthewsauthor: Ben tek kişilik değilim.
Homurdanıyorum.

@itsjesscarrington: Sen tek atışların kralısın, Nick Matthews.

@itsjesscarrington: Bak, bunun için zamanım yok. Teslim tarihim geldi ve geç kalırsam bar ekibimin bana boyun eğmesi gibi bir lüksüm yok. Aptal baloda görüşürüz.

Asıl geç kaldığım şey kafedeki vardiyam, ama ona hâlâ bir gündüz işim olduğunu itiraf edecek değilim. Paltomu ve atkımı üzerime geçiriyorum, eldivenlerimi de akşam eve yürürken yanımda olsunlar diye ceplerime sokuyorum.

Bu hafta bir miktar kar yağdı, ancak gerçekten yapışacak kadar kalın değildi ve çoğunlukla gri renkli bir çamura dönüştü. Beyaz bir Noel muhtemelen kartlarda yok, yine de hala umudumu koruyorum. Ancak Park Slope sokaklarında hızla yürürken hava durumuna odaklanmıyorum. Bunun yerine, pencereleri çerçeveleyen ve korkulukların etrafını saran tatil ışıklarına ve çelenklere odaklanıyorum, Nick Matthews'u hayatıma yeniden sokmak bunu imkansız hale getirse bile Noel sevgimi yeniden canlandırmaya kararlıyım. Brownstone'ların ön pencerelerindeki ağaçlara hayranlıkla bakıyor, işyerlerinden ve arabalardan yayılan Noel müziğinin belli belirsiz notalarından keyif alıyorum. Ve kesinlikle Nick Matthews, nam-ı diğer Noel'i Mahveden Erkek Arkadaş için tek bir düşünce bile ayırmıyorum.

Kahve dükkânının kapısından içeri girdiğimde, yürüyüş kafamın dağılmasına yardımcı olmuştu. Neyse ki sıra yoktu ve Josie'nin yüzündeki rahat gülümsemeden, birkaç dakika geç kaldığım için bana kızmadığını tahmin edebiliyorum.

Espresso makinesinin başındaki yerimi alıyorum ve Josie'yi öğleden sonra gelen müşterileri karşılaması için bırakıyorum.

"Kitabın nasıl gidiyor?" diye soruyor özellikle uzun bir durgunluk sırasında. Unlu mamulleri yeniden stokladık ve dükkândaki hemen hemen her yüzeyi sildik, bu yüzden kalçasını tezgâha yasladı ve çok bilmiş bir bakışla bana baktı.

"Kitap yazmakla ilgili bir şey var, o kitabı yazmak için oturmadan önce kitap için bir fikrim olmalı." Opsiyon maddem üzerinde uzun süredir oyalanıyorum çünkü ilham veren bir şey bulamadım. Aklıma otomatik olarak Nick'le olan mesajlaşmalarım geldi. Fikir bulmakta hiç zorlanmazdı, her zaman yazacak zamandan daha fazla fikri olurdu, şanslı piç.

Ve işte o zaman beni vurdu. Küçük bir kıvılcım. Küçük bir külçe. Bir kitabın tohumu kendini beynime ekiyor.

Gücü rahatsız edecek bir şey yapmak istemediğim için donup kalıyorum. Bu hissi yaşamayalı o kadar uzun zaman oldu ki, onu bozma riskini almak, fikir tam olarak oluşmadan onu kovalamak istemiyorum.

"Jess?" Josie beni izliyor, aklımı tamamen kaçırdığımdan korkuyormuş gibi beni tarıyor, ki ani bir hareket yaparsam gerçekten de kaçırabilirim.

Elimi kaldırarak konuşmayı kesmesini işaret ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve evet, inanılmaz derecede dramatik davrandığımın farkındayım ama bu kuraklık uzun sürdü ve Josie'nin kaba olduğumu düşünmesi umurumda değil.

Gözlerimi daha da sıkı kapatıyorum ve işte o zaman onları görüyorum.

Önce karakterleri görüyorum, geçmişî olan iki insan. İkinci şans romantizmi. Tatil sezonundayız ve bir araya gelmek zorunda kalıyorlar- ne için?

Gözlerimi açıyorum ve toplum duyuru panomuzda asılı olan el ilanlarına doğru kayıyor, tatil müzikal revüsünün reklamını yapan parlak kırmızı bir tanesine takılıyorum.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Evet. İki eski sevgili, bir tatil müzikal gösterisi için bir araya gelmek zorunda. Kariyerleri bunun başarılı bir gösteri olmasına bağlı ve bunu yapabilmeleri için

eski sorunlarının üstesinden gelirler ve birlikte çalışmayı öğrenirler. Ve birlikte çalışırken, yeniden aşık olurlar. Dışarıdan bakıldığında okuyucuları için biraz tatlı ve uysal görünebilir, ancak sesim ve birkaç ateşli sahne ile bunu tatil tadında bir şeye dönüştürebileceğimi biliyorum.

Hâlâ yapılması gereken işler, ete kemiğe büründürülmesi gereken geçmişler, sağlamlaştırılması gereken olay örgüleri var ama karakterleri kafamda görebiliyorum, seslerini duyabiliyorum. İlk öpüşmeleri beynimde bir film izliyormuşum gibi oynuyor.

Bende var.

Josie'nin tüm bunları kelimelere döktüğümde beni anlayacağını bildiğim için ciyaklamama engel olamıyorum. Ellerini tutup sanki lotoyu kazanmışız ve hayatımızın geri kalanında bir daha latte yapmak zorunda kalmayacakmışız gibi bir daire çizdiğimde direnmiyor.

"Neyi kutluyoruz?"

Normal işlerde patronunuz sizi gerçek bir iş yapmak yerine hoplayıp zıplarken yakaladığında bir tür ceza vereceğini düşünüyorum. Ama Morgan öyle bir patron değil ve yüzündeki içten gülümseme, benim için gerçekten heyecanlanacağını bilmemi sağlıyor.

"Sanırım bir sonraki kitabım için ihtiyacım olan fikri buldum!" Ellerimi birbirine kenetliyorum, sanki fikri tutup güvende tutabileceklermiş gibi.

Josie beni alkışlıyor. "Sana eninde sonunda geleceğini söylemiştim."

Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum çünkü çok fazla zıpladım ve artık yedi yaşındaki bir çocuğun akciğer kapasitesine sahip değilim. "Yalan söylemeyeceğim, biraz korkmaya başlamıştım."

"Tebrikler, Jess. Okumak için şimdiden sabırsızlanıyorum." Morgan saatini kontrol ediyor. "Neden erken çıkmıyorsun? Ben kalıp kapatabilirim. Julie bu gece Otto'yla yürüyebilir." Kırklı yaşlarının ortalarında, muhteşem bir karısı, sevimli bir köpeği ve kusursuz bir şekilde dekore edilmiş bir dairesi olan beyaz bir queer kadın, aslında kendi şartlarına göre bir hayat yaşamak için benim ilham kaynağım.

"Emin misiniz?" Önlüğümü çıkarıp arka kapının yanındaki kancaya asarken diğer elimle makbuz kağıdına bazı notlar karalıyorum. Eğer bana eve gidip sayfalara bir şeyler karalamam için bu şansı verecekse, bunu geri çevirmeyeceğim.

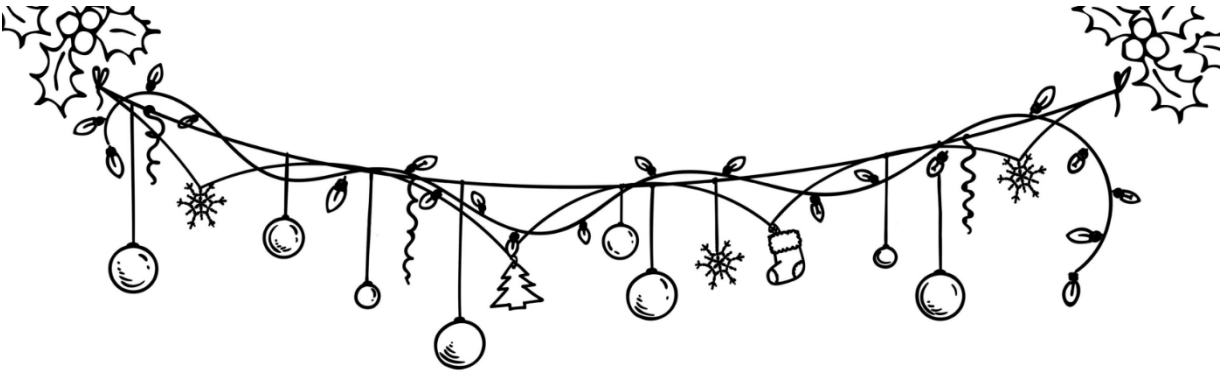
"Kesinlikle." Morgan kendi önlüğünü bağlayarak tezgahın arkasındaki yerimi aldı. "Bu arada tatil partisi için izin talebinizi gördüm. Sadece bir geceye ihtiyacın olduğuna emin misin?"

Yüzümü buruşturuyorum, yeni bir fikrin heyecanı bu hatırlatmayla yok oluyor. "Evet, orada kesinlikle yapmam gerekenden daha fazla zaman geçirmeyeceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Şimdi eve git ve yazmaya başla."

Josie ve Morgan'a el sallayarak veda ediyorum ve akşamın serin havasına doğru adımlarımı hızlandırarak ilerliyorum.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

NICK

M Jess'e gönderdiğim son DM cevapsız kaldı, ne kadar kontrol etsem de ve İplik I oldu aptalca yeterli içinBaşla. I tekrar oku bizim

Muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla kez konuştuk, tüm zaman boyunca sırtlamakla savaştım. Düşmanlığı beni hayal kırıklığına uğratmış olmalı ama o akşamki konuşmamızı tekrar okuduğumda gülümsemeden edemiyorum.

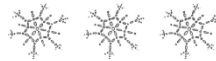
Haftanın her günü öfkeyi kayıtsızlığa tercih ederim.

Ve onunla tartışmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum. Aramızdaki bu sözlü gerilim, aylar süren flörtöz şakalaşmalardan sonra bizi yatak odasına getirdiğinde, başka hiç kimsenin beni Jess'in yaptığı gibi tatmin etmeye yaklaşmadığını söyleyebilirim.

Bir elimi yüzümde gezdirerek saati ve verimsiz bir yazı seansının daha sonuna geldiğimi -yazıyı saymazsak- not ediyorum. Dizüstü bilgisayarımın ekranına uzanıp kapatmaya başlıyorum. Günün bu saatinde beynimde yararlı hiçbir şey olmayacağı kesin. Şu ana kadar başardığım tek şey Jess'i kızdırmak oldu.

Ama sonra donup kalıyorum. Bilgisayarı kavrayışım sıkılaşıyor ama bir kasımı bile oynatamayacak kadar temkinliyim. Bu fikir kırıntısının aklımdan uçup gitmesine izin veremem.

Bu yüzden kaynamasına izin verdim, Jess'in eski parfümünün hayalet kokusu gibi havada asılı kalmasına izin verdim. Ve sonra, uçup gitmeyeceğinden emin olduğumda, bilgisayarı tekrar açıyorum. Ve kelimeler içimden dökülüyor.

Jess'le beş yıl sonra kurduğum ilk temasın ardından neredeyse dört bin kelime yazdım. Normalde sıkı bir plancıyım - yeni bir belge açıp taslağı yazmaya başlamadan önce her bir bölümü ayrıntılı özetler ve açıklamalarla planlarım - ama dün gece, sadece onunla gittim. I

Gece yarısından çok sonra, yorgun ama sevinçli bir şekilde yatağa düştüm, yazma engelim tamamen aşılmıştı.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Bu sabah iki saattir bilgisayarın başındayım ve hiçbir şey çıkmadı. Bir gece önce yazdığım her şeyi tekrar okudum - her zamanki sürecimde bir başka mola - ama beynimi harekete geçirmek için hiçbir şey yapmadı. O değerli kıvılcım boğulmuş ve sönmüş gibi görünüyor.

İç çekerek sandalyeme geri oturuyorum ve kendi aptallığıma lanet ediyorum. İşte bu yüzden yazmaya başlamadan önce her şeyin taslağını çıkarıyorum, böylece bu şüphe anları geldiğinde nereye gitmem gerektiğini zaten biliyorum. Bunun yerine, fantastik bir teğet geçtim ve bundan gelebilecek her türlü ivmeyi boşa harcadım.

Genellikle yazmak için oturduğumda telefonumu masamın çekmecesine kapatırım. Bu Jess'in bana her zaman yaptırdığı bir şeydir; dikkatimi dağıtan şeyleri gözümün önünden, aklımdan uzaklaştırırım.

Ama bugün, o lanet olası bir dikkat dağıtıcı. Telefonumu çıkarıp Instagram'ı açıyorum, son mesajıma yanıt vermiş olabileceğini ummama izin vermiyorum.

@nickmatthewsauthor: Görüşürüz o zaman. Ödülü alan ben olacağım.

Tamam, söylenmesi gereken bir şeydi ama o başlattı.

Ekranımın altında küçük yazı baloncuklarının belirdeğini gördüğümde telefonu masaya geri fırlatmak üzereydim. Telefonu kavrayışım beklentiyle sıkılaştı.

@itsjesscarrington: Kategori, SVP'nin Romantizm Yazdığını İddia Eden Ama Aslında Kelimenin Tanımını Bilmeyen En Kendini Beğenmiş Pislik, değil mi? Senden başkasına verilemeyeceğı açık olan bir ödöl!

Beni aşağılamaya çalıştığını biliyorum, ama bu kahkahamın göğsümde gürlenmesini engellemiyor.

@nickmatthewsauthor: Üç yıl boyunca romantik ilgime maruz kalan ve hiç şikayeti olmayan kadın söylüyor bunu.

@itsjesscarrington: İnanın bana, bir sürü şikayetim vardı.

@nickmatthewsauthor: Hmm. Bana birden fazla kez "sahip olduğun en iyi erkek arkadaş" olduğumu söylediğini hatırlıyor gibiyim ve bu dokuz orgazm gecesinden önceydi.

@itsjesscarrington: Sakın dokuz orgazm gecesinden bahsetmeye kalkma.

Bir duraklama oluyor ama yazdığını görebildiğim için cevap vermiyorum.

@itsjesscarrington: Yarısı sahteydi.

Kıs kıs gülüyorum, çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum.

@nickmatthewsauthor: Sen her zaman berbat bir yalancıydın.

@itsjesscarrington: Korkunç bir insan olmaktansa korkunç bir yalancı olmayı tercih ederim.

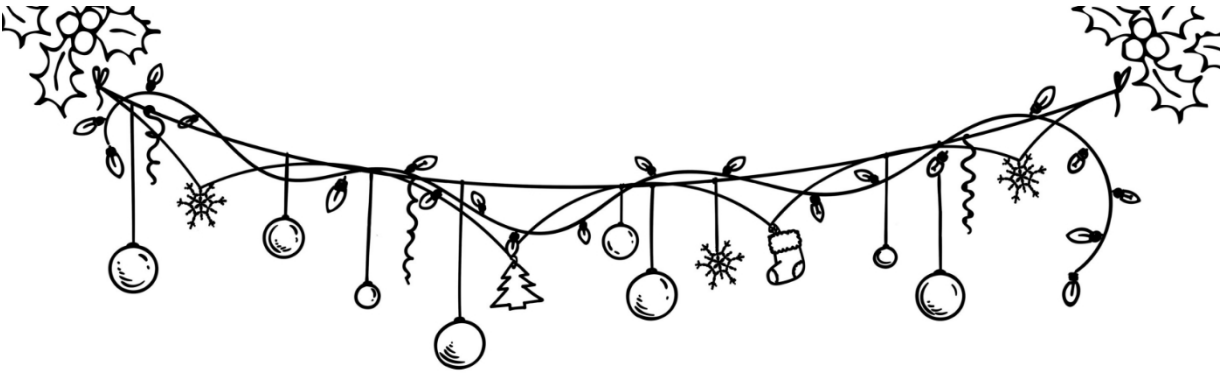
Tamam, bu gerçekten acıtabilir, muhtemelen çünkü onun büyük bir kısmının bunun doğru olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ve adil olmak gerekirse, her şeyi bitirme şeklim korkunçtu. Ona karşı korkunçtum.

@nickmatthewsauthor: Senin yazman gereken bir kitabın yok mu? Baloda görüşürüz.

O son sözü söyleyemeden uygulamayı kapatıyorum. Kızgınlıktan buruşmuş yüzünü görebiliyor, hayal kırıklığı onu ele geçirdiğinde çıkardığı yarı homurtu, yarı çığlığı duyabiliyorum. Suçluluk duyguma rağmen yüzümdeki gülümsemeyi geri getiriyor.

Taslağıma geri dönüyorum ve dört bin kelime daha yazıyorum.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

JESS

T Balo sabahı yaptığım ilk şey Instagram'ı kontrol etmek oluyor. Son bir buçuk haftadır bu bir ritüel haline geldi, hastalıklı bir ritüel ama bir türlü vazgeçemiyorum. En kötüsü olduğumun tamamen farkındayım ama kendime engel olamıyorum. Nick'le yaptığım son DM görüşmesinden sonra, neredeyse sekiz bin kelimeyi bir araya getirerek harika bir yazı günü daha geçirdim. Ayrıca üzücü bir aydınlanma yaşadım - Nick Matthews DM'lerime girip beni dürtmeye başladığı anda kelimeler akmaya başladı. Tartışma bir kıvılcıma yol açtı ve ben hoşuma gitmiyor ama yaratıcı olarak ihtiyacım var.

Bu kitabı bitirmem ve iyi olması gerekiyor. Bu yüzden uygulamayı açtım ve cevabını bekledim. Ona gönderdiğim son mesaj kesiciydi, hatta belki biraz belden aşağı vuruyordu, ama Nick'ten ateşli bir yanıt alacağımdan o kadar emindim ki parmaklarım ona geri vermek için kaşınıyordu. Kendisinin başlattığı bu savaşı yeniden alevlendireceğini umarak birkaç gün önce gönderdim.

@itsjesscarrington: Tabii ki kaçıyorsun. En iyi yaptığın şey bu.

Ancak, bir kez daha Instagram'a tıkladığımda yeni mesaj yok. Yine de konuyu açıyorum, sanki boş yere onun yanıtını beklemiyormuşum ve her seferinde hayal kırıklığına uğramamışım gibi. Elbette orada hiçbir şey yok. Sadece ona yazdığım son mesaj ve görüldüğüne dair küçük bir not var.

Kahretsin.

Bunu gördü ve yanıt vermedi ve bu yüzden taslağımla yaptığım mükemmel başlangıca rağmen, yardım edemem ama başladığım yere geri döndüğümü hissediyorum. Kelimeler kabul etmek istediğimden daha uzun bir süredir olduğundan daha iyi akıyordu, ancak Nick DM'lerime yanıt vermeyi bıraktığında, sulanmamış bir Noel ağacı gibi kurudular.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Alyssa'nın uçağı iki saat içinde inecek ve sonra şehir dışındaki ormanda pitoresk bir hana gitmek için ayrılacağız. Balo bu gece. Bir şeyler yazmam lazım. Ve Nick'le aramızdaki kavgacı ateşi körüklemenin güvenliğine ihtiyacım var.

Onunla yaptığım bu konuşma bir can yeleğiydi. Acı içinde kıvranmak yerine kızgınlığa odaklanmamı sağladı. Ama şimdi kalkanı yırttı ve beni savunmasız ve açıkta bıraktı. Nick Matthews'un yanında olmak isteyeceğim son şey savunmasız ve korunmasız olmaktır.

Telefonumu fırlatıyorum ve yatağımın buruşuk çarşaflarında bir yere düşüyor, mesajlarımı yenilemeye devam etmemek için onu bırakacağım yere. Birkaç dakikada bir pencerenin dışındaki hava durumunu kontrol ederek gece çantamı hazırlıyorum. Son birkaç gündür çok yağmur yağıyor ama henüz kara dönüşmedi. Umarım otele sağ salim varmama yetecek kadar bir süre durur.

Meğer yanlış şeyi umuyormuşum.

Alyssa ben hazırlanıp gitmeye hazır olduktan bir saat sonra bana mesaj atıp uçağının rötar yaptığını söylüyor.

Ancak rötarlar her zaman olur, özellikle de tatil sezonunda ve havanın bu kadar değişken olduğu zamanlarda. Eminim uçağa binip bana doğru gelmesi uzun sürmeyecektir. Çünkü eğer bana doğru gelmeyecekse, tüm bu akşam için planlarımı yeniden gözden geçirmem gerekecek. O olmadan, kesin olarak yanımda biri olmadan bu işin üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum.

Onunla tek başıma yüzleşebileceğimi sanmıyorum.

Yazarak biraz zaman öldürmeye çalışıyorum, bu yeni fikri ilk edindiğimde kendim için belirlediğim sabit tempoyu sürdürmek için zorluyorum, ama hiçbir şey gelmiyor. Yemin ederim, sanki sihirli bir güç beynimi istila etmiş ve bu hikayenin nereye gitmesi gerektiğini bilmemi engelliyor.

Nick Matthews adında bir güç.

Hayır. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyeceğim ve kesinlikle yazdıklarım üzerinde böyle bir güce sahip olmasına izin vermeyeceğim. Bu yüzden onunla tartışmak şu anda üzerinde çalıştığım ikinci şans romantizmine ilham verdi. Bu demek değil ki bitirmek için onun günlük hayatımın bir parçası olmasına ihtiyacım var.

Bu. Nick'le     r boyu yetecek kadar münazara anım var. Bu bizim a  k dilimizdi.

Bir an için gözlerimi kapatıp Nick'le mutlu olduğumuz yıllara geri dönüyorum. İlişkimiz bizi iyi tanımayanlar için şaşırtıcı olabilirdi, birbirimizi sevgiyle aşağılama şeklimiz, dalga geçme ve azarlama şeklimiz. Ama i  imize geliyordu, çünkü her zaman e  ıttık. E  ıt derecede yetenekli ve benzer bir kariyer y  r  ngesindeydik.

Olmayana kadar. Ondan sonra her şey değişti.

Ama bu anıları kafamdan atıyorum, bunun yerine iyi olanları aklıma getiriyorum. Birbirimizi tamamlama şeklimiz. Eleştirmen ortaklar olarak ili  kimizden sevgili olarak ilişkimize mükemmel bir şekilde geçişimiz.

İlk seferimizde yatakta birbirimize kenetlendik, aramızdaki gerginlik o kadar lezzetliydi ki, sonunda koptuğunda patlayıcı oldu. Ama seksi bu kadar iyi yapan sadece fiziksel kimyamızın alışılmışın dışında olması değildi, birbirimizi gerçekten dinleme   eklimizdi. Daha önce ondan ne istediğimi sorduğumda itaat eden bir erkekle birlikte olmamıştım. Nick bana zevk vermekten zevk alıyor gibiydi, bu daha önce ya da o zamandan beri deneyimlemedi  im bir olguydu.

Başka biriyle birlikte olmadığımdan değil. Birkaç kişiyle çıktım, hatta Alex adında bir yatırım bankacısıyla uzun süreli bir ilişki yaşamayı bile başardım. Ancak uzun vadede, çok farklıydık, hayat felsefelerimiz o kadar uyuşmuyordu ki, ayrılık bir rahatlama gibi geldi.

Mesaj uyarım beni yakalanmak istemediğim bir hayalden, Nick'i ve güzel zamanları düşünmekten çekip çıkartıyor.

ALYSSA: Kötü haber bebeğim, u  u  um tamamen iptal oldu. En erken yarın akşama kadar hiçbir u  a  ın havaalanından kalkmayacağını söylüyorlar. Çok   zg  n  m.     

Kahretsin. Sanırım bunu bekliyor olmalıydım, ama bir Noel mucizesi için umut besliyordum.

Tamamen anlıyorum. Eve sağ salim git!

ALYSSA: İyi olacak mısın?

Bu noktada fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Öylece gelmeyebileceğimi sanmıyorum.

ALYSSA: 🤔 Yanında olamayacağım için çok kötü hissediyorum ama bunu yapabileceğini biliyorum! O baloya tam bir çerez gibi git ve Nick Matthews'a zerre kadar ilgi gösterme!

Ha. Sanki bunu yapacak iradem varmış gibi.

Elimden geleni yapacağım.

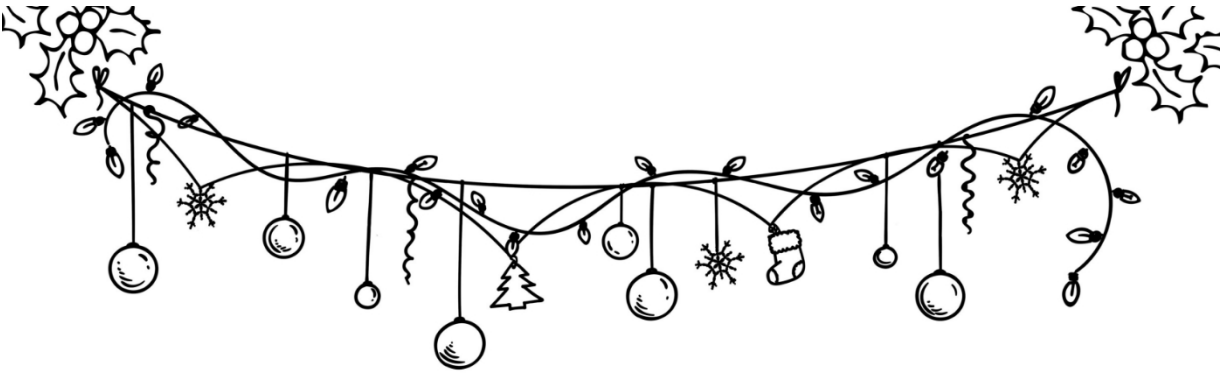
ALYSSA: Oraya vardığınızda bize mesaj atın ve her şeyin nasıl gittiğinden bizi haberdar edin!

ALYSSA: Seni seviyorum! Sen halledersin!

BEN: Ben de seni seviyorum.

Bunu kesinlikle anlamıyorum.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

NICK

'Otele erken gitmeyi planladığıma sevindim çünkü hiçliğin ortasındaki tanrının unuttuğu yere vardığımda hava önsezili görünüyor. Yağmur biraz hafifledi ama gökyüzünde hâlâ her an patlayabilecek türden ağır bulutlar var.

Jess'in şehri çoktan terk edip etmediğini, buraya kadar sağ salım gelip gelmediğini merak etmeden duramıyorum. Henüz ayrılmadıysa, fırtınaya yakalanma ve ödülleri tamamen kaçırma ihtimali yüksek. Acaba ona mesaj atıp hava koşullarına dikkat etmesini söylesem mi diye düşünüyorum ama bu müdahaleme pek sıcak bakacağını sanmıyorum.

Odama yerleşmek için henüz çok erken, bu yüzden lobide, taş şöminenin yanında rahat bir köşe buluyorum ve güzel bir kitap alıp yerleşiyorum. Hanın lobisi, ortasında ısıltılı parlayan büyük bir Noel ağacı, görünüşte her yüzeye örtülmüş çelenkler ve sıcak ve rahat odaya nüfuz eden çam ve tarçın kokusu ile tatil dokuzlularına göre giyinmiş.

Tüylerimi diken diken ediyor.

Jess burayı çok sevecek.

Çocukluğumdan beri okumak her zaman en sevdiğim hobilerimden biri olmuştur. Şimdi yayıncılıkla olan ilişkim okuma hayatımı hiç beklemediğim bir şekilde değiştirdi. Sadece oturup okumak ve kendi kitaplarımı ya da rahatlamaya çalıştığım kitabı ben yazmış olsaydım neleri farklı yapardım diye düşünmemek benim için çok zor. Sahtekârlık sendromunda boğulmamak daha da zor.

Okuma balonuma o kadar dalmışım ki, tam karşımda birinin durup adımı tekrarladığını fark etmem bir dakika sürüyor. Bir an için o olup olmadığını merak ediyorum ama öyle olsaydı bilirdim. Jess ve ben birbirimize o kadar uyumluyduk ki, onu göremesem bile odaya girdiği anı hissedebiliyordum.

"Nick." Editörüm Gina benden sadece bir adım ötede, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde sert bir ifadeyle duruyor. En iyi ruh halindeyken bile ürkütücüdür, minyon bir Japon Amerikalı kadındır ve tanıdığım en yetkin kişidir.

Ne kadar zamandır dikkatimi çekmeye çalıştığını merak ediyorum. Alnındaki çatıklığa bakılırsa bir dakikadan fazla. Aceleyle romanımın arasına bir kitap ayracı sıkıştırıyorum ve ayağa kalkıp ona sımsıcak sarılıyorum. Onun üzerinde yükseliyorum, ama o sarılmamdan asla vazgeçmiyor. İyi sarılıyorum. "Gina, seni görmek çok güzel. Kusura bakma, biraz dikkatim dağıldı."

"İyi bir kitap olmalı." İlgisiz bir şekilde kapağına bakıyor. "Seni yazarken bulmayı umuyordum."

"İyi haber şu ki büyük ilerleme kaydediyorum." Bu tamamen yalan değil, çünkü birkaç güzel kelime bulmayı başardım. Elbette Jess'le mesajlaşmayı bıraktığımızdan beri bu sözcükler kurudu ama Gina'nın bunu bilmesine gerek yok.

"Kötü haber ne?"

Ona biraz güven aşılama çalışarak sırtıyorum. "Kötü haber yok, Gina. Beni tanırsın."

"Son teslim tarihiniz sadece birkaç hafta sonra." "Peki daha önce hiç kaçırdım mı?"

Parlak kırmızı dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. O zaman Gina'nın büyük parti için çoktan giyinmiş olduğunu fark ediyorum, parıltılı siyah kokteyl elbisesi hareket ettikçe ışığı yakalıyor.

Saatimi kontrol ettim. Kahretsin. Tüm bu tatil balosu/ödül töreni/hayatımın eski aşkıyla ilk yüz yüze buluşma olayı bir saat içinde başlayacaktı ve ben hâlâ odama yerleşmemiştim. "Gina, bu konuşmaya devam etmeyi çok isterim." Etmezdim ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Ama odama gidip hazırlanmam gerek." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve bavulumu resepsiyona sürüklüyorum.

Koyu renkli ahşap tezgâhın arkasında çalışan yaşlı bir adam gülümseme denebilecek bir ifadeyle bana el sallıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim efendim?"

"Kontrol ediyorum. Nick Matthews." Cüzdanımı çıkardım, kimliğimi vermeye hazırdım.

"Nick Matthews," diye tekrarladı adam.

Olabildiğince basit olduğu için adım genellikle yanlış duyulmaz ama yine de onun için heceliyorum.

"Çok üzgünüm Bay Matthews, ama burada isminizi göremiyorum." İsim etiketine bakılırsa Stanley adındaki adam gerçekten üzgün görünüyor, ama bunun şu anda pek bir faydası yok.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Neyse ki öğleden sonra okuduğum kitap beni sakin bir ruh haline sokmuştu. "Tekrar kontrol edebilir misiniz? SVP etkinliği için buradayım ve asistanım Hilary rezervasyonumu tüm hafta için uzattı. Hilary Jacobs mı? Belki de onun adı altındadır?"

"Ah, işte burada. Bir karışıklık olmuş olmalı, ama Nick Jacobs adında biri var, bugün giriş yapıyor ve Noel'den sonraki gün çıkış yapıyor?"

Rahat bir nefes aldım. "Bu ben olmalıyım."

"İyi haber, rezervasyonunuzu yaptırdım. Kötü haber ise odanız henüz hazır değil."

Belirlenen check-in saatini geçtiğimizi çok iyi bilmeme rağmen saatimi tekrar kontrol ediyorum. O kişi olmak istemiyorum ama bir saat içinde gitmem gereken resmi bir etkinlik var. "Ne zaman hazır olabileceğini biliyor musun? Bu akşamki partiden önce duş alıp üstümü değiştirmeyi umuyordum."

"Bugün bazı personel sorunları yaşadığımız için emin değilim ama parti bitene kadar hazır olacağına söz veriyorum."

Tatil balosunun gece yarısı sona ereceği düşünülürse, öyle olmasını umuyorum. Ama bu durumdan bu adamın kendisinin sorumlu olmadığını biliyorum, bu yüzden sesimin midemi çalkalayan kargaşadan daha sakin olduğundan emin oluyorum. "Duş alıp üstümü değiştirebileceğim bir yer var mı?"

"Evet, aslında. Yeni bir spa açtık. Orada hazırlanabilirsiniz efendim. Rahatsızlık için özür dilerim."

"Harika." Çantalarımı alıp adamı lobiden çıkana kadar takip ediyorum.

Beni soğukta, hanın arka tarafındaki daha küçük bir binaya götürüyor. Tatil partisinin nerede, dönüştürülmüş ahırda yapılacağını gösteriyor ve bana tesiste üstünkörü bir tur attırıyor. Görünüşe göre, hava güzel olduğunda, arazide her türlü açık hava etkinliği var.

Ne yazık ki hava pek de iyi olacak gibi görünmüyor. Havadaki soğuk ısıyor ve o ağır bulutlar yukarıya her baktığımda daha da sarkıyor gibi görünüyor.

Aceleyle spa binasına giriyorum ve Hilary'nin masaj için rezervasyon yaptırıp yaptırmadığına bakmayı aklıma not ediyorum. Bütün gün bilgisayarımın başında oturmaktan omuzlarım sürekli geriliyor, süslü koltuğumda bile ve bir tane kullanabilirim. Buradaki tesisler küçük ama temiz ve sıcak. Duşta oyalanmama izin vermiyorum. Bakım rutinim saçımı taramak ve dişlerimi fırçalamaktan öteye gitmiyor. Takım elbisemi giyiyorum, Hilary'nin çantama sokuşturduğu tatil desenli tek kravatı istemeye istemeye bağlıyorum.

Jess'in buraya gelip gelmediğini merak ediyorum. Nedense ben lobide beklerken giriş yaptığını sanmıyorum. Benimle aynı odada olsaydı bilirdim. Bundan eminim.

Belki de bu saçma sapan, kendini yücelten ödül törenine gelmeyip çekip gidecektir. Rahatlar mıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğrarım bilemiyorum. Göğsümdeki sızı bana ikincisine meyledeceğimi düşündürüyor, her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de.

Dondurucu soğuğa geri dönmeyi mümkün olduğunca erteliyorum ama parti birkaç dakika önce başladı, bu yüzden kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemem. Çantalarımı ne yapacağımı bilmiyorum ama onları yanıma alıp, ödülümü alıp oradan çıkana kadar saklayabileceğim bir köşe bulmam gerektiğini düşündüm.

Odama, umarım.

Hızlı adımlarla ahıra doğru ilerlerken hava yanaklarımı yakıyor. Kar nihayet yağmaya başlamış, kabarık beyaz taneler halinde süzülüyor. Partinin kapısından içeri adımımı attığımda, duyulabilir bir inilti çıkarmamak için elimden geleni yapıyorum.

SVP ile sözleşmemi imzaladığımdan beri her yıl bu tatil balosuna katılıyorum. Yayıncımdaki rolümü biliyorum ve bu sadece çok satan kitaplar yazmayı içermiyor. "Markamın" bir parçası da yüz yüze etkinliklere katılmak, okuyucularıyla sohbet etmek ve genellikle güzel bir yüz olmak. Burada romantizm yazan çok fazla heteroseksüel erkek yok ve bazen işim daha çok bir gösteri midillisi olmamı gerektiriyor.

Bundan nefret ettiğimi söylemek isterdim, bazen ediyorum da, ama onaylanmanın heyecanını da sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Benim hakkımda ne düşünürseniz düşünün.

Bu yıl SVP kendini aşmış. Bu devasa eski ahırın her tarafı Noel ışıklarıyla donatılmış gibi görünüyor. Tonozlu tavandan geçen kirişler, odadaki her bir direk, direk veya sabit nesne gibi ışıklarla sarılmış. Her biri bir Walmart'ı dolduracak kadar süsle bezenmiş üç dev ağaç görüyorum. Odanın arka tarafındaki küçük sahnenin önüne dizilmiş masaların hepsi ya kırmızı ya da yeşil masa örtüleriyle kaplı, her birinin ortasında büyük çiçekli orta süsü duruyor.

Jess buna bayılacak.

Aklıma gelen ilk düşünce bu. Tekrar. Boku yedim.

Bunu kafamdan atıyorum ve check-in masasına gidiyorum. Orada oturan kadın çantalarımı alıyor, bana iki içki bileti uzatıyor ve Jessica Carrington'ın henüz giriş yapmadığını söylüyor.

Evet, son kısmı sordum. Çünkü o sahneye birlikte çıkmadan önce onu görmek istiyorum. Bu bir iş kararı, gerçekten.

Aklımın bir köşesinde, bir yerde mahsur kaldığı için gelmemiş olabileceği endişesine engel olamıyorum. Ya tren istasyonundan Lyft'e bindiyse ve korkunç bir kaza geçirdiyse? Ya aracı terk etmek zorunda kaldıysa ve şimdi karda sürünüyorsa? Ya düşüp bileğini kırdıysa ve hayatta kalmak için hiçbir yolu kalmadıysa? Jess ısıtıcı, bol miktarda yiyecek ve bir sürü rahat battaniye olmadan uzun süre dayanabilecek türden bir insan değil.

Karmaşık düşüncelerim SVP'nin tanıtım direktörünün gelip koluma girmesi ve beni mücadelenin içine çekmesiyle kesildi. Dikkatimi dağıttığı için yarı yarıya minnettarım, çünkü ahırdan çıkıp Jess'i bulmak için yürümek üzereydim.

Ben etrafta sürüklenirken, üst düzey yöneticilerle yeniden tanıştırılırken, el sıkışırken ve bebekleri öperken oda yavaş yavaş insanlarla doluyor. Aslında bu partide hiç bebek yok ama hisler değişmiyor. Kimse yazarlığımla ilgili üstünkörü sorulardan fazlasını sormuyor, bunun yerine reklamlara ve filmlere odaklanıyorlar.

Seçenekler. Sıkıcı bir durum ama bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyorum, bu yüzden artan öfkemi belli etmemeye çalışıyorum.

Katılan diğer yazarlardan bazılarının birbirlerine sarılışlarını, heyecandan ciyaklamalarını imrenerek izliyorum. Romantizm camiası canlı, destekleyici ve güçlü ama ben hiçbir zaman bunun bir parçası olamadım.

İlk taslağım -hayal bile edemediğim altı rakamlı anlaşmayı bana kazandıran taslak- gönderdiğimde mutlu sonla bitiyordu. Elbette öyleydi; tüm romanlar öyle olmalı. O zamanlar, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi düşündüğüm bir kadınla sevgi dolu, sadık bir ilişki içindeydim. Karakterlerimi mecazi gün batımına doğru giderken görmek kolaydı çünkü bu benim kendim için planladığımdan daha azı değildi.

Ama sonra hayatımı, en azından aşk kısmını mahvettim. Bunu takip eden aylarda, bir yandan onu nasıl kaçırmış olabileceğimi sorgularken, bir yandan da hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ederken, bir şekilde editörümü orijinal sonun gerçekten işe yaramadığına ikna ettim. Bu iki insanın onları ayıran engelleri aşması gerçekçi değildi. Bu artık destekleyebileceğimi hissetmediğim bir sondu ve bu yüzden, HEA romantizm türünün tanımlayıcı ilkelerinden biri olmasına rağmen, onu değiştirdim.

Ve o kader anından beri hiçbir kitabım sonsuza dek mutlu sonla bitmedi. Ya kanser gibi bir trajedi yüzünden (bu bana ilk film anlaşmamı kazandırdı) ya da karakterlerim trajik seçimler yaptığı için her zaman işlerin yolunda gitmemesinin bir yolunu buluyorum. Romantizm okuyucularının çoğu beni ve kitaplarımı seviyor ve hikayelerimi olduğu gibi kabul ederken, diğer yazarlar o kadar da değil.

Çok geçmeden bir asistan beni almaya geliyor ve partiye katılanların geri kalanı yerlerini bulurken beni sahnenin kanatlarına götürüyor. Servis elemanları odanın içinde dolaşarak şampanya döküyor ve şarap dolduruyor. Bir saat boyunca kokteyl içen konuklar, arka planda çalan cazlı tatil melodileriyle yarışırçasına yüksek sesle konuşuyor.

"Jessica Carrington'ın gelip gelmediğini biliyor musunuz?" Bana küçük merdivenlerden yukarı çıkmamda rehberlik eden yirmili yaşlardaki kadına soruyorum

sahnedeki perdenin arkasında. "Beni takdim etmesi gerekiyordu."

"Emin değilim. Ama zamanında burada olmasını sağlayacağız." Kadın bana sahnenin küçük, karanlık bir köşesini işaret ediyor. "Sıranı duyana kadar burada bekleyebilirsin."

Kimse bana sıramın ne olacağını ya da kimin vereceğini söylemedi, çünkü Jess'in hiçbir yerde bulunmadığını görmek çok kolay. Sahnenin karşı kanadında SVP'nin başkan yardımcısını görüyorum. Bana bir gülümseme ve neşeli bir el sallıyor, ben de gönülsüzce karşılık veriyorum.

Jess gelmeye zahmet etmezse bu yöneticilere nasıl görünecek? Kaçmak için iyi bir bahanesi olsa iyi olur.

Karlı bir ormanda telefon çekmediği için tek başına mahsur kalmak gibi.

Yüz kaslarımı gevşetmeye çalışarak yüzümü buruşturuyorum. Buraya gelmeden önce bir içki almalıydım ama büyük kabul konuşmam için zinde olduğumdan emin olmak istedim.

"Hangi cehennemdesin Jess?" Saatimi bir kez daha kontrol ederek mırıldanıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim, çok geç kaldığımı biliyorum, özür dilerim." Bir kar küresine hapsolmuş ve ancak kaçmayı başarmış gibi bir kasırgayla gelir.

Tüm vücudum geriliyor, her zerrem ani bir alarm durumunda. Panikle telaşlanan sesi nefes nefese kalıyor ve omurgamı yalayıp geçiyor.

O burada.

Jess, başka bir asistan eşliğinde, kanatlarda bize ayrılan küçük alana doluşuyor.

Lanet olsun, her yerde o var. Gözlerimi sahnenin diğer tarafına kilitliyorum, ona bir kez bakmamın beni tam bir baş dönmesine sürükleyeceğinden eminim. Tanıdık kış yasemini kokusunun beni boğmaması için ağızımdan nefes almaya çalışıyorum.

Paltosundan sıyrılıyor, dirsekleri bana çarpıyor, asistanın uzattığı eline koymadan önce kumaş kolumun üzerinden sıyrılıyor. "Çok teşekkür ederim. Geç kaldığım için tekrar özür dilerim. Asla geç kalmam ama buraya gelmek tam bir kabustu."

Gözlerim ondan bir an daha uzak kalamıyor.

İnanılmaz görünüyor. İnanılmazın da ötesinde. Kısa kırmızı bir elbise giyiyor, kumaş kıvrımlarına yapışıyor, belinin çukurunu vurguluyor ve kalçalarının kabarıklığını kucaklıyor. Yakasına, göğüslerinin neredeyse kumaşın üzerinden taşmasına takılıp kalmama izin vermiyorum çünkü sahneye çıkmamın çok uzun sürmeyeceğini biliyorum ve ihtiyacım olan son şey patronlarımin her birinin Jess'in beni nasıl etkilediğini görmesi.

Zihnimde beyzbol istatistiklerini sıralamaya başlıyorum ama hiçbir zaman büyük bir beyzbol hayranı olmadım ve Noel Baba'nın ren geyikleriyle birlikte sahnede step dansı yapması dışında hiçbir şey onun burada, yanımda olduğu gerçeğinden başka bir şeye odaklanmama izin vermeyecek.

Bir dakika sonra nihayet bana bakıyor, elleri yanında. "Nick."

Beş yıldır bana söylediği ilk şey bu. Sadece adımlı, hiçbir duygu katmadan söyledi. Yine de içimde saklamaya çalıştığım bir ürperti yaratıyor.

"Jess."

Asistan önümüze geçti, yüzünde bir gülümseme vardı. "Aman Tanrım, Nick ve Jess. Ne kadar da şirin değil mi? *New Girl*'e bayılıyorum."

Gülümsemek için kıvrılmasınlar diye dudaklarımı büzüyorum. Eskiden bunu çok yapardık. İçimden bir ses Jess'in eski güzel günleri anma ve televizyon tarihinin en iyi çiftlerinden biriyle kıyaslama havasında olmadığını söylüyor.

"Gösteri iki dakika içinde başlıyor. Sizler Başkan Yardımcısı'ndan hemen sonra yayında olacaksınız. Jessica'yı tanıtacak. Jessica, sen de Nick'i takdim edeceksin. İşiniz bittiğinde kanatlara çıkacaksınız ve birisi sizi koltuklarınıza götürecekt."

"Teşekkür ederim." Asistana başımla selam veriyorum, o da sıvışıp gidiyor. Acaba gerginliği anladı mı, Jess'in buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiği benim için olduğu kadar herkes için de açık mı? Bir şey söylemesini bekliyorum, herhangi bir şey, ama bana söyleyecek bir şeyi olmadığı açık. Bu da adil sanırım. Neden birkaç iğneleyici DM'in bana en azından açıklama yapma şansı vermeye istekli olduğu anlamına geleceğini düşündüm bilmiyorum ama belli ki durumu yanlış okumuşum.

Jessica Carrington hala bana karşı küçümsemeden başka bir şey hissetmiyor.

OceanofPDF.com

İlk Noel

JESS

"Şimdiye kadar gördüğün en güzel şey değil mi?" Yukarıya bakıyorum Kocaman bir ağaç, ısıltı ısıltı parlayan ışıklar, bizi çevreleyen tatil mükemmelliği sahnesini yansıtan devasa parlak süsler. Nick hemen huşu içinde olumlu bir cevap vermeyince, başımı çevirip onun bu büyüye kapılmasını heyecanla izliyorum.

"Bu... çok mu büyük?" Muhteşem ela gözleri benden ağaca bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Hâlâ gördüğüm en büyük ağaç."

"Ve sen buna bayılıyorsun, değil mi? Noel mucizesinin daha mükemmel bir ifadesini hayal edemiyor musun?" Onu dürtüyorum ve uzun süredir birlikte olmamamıza rağmen, bunun bizim aşk dilimiz olduğunu zaten biliyorum. Görmek istiyorum

Onu ne kadar zorlayabileceğimi, bu küçük Grinch'imi.

Nick cesurca Noel'e benim kadar ilgi duyuyormuş gibi davranıyor - ki dürüst olmak gerekirse bu çoğu insandan daha fazla - ama iş oyunculuğa gelince adam beceriden yoksun.

Neyse ki başka yetenekleri de yok değil, bu yüzden yılın en sevdiğim zamanına karşı var olmayan sevgisini görmezden geleceğim.

"Çok güzel," diye kabul ediyor Nick. Sanki bir şeyi gözden kaçırıyormuş gibi gözlerini tekrar kısarak ağaca baktı.

Başımı onun sert göğsüne yaslayarak kucaklamasına doğru ilerliyorum. Benim için mükemmel bir boy, sarılabileceğim kadar uzun ama istediğim zaman uzanıp ona bir öpücük konduramayacağım kadar da uzun değil. Ki tam da o anda bunu yapıyorum. "Noel'i sevmemen sorun değil, biliyorsun."

"Tanrıya şükür." Kollarını bana doluyor, çenesini başımın üstüne koyuyor. "Gerçekten çok çabalıyorum ve yemin ederim, seninle ilgilenmek istiyorum."

çünkü senin için ne kadar önemli olduklarını biliyorum, ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Hey." Başımı arkaya yatırdım. "Bana rol yapmak zorunda değilsin. Başından beri bu Noel şeyleriyle pek ilgilenmediğini anlayabiliyordum."

Bana ters ters bakıyor. "Ve sen de iki ay boyunca bu illüzyonu sürdürmeme izin mi verdin?" Hınzırca sırıtıyorum.

Noel sezonu 1 Kasım'da başlıyor ve neredeyse iki aydır Nick'i aklıma gelen her tatil temalı etkinliğe veya mekâna sürüklüyorum. Ve burası New York, yani çok fazla var. Central Park'ta, Bryant Park'ta ve şu anda durup ağaca baktığımız Rockefeller Center'da buz pateni yaptık. Macy's'de Noel Baba'yı ziyaret ettik, FAO Schwarz'da oyuncak alışverişi yaptık ve Serendipity'de donmuş sıcak çikolata içtik. Rockettes'i izledik ve Rolf's'ta akşam yemeği yedik. Temelde kendi tatil romantik komedimizi yaşıyoruz, ki bu da ne kadar uygun romantik yazarlar.

Daha önce hiç heteroseksüel bir erkek aşk romanı yazarıyla tanışmamıştım, hele Nick kadar güzel biriyle hiç tanışmamıştım. Benimle çalışma ilişkisi, onun kadar güzel ve yetenekli birinin işleri platonik tutmak istemesi. Eleştiri ortağı ve arkadaş olduk ve tüm bu süre boyunca ona karşı umutsuz bir aşk besliyordum. Görünüşe göre o da bana karşılık verdi.

birkaç ay önce. O zamandan beri birlikteyiz ve balayı aşaması sayılabilecek kadar erken bir dönemde olmamıza rağmen, bu balayı aşamasının uzun sürebileceğini ummaktan kendimi alamıyorum.

"Hadi gel." Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve onu kalabalıktan uzaklaştırdım. "Hadi evime dönelim ve bunu telafi edeyim."

"Aklında iyi bir şey olsa iyi olur Carrington. Buz pateni yüzünden dizim hâlâ ağrıyor."

Ona hınzırca bir gülümseme attım. "Güven bana, buna değmesini sağlayacağım."

Noel arifesindeyiz ve ağacın etrafı insanlarla çevrili, bu yüzden kalabalıklar arasında mücadele etmemiz gerekiyor, ama Nick elimi bir kez bile bırakmıyor, diğer iki kızla paylaştığım daireye geri dönene kadar değil, ikisi de şans eseri tatil için eve gittiler.

Nick bana Noel için Ohio'ya dönmeyi planlamadığını söylediğinde, ailemi hayallerindeki Avrupa seyahatine çıkmaları için teşvik ettim ve beni Nick'le geçirmeyi arzuladığım yalnız zaman için yalnız bıraktım.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, onu kapıya doğru itiyorum, o benimkiyle boğuşurken ceketini çıkarıyorum, ağızlarımız yeni aşkın umutsuz, vahşi öpücüklerinde bir araya geliyor. Sonunda gülerek ayrılıyoruz, kollarımız birbirine dolanmazsa ceketlerimizi çıkarmanın çok daha kolay olacağını fark ediyoruz.

Kabarık ceketimi, atkımı ve eldivenlerimi yere bir yığın halinde attıktan sonra Nick'i kıyafetlerinden kurtarmaya çalışıyorum. Kazağını başının üzerinden çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, sıcak ve talepkâr

Dilim ağzımın içinde geziniyor ve ellerim göğsünün ve karnının artık çıplak olan genişliğini keşfediyordu.

Gününün çoğunu bilgisayar başında geçiren bir adam için haksız bir şekilde yırtılıyor.

Elleri uzun kollu tişörtümün kumaşının altından kayıyor, göbeğimin ve sırtımın üzerinden geçiyor. Tişörtü başımın üzerinden çekebilmesi için nefes nefese bir saniyeliğine ayrılıyoruz. Özellikle o gün için giydiğim kırmızı dantelli sütyeni görünce gözleri kararıyor. Başparmakları meme uçlarımin üzerinde geziniyor, çoktan kabarmışlar ve onun dokunuşu için can atıyorlar.

Eğiliyor, bir tomurcuğu ağzına alıyor, dili dantelin üzerinde dönüyor ve bana en ufak bir temas sağlıyor.

İnliyorum, ona doğru sendeliyorum, kalçalarımız birbirine bastırıyor. Sert, çok sert ve kot pantolonunun üzerinden onu avuçluyorum. Ağzı çalışmaya devam ederken elimi itiyor, sütyenimin dantellerini ıslatıyor ve beni deliliğin eşiğine getiriyor.

Pantolonunun düğmesiyle uğraşıyorum ama bana yardım etmek için saldırısını durdurmuyor. Sonunda onu serbest bırakıyorum, dizlerimin üzerine çökmeden önce elim onun uzunluğunu sarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesi gırtlaktan geliyor.

Cevap vermek yerine, dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra sikinin alt tarafına doğru ilerletiyorum.

İnliyor, başı kapıya doğru düşüyor, eli saçlarıma dolanıyor. İtmiyor ya da çekmiyor, ama elimi saçlarımin arasında döndürdüğümde

Dilim ucunda, ağzıma aldığımda daha da sıkı kavırıyor. "Jess, lanet olsun." Kalçaları kendini kontrol edemiyormuş gibi hareket etmeye başlıyor ve onu sadece bir dokunuşla bu terk edilmiş yere getirebileceğim düşüncesi

Birkaç berbat baş döndürücü.

Hızımı arttırıyorum. Boşalmak üzere olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum onu ve tadına bakmaya hazırım. Ama kendini kaybetmeden önce geri çekiliyor, beni kaldırıyor ve nefesimi kesen bir öpücük için yanıma getiriyor.

Hiç kimse beni Nick Matthews gibi öpmemişti. Bu, hep hakkında yazdığım ama onunla tanışana kadar hiç deneyimlemediğim türden bir öpücüktü.

"Benim sıram," diye homurdanıyor, beni koridorda geri geri götürüyor, dudakları boynumdaki hassas noktayı ısıyor, köprücük kemiğim boyunca dans ediyor.

Arkama uzanıyorum, sütyenimin kancasını açıyorum ve göğüslerimi serbest bırakıyorum.

çıplak göğsüne bastırıyorum. Orada beni kızdıracak kadar kıl var, meme uçlarım hala hassas.

Yatağa uzanıyorum ve Nick üzerimde geziniyor, nefis ağırlığı ve sıcaklığı en iyi battaniye gibi. Sonra kot pantolonumu ve iç çamaşırımı hızlıca çekiştirerek çıkarıyor, gözleri vücudumun kıvrımlarında geziniyor.

Kalın kalın yutkunuyor. "Çok güzelsin, Jess."

İltifatı geri çevirme dürtüsüne karşı koyuyorum, bunun yerine eline uzanıp onu bir kez daha üstüme çekiyorum, çıplak uzuvlarımız iç içe geçiyor.

Nick'in öpücükleri yavaş ve boğucu bir hal alıyor ve bir şekilde az önceki çılgın öpücüklerden bile daha ateşli oluyorlar. Omzumun kıvrımına, göğüslerimin kabarıklığına doğru ilerlemek için acele etmiyor. Onlara o kadar dikkat ediyor ki

Ben onun altında kıvranana kadar dilimi yalıyor ve döndürüyor ve orgazmın şimdiden başladığını hissedebiliyorum.

Eli karnımın çıplak bölgesinde geziniyor, ona ihtiyaç duyduğum yerler dışında her yeri en hafif dokunuşlarla okşuyor. Parmakları kalça kemiğimin

zerinde dans ettiğinde nefesim kesiliyor, kalęalarım kalkıyor.

Bana kötü kötü sırtıyor. "Bu noktayı seviyorsun." Dilini kıvrım boyunca
gezdirmek için eğiliyor ve benden kaan inilti kutsal değil.

"İstedigimi biliyorsun."

Sonunda tek bir parmağını ortama doğru sürüklüyor. "Çok ıslaksın, Jess. Tanrım, zar zor dayanabiliyorum."

Uyluklarımı ayırıp aralarına yerleşmeden önce düşünecek zamanım bile olmuyor. İki parmağını klitorisime kaydırırken dili klitorisimi buldu. İçimde ve kalçalarım onun yüzüne çarpıyor. Ön kolu leğen kemiğime bastırıyor ve beni merhametine bırakıyor, dili tam olarak doğru miktarda basınçla emmeden önce fiske atıyor. Altında parçalanıyorum ve ağzı beni dalganın içinden geçiriyor, ben aşağı inerken vuruşları yumuşuyor.

Bir dakika sonra ağzı tekrar benimkini buluyor ve önce yavaşça, sonra da hızlı bir hamleyle içime girerken dudaklarında kendi tadımı alıyorum. Birkaç hafta önce, çok önemli doğum kontrolü ve CYBE konuşmasından sonra prezervatif kullanmayı bıraktık ve ben hâlâ aramızdaki bu yeni hiçbir şey hissinin tadını çıkarıyorum.

Nick alnını benimkine bastırıyor, nefesleri düzensiz ve kesik kesik. "Nasıl oluyor da seninle her zaman bu kadar iyi olabiliyor Jess? Yemin ederim, sanki vücudun benim için özel olarak yaratılmış gibi."

Ellerim sırtındaki kasların üzerinden kayarak aşağıya iniyor ve Kıçının kıvrımları. Ona karşı sallanıyorum, itişine itişle karşılık veriyorum. "Ben senin için yaratılmışım. Seni çok seviyorum."

Yarım saniye donup kalıyorum. Şunu tam on saniye yap. Bunu söylediğime inanamıyorum. Henüz L kelimesini kullanmadık ve oh tanrım, tam bir aptal gibi seks sırasında ağzımdan kaçırdım.

Nick de dondu kaldı ve beni gerçekten duymadığına dair tüm umutlar yok oldu.

Gözlerimi kapatıyorum, ona bakamayacak kadar utanıyorum. "Kahretsin." Ama sonra eli yanağıma değiyor.

"Hey. Bana bak, Jess."

Gözlerimi açıyorum ama eli çeneme inip nazikçe ama sıkıca kavrayana ve beni göz teması kurmaya zorlayana kadar bakışlarıyla buluşmuyorum.

"Ben de seni seviyorum." Gülümsüyor ve gözbebeklerinin etrafındaki açık yeşil halka parlıyor.

"Sırf ben söyledim diye bunu söylemek zorunda değilsin. Bunu böyle ağzımdan kaçırmamalıydım, hele ki-"

"İçinde bu kadar derindeyken değil mi?" Sırıttıyor, kalçalarını oynatıyor, daha derine bastırıyor.

Nefesimi tutamıyorum. "Sadece... sorun değil eğer... daha erken ve bunu anlayışla karşılarım..." Tam bir düşünce çıkarmaya çalışıyorum, ama Nick'in kalçaları yuvarlanmaya devam ediyor. Eli aramıza giriyor, başparmağı klitorisimi okşuyor ve aniden tam bir cümle kurmak bir yana, doğru düzgün göremiyorum.

"Benim için gel."

İtaat etmekten başka seçeneğim yok. Nick yüzünü boynumun kıvrımına gömüp kendi boşalmasını titreyerek gerçekleştirene kadar orgazm dalga dalga içimde yuvarlanırken onun etrafında sıkılaşıyorum. Onu kendime çekiyorum, bitmesini istemiyorum. Nefeslerim titriyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Vay anasını."

Gülüyor, nefesi boynumu gıdıklıyor. "Bu her şeyi özetliyor."

Kollarımı boynuna doluyor, ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum.

"Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım," diyorum ona dürüstçe.

Gözlerimin içine bakabilmek için aramıza yeterince mesafe koyuyor. "Ben de öyle. Ama ben de daha önce hiç sevdiğim biriyle birlikte olmadım." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Bunu ağızımdan kaçırmak istememiştin, biliyorsun."

Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Biliyorum. Ama yaptığına sevindim." "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. O kadar uzun zaman geçmediğini biliyorum ama sana deliler gibi aşığım Jessica Carrington."

"Çılgınca, ha? Bu büyük bir kelime." Çocuk olduğum için poposunun yanağını çimdikliyorum.

Uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi başımın üzerine getirerek beni olduğum yere hapsediyor. "Duygularım hakkında konuşma konusunda berbat olanın ben olduğumu sanıyordum."

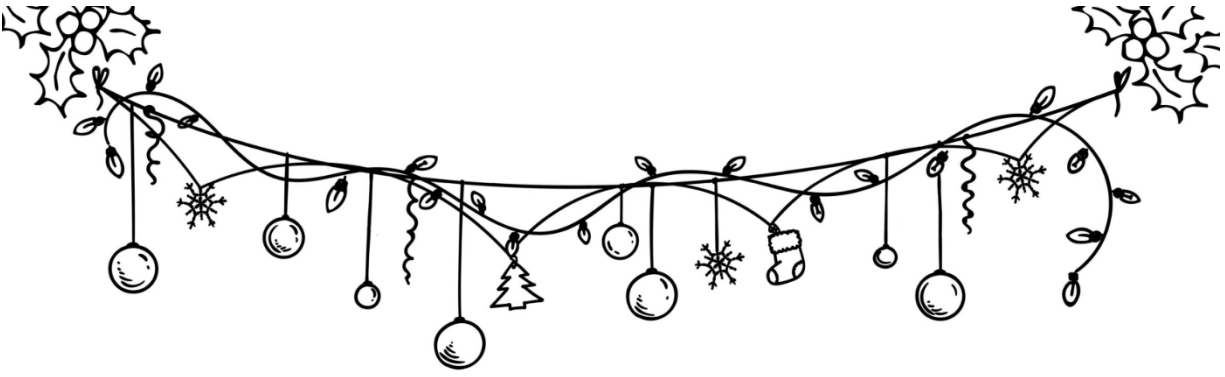
Şaka yaptığını biliyorum ama gözlerindeki endişenin ipuçlarını da görebiliyorum. "Ben de sana deliler gibi aşığım."

Sırıttıyor ve yakıcı bir öpücük daha konduruyor.

"Şimdiye kadarki en iyi Noel mi?" Dudaklarımız ayrılıp gözlerimiz

buluştuğunda soruyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi Noel," diye kabul ediyor.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

JESS

Tam da vücudumun ona karşı sıfır çekim hissetmesini istediğim anda Bay Aralık gibi görünmeyi Nick Matthews'a bırakın.

Nick pek takım elbise giymez; kot pantolon ve tişört giyer, evde daha da rahattır. Ama lanet olsun ki iyi temizlenmiyor. Adam aşk romanlarının kapaklarını süslemeli, onları yazmamalı gibi görünüyor.

Bunların hiçbiri önemli değil. Görünüş o kadar da önemli değil ve beni tepeden tırnağa tararken meme uçlarım sertleştiyse ne olmuş? Kıyafetime bakarken nefesinin kesildiğini duyabiliyordum ve bu bile tek başına bu elbisenin fahiş fiyatına değerd, çünkü aslında bunu karşılayamayacağım için kaçınılmaz olarak iade etmem gerekecek.

Onu beş yıldır ilk kez görüyorum ve DM'lerimizdeki tartışmalardan sonra vücudumun onunkine tepki vermesi şaşırtıcı olmamalı.

Ama bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Buraya sadece ve sadece tek bir şey yapmaya geldim, o da yayıncımın ne kadar kararlı olduğunu bilmesini sağlamak. Bir sonraki kitap anlaşmamı güvence altına almak için buradayım ve bunu yapmanın tek yolu Nick Matthews ise, o zaman bunu sineye çekeceğim.

Oof. Muhtemelen şu anda bir şey emmeyi düşünmemeliyim.

Lanet olsun. Bu sahnenin kulis kanatları daha küçük olabilir miydi? Ağırılığımı her değiştirdiğimde ona sürtünüyorum, çıplak kolumdaki takım elbise ceketinin kolları tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Nick fark etse bile bir şey söylemez. Aslında hiçbir şey söylemiyor. Muhtemelen ben kendimi kaybedip ona patlamadan bu durumdan kurtulmayı umuyordur.

Bunu henüz göz ardı etmedim ama şu ana kadar soğukkanlılık hakim.

Neyse ki SVP'nin Başkan Yardımcısı bizi kurtardı. Sahneye çıkıyor, mikrofona o kadar yakın eğiliyor ki bir geri bildirim çığlığı sessizleşen odada yankılanıyor. Herkesi tatil balosuna davet ediyor,

SVP'nin "aile" olduğunu açıklayarak, hepimizi yüzde yedi telif ücretini telafi etmesi gereken saçmalıklara boğuyor.

Yine de iyi. Çok inandırıcı. Bu yıl SVP'nin kaç kitabını okuduğunu merak ediyorum. Benimkilerden hiçbirinin masasına uğramadığını neredeyse garanti edebilirim.

Muhtemelen Nick'in bütün kitaplarını okumuştur.

Nick'ten bahsetmişken, dirseği beni hafifçe kaburgalarımın altına dürttü.

İlk kez onunla yüzleşmek için dönüyorum, Medusa seviyesinde bir bakışla.

Ama hiçbir şey söylemiyor, sadece Başkan Yardımcısı'nın beni çoktan tanıttığı ve mikrofonu almamı beklediği sahneyi işaret ediyor.

Kahretsin. Pek iyi bir başlangıç sayılmaz ama yılda belki bir kez giydiğim topuklu ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde sahneye koşuyorum.

Başkan Yardımcısı sahneden inmeden önce elimi sıktı ve ben de mikrofona ve izleyicilere döndüm. Yıllar içinde yaptığım bazı okumalar ve yazar etkinliklerinden sonra, içine kapanık biri olarak beni rahatsız eden sahne korkusunu büyük ölçüde aştım. Bu gece, planladığım konuşmayı yapmak her zamankinden daha kolay olacak, çünkü tek bir kelimesinde bile ciddi değilim. Rol yapmak, bir karakteri oynamak gibi olacak.

Nick Matthews'un Nora Roberts'tan bu yana romantizmin başına gelen en iyi şey olduğunu düşünen bir karakter.

Ağzımı açtım ve kelimeler dökülmeye başladı. Güzel sözler, hepsi Nick hakkında. Kalbimi nasıl kırdığından ya da daha önemli bir şey bulur bulmaz beni nasıl terk ettiğinden bahsetmiyorum. Kadın karakterlerini yazarken ona nasıl yardım etmek zorunda kaldığımdan bahsetmiyorum çünkü kadın zihninin iç işleyişi konusunda çoğu erkek kadar bilgisizdi. Seks sahnelerini nasıl canlandırdığımızdan bahsetmiyorum, böylece o anları, iki bedenin fiziksel birleşmesinden daha fazlası haline geldiği anları bulabilirdi.

Onun yerine, tüm başarılarını listeliyorum. Ve çok var. Nick Matthews romantizm için harika şeyler yapmış gibi davranıyorum, oysa gerçekte tek yaptığı gelip türe olan saygısızlığıyla onu çarpıtmak.

Ve konuşmamı onu Yılın Romantik Yazarı ödülünün sahibi olarak ilan ederek bitirdiğimde, salon ona hak etmediği bir alkış tutarken ben orada durup gülümsüyor ve alkışlıyorum. Nick sahneye çıkıyor ve elimi tutup beni kendine çekerken yüzümdeki gülümseme donup kalıyor, o kadar yakın ki çam ve ardıç kokusu burnuma doluyor. Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp onu içime çekerek sıcaklığına yaslanıyorum.

"Teşekkür ederim." Nick kelimeleri kulağımın kabuğuna sürüyor, eli hâlâ bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca benimkini kavırıyor.

Seyirciler için son bir sahte gülümseme ile uzaklaşıyorum. Nick mikrofonu eline aldığı anda sahnenin karanlık köşesine geri çekiliyorum.

"Daha güzel bir giriş düşünemezdim." Nick bana doğru bakıyor ve keşke sahnenin ışıkları ela gözlerini bu mesafeden okunamaz hale getirmeseydi diyorum. "Bilmiyor olabilirsin ama Jess olmasaydı burada olamazdım."

Kalbim boğazıma atlıyor, oraya yerleşiyor ve kendini evinde gibi hissediyor. Nick kariyerine yaptığım katkıları ilk kez alenen belirtiyor. Daha önce hiçbir kitabının teşekkür bölümünde benden bahsetmemişti, gerçi ben de her kitabında adımı aramıştım. Bir zamanlar onun için bir şey ifade ettiğime dair bir işaret arıyordum.

"Jessica ve ben uzun yıllar boyunca eleştirmenlik yaptık ve bana yazmak, karakterler ve aşk hakkında çok şey öğretti." Son kelimedede sesi yumuşuyor ve tekrar bana doğru bakıyor. "Bu gece burada olmaya istekli olduğu için çok müteşekkirim."

Kalabalık beni hafif, gönülsüz bir şekilde alkışlıyor.

Nick dikkatini kanatlardan çevirip izleyicilere odaklanıyor. Söyledikleriyle ilgili hislerimi tam olarak sindirmeye vakit bulamadan bana doğru yürümeye başladı. Aynı asistan bizi kalabalığa, masamıza götürürken ikimiz de konuşmuyoruz, tabii ki hemen yan yana oturuyoruz. Benim solumdaki yer boş, Alyssa için ayrılmıştı. Onun sağındaki yer de açık. Bu gece kimi getirmesi gerektiğini ve onun neden gelmediğini merak ediyorum.

Dikkatimi oturduğum yerde beni bekleyen kırmızı şarap bardağına veriyorum ve yarısını bir dikişte mideye indiriyorum. Sonra masanın geri kalanına bakıyorum ve hatamı hemen fark ediyorum. Nick burada onur konuğu, bu yüzden tabii ki sadece SVP web sitesindeki resimlerinden tanıdığım insanlarla oturuyoruz, yüz yüze tanışmak bir yana, Zoom görüşmesi bile yapmadığım insanlarla.

İçlerinden birkaçı bize meraklı bakışlar fırlatıyor ama sonra yemek servisi yapılıyor ve herkes yemeğine, aralarına sızmış olan orta liste yazarından daha fazla önem veriyor.

"Tekrar teşekkür ederim Jess. Söylediklerin için. Burada olduğun için gerçekten minnettarım." Nick'in sözleri sessizdi, gözleri tabağına odaklanmıştı.

"Bunu senin için yapmadım." Gerçekten neden burada olduğuma dair bir fikre kapılmasını istemiyorum. Bu bir barış anlaşması ya da zeytin dalı değil. Bu bir iş kararı, başka bir şey değil.

"Biliyorum," diyor usulca. "Ama yine de minnettarım."

İkimizden biri duygusallık sınırında bir şey söylemeden önce bu konuşmanın sona ermesini isteyerek sadece bir *hmm* ile karşılık veriyorum. Gizlice telefonumu kontrol ediyorum, dışarı çıkıp check-in yapmadan önce burada ne kadar yüz yüze zaman geçirmem gerektiğini merak ediyorum. Çok geç geldiğim için banyoda hızlıca üstümü değiştirdikten sonra doğrudan partiye geldim ama odam bu eski ahır kadar sevimli bir yer olursa, yorganın altına girip iyi bir kitapla sarılmanın tadını çıkaracağım. Bu senaryoyu haftanın herhangi bir günü zorla insan etkileşimine tercih ederim.

Nick daha fazla sohbet etmeye çalışmayacak kadar akıllıdır. En azından yemek tabakları kaldırılana ve muhteşem bir Siyah kadın masanın etrafında kayarak yanındaki boş koltuğa oturana kadar. İkisi selamlaşıyor ve ben kulak misafiri olmak istemediğim için dikkatimi masanın diğer üyelerine çeviriyorum. Yanımdaki boş koltuk benimle yöneticiler arasında güzel bir bariyer oluşturdu ve beni yemek boyunca sahte gülümseme ve gülme zorunluluğundan kurtardı.

"Jess, eminim Lauren Reid'i tanıyorsundur, tanıtım müdürü?" Nick sandalyesinde arkasına yaslanarak yanındaki kadını tam olarak tanımama izin verdi.

O sahte gülümsemelerden birini takınıyorum. "Hayır Nick, daha önce hiç tanıtım müdürüyle tanıştırıldığımı söyleyemem." Elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Beni sıkıca sallıyor ve içten bir gülümseme veriyor. "Ben de memnun oldum Jessica. Seni tanıyorum elbette ama sonunda seninle yüz yüze konuşabilmek çok güzel. Nick'le böyle bir geçmişiniz olduğunu bilmiyordum." Gözleri ikimizin arasında gidip geliyor, muhtemelen birbirimizle göz teması kurmayı reddettiğimizi fark ediyor.

"Eskiden aynı yazar atölyesine katılırdık." O zaman ona şöyle bir bakıyorum. Nick'in ağzının etrafındaki çizgiler gergin, hafifçe aşağı çekilmiş, sanki ilişkimizi reddetmeme karşı kaşlarını çatıyor.

"Bu çok harika. Belki de bir sonraki kitap tanıtımınız için Nick'i sohbet partneriniz yapmalıyız. SVP yazarlarının diğer SVP yazarlarını tanıtmalarını ne kadar çok sevdiğimizi biliyorsunuz ve Nick'in yerleşik kitlesiyle, katılımda bir artış sağlayacağınızdan emin olabilirsiniz."

Dişlerimi sıkıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Lauren çok iyi birine benziyor ve eminim işinde harikadır, ama bir sonraki kitap lansmanımın Nick Matthews hakkında olmasından daha az istediğim bir şey düşünemiyorum. Tabii bir sonraki kitap lansmanımın olacağını varsayarsak, çünkü şu anda lansmanını yapacağım bir kitabım yok.

Ama içimdeki Sonia'yı yönlendirerek bu fırsatı değerlendiriyorum. "Opsiyonumun kabul edildiğini varsayarsak, belki buna bakabiliriz." Nick'in kitabımı tanıtmaya tenezzül etmesinden heyecan duyacakmışım gibi tatlı tatlı gülümsüyorum.

Lauren'in gülümsemesi hafifçe soluyor. "Editörünüzle olan ilişkinize bakılırsa, şu anda üzerinde çalıştığınız her neyse eminim çok hoşuna gidecektir."

"Umarım öyledir!" Sandalyemi geriye itip arkaya sarkan paltoma uzanıyorum. "Koşmaktan gerçekten nefret ediyorum ama yine de bu gece için odamı kontrol etmem gerekiyor." Kolumu ceketimin içine sokmaya çalışıyorum ama aptal kolum takılıyor. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi Lauren." Giymek için çabalarken ceketin kolunu yüzüne doğru gereksiz yere sallamıyormuşum gibi davranıyorum.

Nick ayağa kalkıyor, sakince kolumu kolumdan çıkarıyor ve paltonun içine kolayca girmeme yardım ediyor. "Ben de seninle geleceğim. Aslında otele giriş yapamadım.

daha önce de."

"Benim yüzümden partiyi terk etme!" Sahte kahkahalarım titriyor ve şu anda kendimden biraz nefret ediyorum. Ama beş dakika sürecektir olsa bile benimle lobiye kadar yürümeyi teklif ederken aklından ne geçiyordu? Bu beş dakika çok fazla.

"Hayır, gerçekten, sorun değil." Nick masamızda oturan herkese, bizi Noel palyaçolarıymışız gibi izleyen tüm üst düzey insanlara nezaketle el sallıyor. "Bu şeref için ve bu gece bizi ağırladığınız için hepinize teşekkür ederim."

"Evet, çok teşekkür ederim." Masalar denizinden geçip ahırın ön girişine doğru ilerlemeden önce duygularımı sıkı sıkı dişlerimin arasından geçirmeyi başarıyorum.

"Jess! Selam!" Editörüm Hannah, buradan siktir olup gitme göreviyle yanından uçarken beni dirseğimden yakaladı.

Başka biri olsa koşturmayla devam ederdim ama Hannah'yı seviyorum, onsuz bir kariyerim bile olmazdı, bu yüzden kayarak duruyorum ve gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Hannah! Burada olacağından emin değildim."

Omuz silkiyor, zümrüt yeşili diz boyu elbisesinin askısını ayarlıyor. Hannah yayıncılığa başlamasaydı bir süper model olabilirdi; uzun boylu, kıvrak, solgun tenli ve parlak siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu. "Gelmeyi planlamıyordum ama Gina'nın odasında fazladan bir yatak vardı, ben de neden olmasın diye düşündüm." Koyu kahverengi gözleri beni ve sahte gülümsememi görüyor. "Orada yaptığın konuşma harikaydı."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Teşekkür ederim. Bunu sormak benim için bir onurdu."

Kalabalık salonda kimse bize dikkat etmese de yakınımıza eğiliyor. Dans pisti açıldı ve orada gerçekleşen "dans" herhangi bir gösterge ise, kokteyller gerçekten tekmeliyor. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama söz veriyorum, buna değecek. Bir sonraki kitabınızı ekibe götürdüğümde, üst düzeydekiler bile artık kim olduğunuzu bilecek, isminize uygun bir yüzünüz olacak."

Başımı sallıyorum, şu anda bunalmış beynimde kelimeler oluşturmayı başarabileceğimden emin değilim.

"Yakında bana göstereceğiniz yeni bir kitabınız olacağını varsayıyorum."

Kendime duyduğum kuşkuyu yutuyorum. "Tabii ki. Aslında şu anda harika olacağını düşündüğüm bir şey üzerinde çalışıyorum." Bu sadece yarım bir yalan.

Sırıışı tüm yüzünü aydınlatıyor. "İnanılmaz! Okumak için sabırsızlanıyorum!" Kolumu sıkıyor. "Belki yarın sabah kahvaltıda görüşürüz, sen de bana anlattırırın?"

"Elbette." Arkamı kontrol ediyorum, Nick'in hâlâ hobnobber'larla birlikte olduğunu görünce rahatlıyorum. Yıllar içinde tanıştığım ve ilişki kurduğum birkaç yazar daha görüyorum, aslında yeniden bağlantı kurmak istediğim insanlar, ama çoğu barda ya da dans pistinde, olmam gereken yerin tam ters yönünde. Hannah'ya yapabildiğim en büyük gülümsemeyi sunuyorum. "Gidip odama yerleşmem gerekiyor ama umarım yarın görüşürüz!"

Artık lobide kahvaltı etmekten kaçınacağımı biliyorum, Hannah'yı sevmediğim için değil, taslağım onun için henüz hazır olmadığı için. Ve son birkaç gündür yazmanın ne kadar zor olduğu düşünüldüğünde, artık fikrime o kadar da güvenmiyorum.

Ama bu daha sonrası için bir sorun.

Varışta sakladığım çantamı check-in masasından aldıktan sonra, ahırın ön kapısından içeri adımımı attığımda yüzüme dondurucu soğuk hava ve beyaz bir telaş çarptı. Otele varışımla bu kapılardan geçişim arasında bir yerde kar gerçekten yağmaya başladı. Mülkün tüm arazisi beyaz örtüyle kaplanmıştı, kalın ve yapışan türden bir kar. Sadece birkaç saattir içerideydim. Gökyüzünün bu kadar kısa sürede bu kadar çok tozu nasıl yağdırdığını bilmiyorum ama bunu düşünmek için fazla duraksamıyorum.

Kışlık montum bile soğuğu engellemeye yetmiyor ve elimden geldiğince içine giriyorum. Rüzgâr ısıyor, yanaklarımı yakıyor ve gözbebeklerime kar fırlatıyor. İlerleyişimi kontrol etmek, lobinin rahat sıcaklığına ulaşmadan önce daha ne kadar yürümem gerektiğini görmek istiyorum ama bu başımı kaldırmamı gerektirecek ve buna değmeyecek.

Hafta sonu çantamı omzumda daha da yukarı kaldırıyorum, ağırlığı rüzgarla birleşince dengem bozuluyor.

Sonra ağırlığı tamamen kayboluyor ve etrafımda dönüyorum.

Nick çantamı almış, tekerlekli bavulunun üstüne koymuş, ancak karla kaplı yolda tekerlekler konusunda pek şanslı değil.

"Kendi çantamı kendim taşıyabilirim!" Rüzgârın sesini duyurmak için mücadele ederek ona bağıyorum.

"Ben hallederim!" diye bağıyor ve yürümeye devam etmemi işaret ediyor.

Yürümeye devam ediyorum, çünkü bu havadan kurtulmayı haklı çıkmaktan daha çok istiyorum, ama bunu ona belli etmiyorum. "Kendi çantamı taşıyacak kadar güçlü olmadığımı ima etmek inanılmaz derecede kadın düşmanı bir davranış, biliyorsun."

Gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama gerek yok. "Kendi çantanı taşıyabilecek durumda olduğunu biliyorum, sadece ikimizi de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kardan kurtarmaya çalışıyorum."

"Beni beklemene ihtiyacım yok. Nasıl yürüyeceğimi biliyorum."

"Tanrım, Jess, nasıl yürüneceğini bildiğini biliyorum. Şu anda seninle kavga etmek için çok soğuk, o yüzden bırak da bunu yapayım, lütfen."

Nick Matthews'un haklı çıkmasından nefret ediyorum ama hava gerçekten de mücadele edilemeyecek kadar soğuk. Bu yüzden onun arkasından, bavulunun açtığı yoldan yürüyerek ilerliyorum.

Sonunda lobiye varıyoruz ve sıcak iliklerime kadar işlemeye başladığında ürperiyorum. Girişte bir dakika duraklıyoruz ve ben paltomdaki ve saçımdaki karı silkeleyerek sadece bu amaç için yerleştirilmiş siyah kaymaz paspasın üzerine düşmesine izin veriyorum.

"Şimdi çantamı geri alacağım." Beklentiyle elimi uzattım.

Nick çantamı uzatıyor ama ben uzandığımda bırakmıyor, bu hareketi beni daha da yaklaştırmak için kullanıyor. Elini uzatıp saçımdaki birkaç kar tanesini siliyor. Parmakları aşağıya doğru kayıyor, cildimi nazikçe siliyor, üzerimdeki kar ve buz parçalarını temizliyor.

Parmaklarını dikkatlice yanağıma sürmesinin üzerimde hiçbir etkisi yok. Ve bu kesinlikle içime akan bir heyecan değil.

"Teşekkürler." Boğazımı temizliyorum, çantamı onun elinden kurtarmak için silkeliyorum ve göğsüme doğru çekiyorum. "Sanırım sonra görüşürüz."

"Evet. Sonra görüşürüz."

Daha sonra ikimiz de check-in masasına yöneldiğimizde sadece beş saniye olduğu ortaya çıkıyor. Bankonun arkasında çalışan her iki memur da biraz yıpranmış, biraz telaşlı görünüyordu ama sanırım büyük bir etkinlik sırasında fırtınanın aniden bastırması beklenen bir şeydi.

İçlerinden biri beni çağırıyor, diğeri Nick'e işaret ediyor, böylece sıranın önünden ayrılıyor, her birimiz tezgâhın iki ucuna gidiyoruz.

Kadına kimliğimle birlikte sıcak bir gülümseme sunarak sorun çıkarmayı düşünmediğimi hemen belli ediyorum. "Jessica Carrington, giriş yapıyorum."

Görevli bana pek bir karşılık vermiyor ama kimliğimi alıyor ve bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

"Dışarıda gerçekten de hava kararıyor," diye boş yere yorum yapıyorum.

Sadece bir saniyeliğine bana dönüyor, ekranına geri dönmeden önce şaşkınlıkla birkaç kez göz kırpmıyor. Kaşları çatıldı ve içimi bir önsezi duygusu kapladı. "Çok üzgünüm Bayan Carrington, ama adınıza bir rezervasyon görünmüyor."

Gözlerimi bir dakikalığına kapatıyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum, böylece bu zavallı kadına yüklenmiyorum, bugün kesinlikle bir sorunla daha başa çıkamayacağımın tüm nedenlerini ona bildiriyorum. "Tekrar kontrol edebilir misiniz lütfen? Yayıncımın benim için rezervasyon yaptırması gerekiyordu. Belki de bir çeşit SVP şemsiyesi altındayımır?"

Kadın başını sallar. "Üzgünüm ama SVP'ye tahsis edilen odaların hepsi dolu."

İç çekiyorum. Tabii ki var. Kredi kartımı uzattım. "O zaman bana bu gece için bir oda verebilir misiniz? Yarın ilk iş çıkış yapacağım."

SVP'ye masraflarımı karşılaması için yalvarmam gerekecek çünkü burası tatile bu kadar yakınken çok pahalı olmalı ama bu gece tekrar kara çıkmayı düşünmeme imkân yok. Sıcak bir banyoya ve bir kadeh şaraba ihtiyacım var, hemen.

Bu kez kadın gerçekten üzgün görünüyor. "Ne yazık ki tüm odalarımız dolu. Korkarım size satabileceğimiz bir odamız yok."

Bu basit bilginin gözümü yaşartmadığını söylemek isterdim ama bu yalan olur. Bu gün tam bir felaketti.

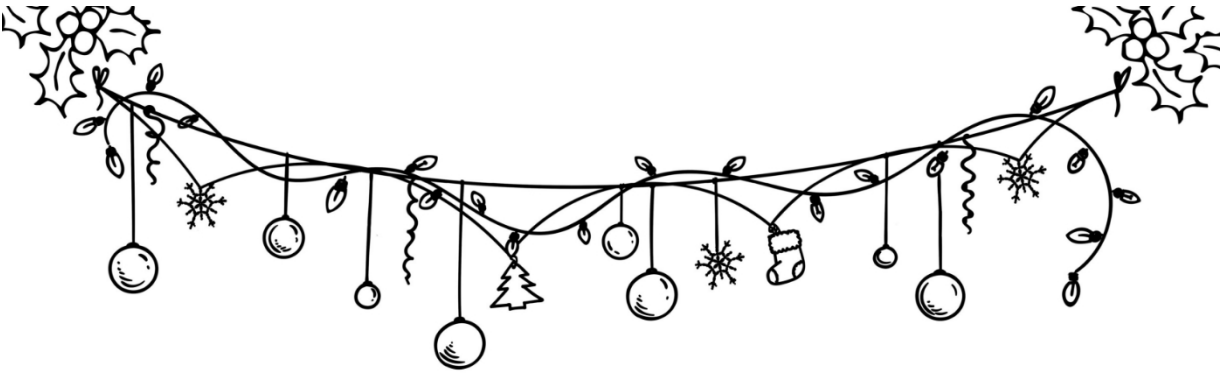
Alyssa'nın uçuş iptali, partiye geç kalmam, akşam yemeğinde Nick'in yanına oturmak zorunda kalmam ve şimdi giderek kötüleşen fırtınaya geri dönmekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

"Peki. O zaman tren istasyonuna gitmek için bana bir taksi çağırabilir misin?" Ceketimin düğmelerini iliklemeye, şapkamı, atkımı ve eldivenlerimi bulmak için çantamı karıştırmaya başladım.

"Trenler çalışmıyor ve bir taksi bulabileceğinizi de sanmıyorum." Bana o kadar acıyarak bakıyor ki gözlerimdeki yaşları siliyor. "İstersen burada, lobide kalabilirsin. Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama en azından soğuktan kurtulmuş olursun."

"Buna gerek kalmayacak." Nick eğilip çantamı bir kez daha eline alıyor. "Benim bir odam var. Benimle kalabilirsin."

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

NICK

Jess'in check-in masasındaki konuşmasına kulak misafiri olmamam gerektiğini biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, yaptığım için memnunum. Sanki onun uyumasına izin verecekmişim gibi.

üst katta mükemmel bir odam varken bir otelin lobisinde. "Kesinlikle olmaz." Sanki bunun kolay bir karar olmasına izin verecekmiş gibi.

"Seninle aynı odayı paylaşmamın imkanı yok."

Bir elimle onun çantasını omzuma atarken diğer elimle bavulumu tutuyorum. "Jessica, hayatında bir kez olsun benimle tartışmasan ve sadece bunu yapsan olmaz mı?" Asansöre doğru dönüyorum, lobide yürüyorum, tüm eşyaları bende olduğu için beni takip edeceğini biliyorum.

"Tanrım, Nick, senin kahramanların bile senin kadar dik kafalı ve inatçı değil, üstelik kadın düşmanı olmaları gerekiyor."

Olduğum yerde durdum ve dönüp ona baktım. "Affedersiniz ama ne ben ne de kahramanlarım kadın düşmanı değiliz. Bizler güçlü ama duyarlı erkekleriz. Ben sadece sizi otel lobisinde uyumak zorunda kalmaktan kurtarmaya çalışıyorum."

"Yaptığın şey beni korkutmak ve kendi lanet hayatımda ne olacağı konusunda bana söz hakkı vermemek!" Sözlerinin gücü karşısında şaşırmış görünüyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Ama istediği etkiyi yaratıyor, muhtemelen amaçladığından daha derin kesiyor, altında onun bile bildiğinden daha fazla gerçek katmanı var. Sözlerinin ne kadar canımı yaktığını görmemesi için yüzüme bir maske indiriyorum. "Haklısın. Özür dilerim." Çantasını ona geri veriyorum. "Haftanın geri kalanı için burada bir oda ayırttım. İstedığın kadar orada kalabilirsin. Ama sen güçlü, bağımsız bir kadınsın ve kesinlikle senin adına karar vermeme ihtiyacın yok." Kelimeler boğazımın arkasını gıdıklıyor, sanki geçmişimizin hayaleti bir şekilde oraya yerleşmiş gibi. "İyi geceler."

Zar zor 10 metre gidebildim.

"Bekle." Uzun uzun iç geçirdi ve ben hala ona arkamı dönmüş olduğum için birazcık gülümsememe izin verdim.

Duraklıyorum, bana yetişmesine izin veriyorum.

"Bunun bir anlamı yok. Odanızda sadece bir gece kalacağım. Ve sadece dün olduğu gibi sıcak bir banyoya ihtiyacım olduğu için."

"Not edildi." Asansörü çağırıyorum ve o içeri girerken kapıyı tutuyorum, küvetteki Jess'i çok fazla düşünmemeye çalışıyorum ve en üst kat için düğmeye basıyorum.

"Tabii ki seni bir tür çatı katı süitine yerleştirdiler," diye homurdanıyor, nefesinin altında ama gerçekten değil.

"Buranın çatı katı olmadığına eminim."

Kapılar açıldığında dışarı çıkıyoruz ve ben koridorda ilerliyorum. Odanın kapısını açar açmaz, çatı katı olmadığı konusunda haklı olduğumu anlıyorum. Odanın rahat olduğu söylenebilir, büyük bir kral yatak alanın çoğunu kaplıyor. Üzerinde küçük bir televizyon bulunan bir şifonyer ve eski moda odun sobasına benzeyen bir şeyin yanında tek bir koltuk var. Soba tamamen süs olarak kullanılmış gibi görünüyor zira sobadan ısı çıkmıyor ve hiçbir yerde odun bulunmuyor. Bununla birlikte, bir sürü ekose var. Hemen hemen her yüzeyde.

Jess hemen banyoya yönelir ve yüzünde gülümsemeye yakın bir ifadeyle dışarı çıkar. "Küvet var."

Brooklyn'deki dairelerimizin hiçbiri bir küvet için yeterince büyük olmadığından, tatile gittiğimizde küvet onun tek otel gereksinimiydi. Orada saatlerce oyalanacağını hayal ediyorum. Bu düşünce bir anıyı canlandırıyor: Jess çıplak ve sudan kaygan, küvette üzerime binmiş, hafifçe üzerimde sallanıyor, beni birçok kez kenara itiyor ve sonunda onu sudan çıkarıp banyo tezgahının üzerine eğdim, ikimiz de çılgılık atana kadar onu okşadım.

Jess çantasını koltuğa fırlatıyor ve bir gümbürtüyle yere düşüyor, zihnimi tam zamanında tekrar oynatmayı durdurmaya zorluyor. Aletim yarı sertleşmişti ve onu örtmek için aceleyle elimi hareket ettirdim. Neyse ki benden başka her yere bakıyor gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Eğer senin için de uygunsa, sen banyoya girmeden önce ben hızlıca bir duş alacağım. Böylece istediğin kadar uzun süre kalabilirsin." En azından banyoda bir saat geçirirse, konuşmaya zorlamak zorunda kalmayacağımız bir saat daha olur.

Başını sallıyor, çantasının fermuarını açıp karıştırıyor, eli boş döndüğü için bir şey aramıyor gibi görünüyor. "Kulağa hoş geliyor."

Kendi çantamı açıyorum, bir çift pijama pantolonu, düz beyaz bir tişört ve temiz bir çift boxer çıkarıyorum, sonra banyo kapısı şeklinde aramıza çok ihtiyaç duyduğumuz bir ayrılık koyuyorum.

Banyonun mahremiyetinde takım elbisemi çıkarmak en iyi türden bir rahatlama gibi hissettiriyor. Giyinmekten nefret ediyorum ve bu akşamla ilgili her şey takım elbisenin boğucu hissettirmesine neden oldu. Duştaki su basıncı şaşırtıcı derecede güçlü ve kaslarımdaki gerginliği hafifleterek beni yıkamasına izin veriyorum. Partiye adımımı attığımdan beri kendimi sıkılmış gibi hissediyorum ama buhar ve sıcaklık gerginliğimi azaltmaya yardımcı oluyor.

Yarım saniyeliğine mastürbasyon yapmayı düşünüyorum, beynim bana daha fazla oyun oynamadan önce bunu sistemimden atmak için. O yatağı onunla paylaşmayı düşünmek zorunda kalmadan önce. Ama bu konuda bir şeyler yanlış geliyor, bu yüzden su akışının altında bulduğum huzura rağmen, sadece birkaç dakika sonra duştan çıkıyorum. Çabucak giyiniyorum, sonra banyonun kapısını açıp bir buhar bulutu çıkarıyorum.

"Hepsi senin olsun." Takım elbisemi dolaba asıyorum, böylece onun banyoya girmesini izlemek zorunda kalmıyorum ve aramızdaki kapıyı kapatıyorum.

Çantamdan kitabımı çıkarıp yatağın çarşaflarını indiriyorum ve kendimi sağ tarafa bırakıyorum. Jess her zaman sol tarafı tercih ederdi ve bunca yıl sonra bile ben hâlâ yatağın "benim" tarafına yöneliyorum. Normalde kitap okurken müzik dinlemem ama duvarın diğer tarafında olup bitenlere kulak misafiri olmak istemiyorum, bu yüzden kulaklıkları takıp rahatlatıcı çalma listemi Play tuşuna basıyorum.

Kendimi kitabın içine bıraktığımı, Jess ve küvetlerle ilgili tüm düşünceleri beynimden uzaklaştırdığımı söylemek isterdim ama bu elbette yalan olurdu. Şimdiye kadar yazılmış en iyi kitap bile beni onu düşünmekten alıkoyamadı,

Ellerinin çıplak teninde gezindiğini, sabun köpüklerinin göğüslerinin kabarıklığını, baldırlarının güçlü hatlarını noktaladığını hayal etti.

Mastürbasyon yapmam gerektiğini biliyordum.

Sanki bu bir şekilde beynimi kapatabilirmiş gibi gözlerimi kapatıyorum. Aman Tanrım. Kendimi toparlamam lazım. Yapmak istediğim son şey onu rahatsız etmek ve bu gece bana şimdiye kadar başka bir şey göstermediyse, o da Jess'in herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde uzlaşmak bir yana, benimle konuşmaya bile hiç ilgi duymadığıdır.

Banyo kapısı açıldığında onu bir iş arkadaşından başka bir şey olarak düşünmemeye kesin olarak karar verdim.

Odaya daha fazla buhar yayılıyor ama bu, ortaya çıkan diğer şeyleri gölgelemeye yetmiyor.

Jessica. Havludan başka bir şey giymiyor.

Bana mahcup mahcup bakıyor. "Uyumak için bir şey getirmedi."

Her zaman çıplak uyumayı tercih ederdi, bu gerçeği çok geç hatırlıyorum.

Onu süzmemek için gözlerimi tavana dikiyorum. Üzerimdeki beyaz tişörtün eteklerine uzanarak başımın üzerinden çekiştiriyorum ve ona doğru fırlatıyorum. Banyo kapısının tekrar kapandığını duymadığımda ve o bir şey söylemediğinde, ona doğru bakıyorum.

Gözleri gövdemde. Aslında yapışmış değiller, dolaşıyorlar, göğüs kaslarımın üzerinden geçip karın kaslarımda geziniyorlar.

Biraz esnedim.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni izlerken onu izlediğimi fark ediyor. Sırıttıyorum ve yanakları kapıya asılı çelenkteki çobanpüskülü meyveleri kadar kırmızıya boyanıyor.

Banyoya geri dönüyor ve yemin ederim havlunun yere düştüğünü duyuyorum. Sessiz bir inilti çıkarıp elimi yüzümde gezdiriyorum.

Her nasılsa, bir kez daha ortaya çıktığında, öncekinden daha kötü. Tişörtüm kıcının yuvarlak kıvrımlarını zar zor örtüyor. Attığı kıyafetlerini çantasına koymak için eğildiğinde, iç çamaşırının yanaklarının alt kısmını ortaya çıkaracak kadar yüksek kesilmiş teninin kışkırtıcı bir bakışını yakalıyorum.

Yavaşça ayağa kalkışından, bunun esnememin karşılığı olduğunu anlıyorum.

Ama böyle ödeşmek istiyorsa, beni istediği kadar süzebilir.

Tanıdık bir oyun, eskiden sık sık oynardık. Tabii ki o zamanlar ikimiz birbirimize sarılmış, çıplak ve doygun bir şekilde sona ererdi. İçimden bir ses bu gece ikimizin de böyle bir rahatlama bulamayacağını söylüyor.

Etrafında dönüyor ve gömleğin -benim gömleğimin- bol yakası omzundan kayarak köprücük kemiğini tamamen ortaya çıkarıyor. İnce beyaz kumaş, meme uçlarının çakıllı uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Ellerimi yumruk yaptım.

Sessiz ve ağır bir an boyunca, gözlerimiz birbirimize kilitlenmiş, ikimiz de ilk hareket eden olmak istemediğimiz bir çıkmazdayız. İkimiz de yoğun gerilimi kabul eden kişi olmayı reddediyoruz.

Önce o çatlar. "Sandalyede uyuyabilirim."

"Saçmalama." Yatağın diğer tarafını okşadım. "Bu yatak kocaman. İkimiz için de yer var."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, Nick."

"Benimle yatakta kendini kontrol edemeyeceğini mi söylüyorsun?" Bir kaşımı kaldırıyorum, eğlenceli olduğu ve benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilenmesini istediğim için onu dürtüyorum.

Gözlerini deviriyor. "Oyunlarına kanmayacağım, Nick Matthews."

"Ouch. Şimdiden adım koydun." Yastıklara yaslandım ve Bir kolumu başımın arkasına koyup gözlerinin pazularımın çıkıntısına takılmasını izliyorum. "Sorun değil, anlıyorum. Ben de kendimden etkilenirdim."

Gözleri kısıldı ve yatağın kendi tarafına doğru yürüdü. "Ben birçok şeyim Nick, ama senin tarafından baştan çıkarılmak bunlardan biri değil." Çarşafların arasına giriyor ve bana sırtını dönüyor.

Ve ne yaptığını çok iyi bildiği için biraz kıpırdanıyor, bu da tişörtümün alt kenarının kıcının kıvrımından yukarı çıkmasına neden oluyor.

Yanıma dönüp ona sırtımı vermeden önce bir saniye daha uzun süre bakıyorum. Işığı söndürmek için uzandığımda, bu gece hiç uyuyamayacağımı bile bile odayı karanlığa gömüyorum.

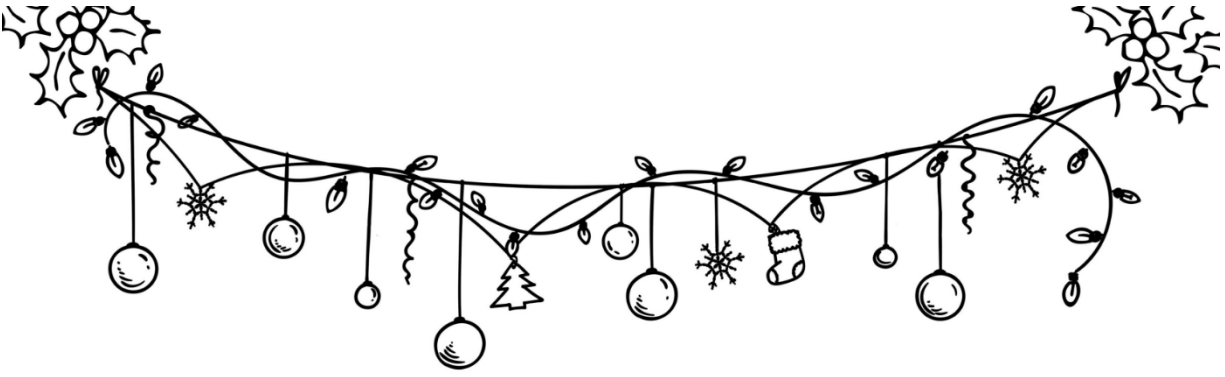
"İyi geceler, Jess." "İyi geceler."

Hayal görüyor olmalıyım, ama sesi biraz nefesli geliyor, her zaman tahrik olduğunda olduğu gibi.

Ama bu düşünmem gereken son şey.

Gözlerimi kapatıyorum, Jess'in muhteşem kıcının görüntüsünü zihnimden siliyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

JESS

Uykusuz bir geceyle karşılaşmaya tamamen hazırım ve bu yüzden yorgunluk ve stresin beni altına çektiğini hissettiğimde hoş bir sürpriz yaşıyorum. Yatak rahat ve Nick'in sıcaklığı sırtımı ısıtıyor, kabul etmek istemediğim bir rahatlık sağlıyor.

Yorgunluk artı sıcak ve rahat eşittir muhteşem derin bir uyku.

Ve daha da iyi rüyalar.

Yatağa girdikten sonra huzurlu saatler geçirirken, neredeyse uyanık olduğunuz ama henüz tam olarak uyanık olmadığınız o arada kalmışlık diyarına sürüklendiğimi hissediyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıp nefeslerimi eşit ve derin tutarak buna karşı mücadele ediyorum.

Çünkü bu rüya geride bırakılamayacak kadar güzel.

Bir çift güçlü kol beni çevreliyor, göğsümün sert düzlemine sabitliyor. Parmaklar çıplak kalçamın üzerinde geziniyor, kıvrılıyor, popomun açıkta kalan kıvrımına sürtünüyor, iç çamaşırimın eteğiyle bir saniyeliğine alay ediyor, sonra tekrar yukarı, tişörtümün kumaşının altına, karnımın üzerine kayıyor. Parmaklar kalça kemiklerimi sıyrıyor, bir şekilde kalçamla uyduğumun birleştiği yerin dokunulmayı en sevdiğim yerlerden biri olduğunu biliyor. Ama dokunuş oyalanmıyor, göğüslerimin alt kısımlarını kaydırmak için yukarı doğru ilerliyor.

Rüya beni inliyor, kığım geriye kayıyor. Sert boyu bana doğru bastırıyor ve rüyamda yumuşak bir nefes alıyorum.

Ona doğru eğildim, ona doğru eğildim, kığım onunkı kaya gibi sert sikine sürtüyorum.

Gizemli adamım kendi iniltisini çıkarıyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. Başımı çeviriyorum ve burnum çam ve ardıç kokusuyla doluyor.

Çam ve ardıç...

Bu tanıdık koku beni rüyadan çekip çıkarıyor, daha fazla itmenin olmayacağı sert gerçekliğe itiyor ve

Ŗu anda gerçekten itişme var mı?

Gecenin bir yerinde Nick bana sarılmayı başardı. Aslında yatağın ortasında olduğumuzu ve onun sıcaklığına, yontulmuş göğsünün gömleksiz genişliğine doğru çekilenin büyük olasılıkla ben olduğumu hemen fark ettiğimde, kendime o olduğunu söylüyorum.

Ama rüyamdaki benin bile bu kadar aptal olabileceğine inanmayı reddediyorum. Ayrıca, uyanık olan benim buna bir son vermem gerekiyor. Derhal.

Ama Nick'in parmaklarının, bunca yıl sonra bile, yarı uykulu bir haldeyken bile beni tahrik ettiğini bildiğı tüm noktalara vurması çok iyi hissettiriyor.

Yatağıma bir erkek girmeyeli uzun zaman oldu ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

Ama hayır. Bu doğru değil. Nick Matthews'la sarmaş dolaş olmak istesem bile, ki kesinlikle istemiyorum, adam hâlâ uyuyor ve belli ki ne yaptığından haberi yok.

"Nick." Elimi ön koluna koyuyorum, Ŗu anda belimde kilitli olan elimi, bedenlerimizi birbirine sıkıca bastırmış halde tutuyorum. Kolunu hafifçe sallıyorum ama onun tek tepkisi elimi bulup parmaklarımızı birbirine geçirmek oluyor.

Kalçalarını sallıyor, bir inilti daha çıkarıyor ve o kadar sert ki aramıza girip onu okşamak istiyorum.

Bekle. Ne?

Bunu kesinlikle yapmak istemiyorum.

Dönüyorum ve ela gözleri açılana kadar adını tekrarlıyorum.

Neler olduğunu anlamadan önceki birkaç sessiz anda bana yumuşak, uykulu bir gülümseme veriyor, sanki olmak istediğı yer burasıymış gibi. Sanki tam da olmamız gereken yerdeymişiz gibi.

"Merhaba," diyor, sesi uykulu ve hiç de seksi değil.

"Günaydın." Kaşlarımı kaldırıp birbirine dolanmış bedenlerimize bakıyorum.

Gözlerinde farkındalık beliriyor ve benden ne kadar çabuk uzaklaştığına gülmeye başlıyorum.

Yataktan o kadar hızlı fırlıyor ki neredeyse yüz üstü yere kapaklanıyor. "Kahretsin. Jess. Çok özür dilerim. Ben... Ben asla... sikişmek istemedim." Yatağın yanındaki yere çöktü, dizlerini göğsüne doğru çekti, aletinin durumu düşünüldüğünde bu hiç de rahat değildi.

"Sorun yok. İkimiz de uyuyorduk. Rüyamdaki ben gönüllü bir katılımcıyım."

Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Yine de. Benimle aynı yatağı paylaşmak istemedin, ben de sen pes edene kadar dürttüm ve sonra gidip tam da olmasını istemediğin şeyi yaptım."

"Orada kullanmak istediğin kelimenin 'dürtmek' olduğuna emin misin?" Ortamı bir şakayla yumuşatmaya çalışıyorum ama gülmeyince yatağa doğru sürünüyorum, ikimiz göz hizasında olacak şekilde karnımın üzerine yatıyorum. "Hey. Kötü bir niyetim yoktu. Eskiden birbirlerinden etkilendikleri belli olan iki insanız. Bunun bir anlamı yok."

"Bu gece yerde yatacağım."

Hâlâ yerde kambur durduğu yerin karşı tarafındaki yataktan zıplayarak kalkıyorum. "Bu gece olmayacak, unuttun mu? Ben eve gidiyorum." Perdeleri açıp sabahın parlak ışığını içeri alıyorum.

Ayrıca bugün hiçbir yere gitmemin mümkün olmadığı gerçeğini de kabul ediyorum.

Kalın kar örtüleri zemini tamamen kaplıyor ve şu anda gökyüzünden hiçbir şey düşmüyor olsa da, neredeyse aşağıdaki zemine karışan uğursuz bir beyazlık var, bu da açılmadan ve bir kez daha üzerimize yağmadan önce uzun sürmeyeceği anlamına geliyor.

"Kahretsin." Nick yeri terk etti ve arkamda duruyor. Söylenmemiş duygularımı yankılıyor.

"Belki bir oda boşalmıştır." Bu öneriyi gönülsüzce sunuyorum, diğer tüm otel misafirlerinin de benim gibi burada kapana kısıldığını biliyorum.

O anda telefon çalar ve Nick cevap vermek için odaya geçer.

Zaten bildiklerimizi teyit eden konuşmayı duymazdan geliyorum, onun yerine bir gece önce gözümden kaçırmaya çalıştığım odanın detaylarına bakıyorum. Burası gerçekten de küçük, sevimli bir otel ve koşullar böyle olmasaydı, tatil sezonunun bir ya da iki gecesini burada geçirmeyi çok isterdim.

Odamız, yani Nick'in odası, sanki onun gizli bir Grinch olduğunu biliyorlarmış gibi fazla süslü değil. Ama kapının arkasında güzel bir çelenk asılı ve yatağın üzerindeki battaniyeler kırmızı ve yeşil ekoseli. Tek koltuğun yanında küçük bir ahşap masa var ve üzerinde boynuna kırmızı bir fiyonk bağlanmış bir şişe viski duruyor.

Nick'in hediyesini bölmemem gerektiğini umursamadan etiketi parmağımla işaretledim.

Yılın Romantik Yazarı için tebrikler! Bu onuru ve daha fazlasını hak ediyorsunuz. SVP ailesinin bir üyesi olduğunuz için çok mutluyuz.

Not el yazısıyla yazılmış ve bizzat başkan ve yayıncı tarafından imzalanmıştır.

Şişenin etiketini koparıp parçalamamak için kendimi zor tutuyorum. SVP'nin yayıncısının bana bir e-posta bile göndermediğini söyleyebilirim.

Nick boğazını temizliyor ve ben de çok pahalı hediyeye sırtımı dönüyorum. Bu arada, bırakın bir şişe içkiyi, bir oda bile bulamadım.

"Arayan resepsiyondur." Nick ensesindeki uzun saçları çekiştiriyor, bu hareket kaslarının kesikliğini ortaya çıkarıyor. "Otelden ayrılmak hâlâ güvenli değil ama restoranı yemek için açıyorlar ve buradayken herhangi bir tesisi kullanabiliriz."

Gülümsemeye çalışarak başımı sallıyorum ama dudaklarım olduğu yerde donup kalmış gibi görünüyor. "Sanırım giyinip aşağıya ineceğim. Birkaç kelime etmeye çalışmadan önce biraz kahve içebilirim."

İyi ki dizüstü bilgisayarımı getirmişim, her ne kadar asıl planım sadece bir geceliğine burada olmak olsa da. Burada kapana kısılmanın tek iyi yanı, beni devam etmekte olan işime odaklanmaya zorlaması olabilir.

Ayrıca yanımda sadece bir kıyafet getirmiştim, bu yüzden banyoya girip kot pantolonumu ve aşırı Noelci olmadan tatil havası veren kalın kırmızı kazağımı giydim. Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra dizüstü bilgisayarımı ve bu taslak için fikirleri ve olası olay örgülerini not etmek için kullandığım not defterimi topluyorum.

Banyodan çıktığımda Nick koltukta oturuyor, dirseklerini dizlerine dayamış, başı öne eğik. Duruşuyla ilgili bir şey yenilmiş ve üzgün olduğunu haykırıyor, ama kendime

önemsiyorum. Şifonyerden anahtarlardan birini alıp mırıldanarak veda ediyor ve asansöre yöneliyorum.

Bir gün önce doğrudan partiye gitmem gerektiği için hanı fazla keşfedemedim. Ama küçük kahve tezgahını bulmak kolay, çünkü önünde uzun bir insan kuyruğu var. Günlük kafein dozlarını almak için bekleyen başka SVP yazarları ya da çalışanları olabilir diye başımı eğiyorum. Burada birkaç kişi sıkışıp kalmış olmalıyız, gerçi bazılarının yaklaşan fırtınadan kaçmak için partiden erken ayrıldığına eminim.

Uzun kuyruğa rağmen, elimin çikolata-nane aromalı kafeinle dolu, dumanı tüten bir fincana sarılması birkaç dakikadan fazla sürmüyor. Nick'in kahvesini sade içtiğini hatırlıyorum ve bu düşünce bile burnumun kırıışmasına neden oluyor.

Ama Nick'in iğrenç kahve tercihlerinin neden aklımı kurcalaması gerektiğinden emin değilim. Bu benim onu kafamdan atmak için tek şansım, birlikte şirin bir handa küçük bir odaya hapsolmadan önce. Tabii ki sadece bir yatağı olan. Gerçekten, eğer hala ilham bulamamış olsaydım, tüm bu durum bir aşk romanının tüm özelliklerini taşırdı.

Biz olduğumuza göre, bu bir aşk romanının Nick Matthews versiyonu olabilir: görünürde sonsuza dek mutlu olmak yok.

Kahvemi ve dizüstü bilgisayarımı lobinin sessiz köşelerinden birine götürüyorum. Etrafta bir sürü insan dolaşıyor, muhtemelen herkes biraz çıldırmış ve küçük bir kaçış yolu arıyor. Ancak bu bölüm ana mekândan ayrılmış, küçük bir kafe masası ve odanın ortasına hâkim olan Noel ağacının mükemmel manzarasını sunan küçük bir köşe.

Bugün ilk kez telefonumu kontrol etmek için bu küçük mahremiyeti kullanıyorum, bu hikayeyi arkadaşlarıma anlatmak için bir yol bulmam gerektiğini biliyorum, böylece tamamen çıldırmayacaklar. Alyssa kontrol etmek için çoktan mesaj attı ve onu öylece okumaya bırakamayacağımı biliyorum.

ALYSSA: Dün gece her şey nasıl gitti?!?! Tüm detaylara hemen ihtiyacım var! Bu gece FaceTime yapabilir miyiz?

Akşam saatlerinde buralardayım! Umarım Nick tam bir dangalak değildir.

Burnumun kenarını sıkarak inliyorum ve bir yanıt oluşturmaya çalışıyorum. Temel şeyleri yapmaya karar veriyorum - basit tutmaya ve onlara istediklerinden fazlasını teklif etmemeye.

ME: Ödül töreni beklenebileceği kadar iyi geçti. Konuşmamı tamamlayabildim ve tanıtım müdürüyle biraz yüz yüze gelmeyi başardım, bu yüzden her şeye değmiş olabilir.

ALYSSA: İnanılmaz!!! Bu sahip olmak için harika bir bağlantı!!!

Nick nasıldı? Her şeyi çok mu garipleştirdi?

İyi biriydi. Birbirimizle neredeyse hiç konuşmadık, ki muhtemelen en iyisi de buydu.

Tabii ki, tüm bu zor konuşmaların arasında, el yordamıyla dolu bir sabah vardı, ama bunu bilmelerine gerek yok.

ALYSSA: Eve döndün mü? Görünüşe göre fırtına burada hala devam ediyor!

ME: Aslında hala oteldeyim, havanın açılmasını bekliyorum. Fırtınanın dinmesini beklerken biraz konuşacağım ve umarım bugün ilerleyen saatlerde eve döneceğim.

Eve gitmeyeceğimi biliyorum ama bunu bilmelerine gerek yok - en azından şu anda.

ALYSSA: Yaşasın! Eve vardığında bize haber ver ki güvende olduğunu bilelim!

KENNEDY: Nick Matthews'u bugün otelin koridorlarında dolaşırken görürseniz, ona kitaplarının benim için berbat olduğunu söyleyin.

BEN: Alyssa, bunu yapacağım. Kennedy, dün gece kazandığım iyi niyeti mahvetmek istemiyorum, bu yüzden

yayıncının en çok satan yazarı.

BEN: İkinizi de seviyorum!

Telefonum yanımdayken Morgan'a bir mesaj göndererek otelde mahsur kaldığımı ve bir hava mucizesi olmazsa yarın öğleden sonra kafedeki vardiyamı kaçırabileceğimi bildiriyorum. Umarım eve zamanında varabilirim çünkü Tanrı biliyor ya, vardiyaları kaçırmayı göze alamam. Ayrıca, Morgan ne kadar soğukkanlı olursa olsun, Noel'den bir hafta önce onu ortada bırakmak kötü bir görüntü.

Beni kovmak zorunda kalırsa neler olabileceğini düşündükçe içimi bir korku ürpertisi kaplıyor. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. Sadece işimin iyiliği için değil, ruh sağlığım için de gökyüzünün açık olduğunu göstermeli ve eve gitmeliyim. Eski sevgilimle zorunlu yakınlığa daha fazla katlanamam. Aşk kahramanı olmak için biçilmiş kaftan değilim.

Dikkatimin daha fazla dağılmasını önlemek için telefonumu kapattıktan sonra, bu hikayede şimdiye kadar yazdığım her şeyi okurken kahvemi yudumluyorum. Birkaç gündür yazmadım -bunu partinin ve havanın stresine bağlamak istiyorum ama aslında büyük olasılıkla ismini vermek istemediğim bir yazar yüzünden- ve bu hafızamı tazelememe yardımcı oluyor. Bu zamanı aynı zamanda hikayenin eksik kalan ya da geliştirilmesi gereken kısımlarını tamamlamak için de kullanıyorum. Bu yöntem bazen yazmamın daha uzun sürdüğü anlamına geliyor, ancak (genellikle) tam bir çöplük yangını olmayan bir ilk taslakla sonuçlanıyor.

Ve sıra sayfaya yeni sözcükler dökmeye geldiğinde, sözcüklerin akış şekli beni çok şaşırtıyor. Yeni bir şey bulamayalı yaklaşık bir hafta oldu ve heyecanımın beni tamamen terk etmediğini görmek beni çok mutlu etti. Bu karakterler kafamda gerçekten canlandı ve yavaş yavaş hırçınlıktan cinsel gerilime ve düpedüz cinselliğe kayan şakalaşmaları yaratmak çok kolay. Gerçekten zorlandığım tek şey, sonunda nasıl uzlaştıklarını görmek. Birbirlerini tamamen silmeden, geleneksel olarak üçüncü perdede gerçekleşen bir başka ayrılıktan nasıl kurtulacaklar? Aşkta ikinci şanslar gerçekten mümkün mü?

Ama bu gelecekteki benim için bir sorun. Neredeyse kendimi seks sahnesine yazdım, o gün için durmak zorunda kalacağımı bildiğim bir yer çünkü seks sahneleri üzerinde toplum içinde çalışamıyorum ve masam köşeye sıkışmış olsa da, etrafta zonklayan musluklar ve sivriltilmiş meme uçları hakkında yazarken kendimi tamamen rahat hissetmem için çok fazla insan var.

Son birkaç cümleyi tamamlayıp belgemi kaydediyorum, sonra da internete girip son taslağı kendime e-posta ile gönderebiliyor ve gelen mesajlara cevap yazabiliyorum. Tabii ki tatilden birkaç gün önce olduğu için yayıncılık iki haftadır kapalı ve gelen kutum bomboş.

Bulutlu gökyüzüne rağmen, pencereden dışarı baktığımda öğleden sonra olduğunu anlıyorum ve yatağa girmeye hazır olana kadar odaya geri dönmeyi hayal edemiyorum, Nick'in varlığında mümkün olduğunca az zaman geçirmeye ihtiyacım var. Ama seçeneklerim oldukça sınırlı. Dün ahıra giderken bir kaplıcanın önünden geçtim ama boş yerleri olduğunu sanmıyorum, olsa bile muhtemelen param yetmez.

Oda durumumu tamamen berbat ettikleri için belki bana indirim yaparlar. Ama içimden bir ses bunun otelin değil, yayıncımın hatası olduğunu söylüyor.

İkinci bir fincan kahve almak üzereydim ki tanıdık bir kadın karşımdaki boş koltuğa kayarak oturdu.

"Lauren," diyorum, şaşkınlığım ses tonumdan belli oluyor. Biraz daha dik oturuyorum. "Günaydın. Yoksa iyi günler mi? Özür dilerim, yazıyordum ve zaman biraz bulanık gibi görünüyor."

Gülüyor ve bu otel lobisi kadar sıcak. "Sorun değil. Sanırım artık güvenli bir şekilde öğleden sonra saatlerine girdik. Anladığım kadarıyla sen de bizim gibi burada kapana kısıldın?"

Başımı sallıyorum, durumun ayrıntılarından bahsetmek isteyip istemediğimden emin değilim. Ama sonra ağzımı açıyorum ve her şey ortaya çıkıyor. "Odamın rezervasyonunda bir tür karışıklık olmuş. Beni sisteme kaydetmemişler." Neden ona söylemeye karar verdiğimi bilmiyorum; alt düzey yazarlar için otel odası ayırtmak tanıtım direktörünün işi değil, ama onun içten gülümsemesindeki bir şey bana gerçekten umursayabileceğini hissettiriyor.

Kaşları çatıldı. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Şu an için pek yardımcı olmayacağını biliyorum ama bu konuyu daha detaylı araştırmak için not alacağım."

Omuz silkiyorum, yanaklarımda bir kızarıklık oluşuyor. "Buna gerek yok. Önemli bir şey değil, gerçekten."

"Dün gece nerede kaldın?" diye soruyor gerçek bir endişeyle.

Yüzüm gerçekten yanıyormuş gibi hissediyorum. "Nick'le kaldım. Aynı anda giriş yapıyorduk ve tüm bu karışıklığı duyunca odasını benimle paylaşmayı teklif etti. Hannah'ya mesaj atardım ama Gina'yla aynı odayı paylaştığını biliyorum ve zaten sınırlı olan alanlarına izinsiz girmek istemedim." Gevezelik ediyorum, uzun zaman önce terk etmem gereken eski bir sinir alışkanlığım.

Lauren'ın kaşları saç çizgisinin tepesine doğru fırlıyor. "Nick çok nazikti."

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı büzerek, en yüksek rütbelilerden birinin kesinlikle bilmesi gerekmeyen başka bir bilgiyi ağzıma almamak için kendimi zor tutuyorum.

"Dün gece bundan bahsettiğimi biliyorum ama Nick'le ne kadar yakın olduğunuzu hiç fark etmemiştim."

"Biz... uzun zamandır tanışıyoruz. Yine de yakın olduğumuzu söyleyemem." Bu sabah neredeyse birbirimizi kuru kuru becerdiğimizi saymazsak tabii.

"Bilmiyorum. Dün gece sana nasıl baktığımı gördüm. Profesyonel bir ilişkiden daha fazlası var gibi görünüyor, ne demek istediğimi anlıyorsan." Lauren kendi kahve fincanından bir yudum alıyor ve fincanının kenarından dikkatle beni izliyor.

Ve kahretsin, bu kadının bir tür sihirli gücü olmalı, beni en derin sırlarımı dökecek kadar rahat hissettiren türden. "Kitap anlaşmalarımızı ilk yaptığımız zamanlarda bir süre çıktık. Ama bitti ve o zamandan beri pek bir ilişkimiz olmadı." Zihnim onun gözlemini tamamen sindirmek için o anı seçiyor. "Dün gece bana nasıl bakıyordun?"

Kendime sadece o lanet elbiseye çok para harcadığım ve paramın karşılığını aldığımdan emin olmak istediğim için önemsemişimi söylüyorum.

Lauren'ın sinsî gülümsemesi kimseyi, en azından onu kandırmadığımı anlamamı sağlıyor. "Gözlerini senden alamıyordu. Yanılmıyorsam, o ela gözlerinde kesin bir pişmanlık vardı."

"Gerçekten muhteşem bir renk, değil mi?" Daha iyi düşünmeden cevap veriyorum.

Cidden, burada ne işim var da tanıtım müdürüyle kankaymışız da tatlı bir çocuk için kıkırdıyormuşuz gibi konuşuyorum?

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse. Ben gitsem iyi olacak. Seninle karşılaşmak güzeldi." Gidecek başka bir yerim yok ama odama dönüp Nick'in yazmasını izleyerek günü geçirmeyi, kalıp bu tamamen uygunsuz ve fazlasıyla açıklayıcı sohbe devam etmeye tercih ederim.

Lauren koltuğunda arkasına yaslanmış, kahvesini yudumluyor. "Biliyor musun, ikinizin barışmasını pek çok şekilde anlatabilirim. Bu altın değerinde bir tanıtım olurdu."

Sözleri karşısında olduğum yerde donup kaldım. "Bir uzlaşmanın söz konusu olduğunu sanmıyorum."

"Oh, öyle bir şey ima etmek istememiştim." Lauren elini yüzünün önünde sallayarak gülüyor. "Sadece sesli düşünüyordum. Bu işi o kadar uzun zamandır yapıyorum ki artık beynimin o kısmını kapatamıyorum. Her durumda halkla ilişkiler açılarını görüyorum."

Kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğumdan sandalyeme geri yerleşiyorum. "Nick'le eşleşmenin benim için ne kadar iyi olacağını görebiliyorum ama onun için ne kadar faydalı olacağını anlayamıyorum." Uzlaşacağımızdan, yeniden bağlanacağımızdan ya da herhangi bir şekilde eşleşeceğimizden değil. Hele hele bu sabah olduğu gibi vücutlarımızın birbirine kaynaştığı bir şekilde hiç değil. Bu bir daha olmayacak. Açıkçası.

Lauren sanki casusları kontrol ediyormuş gibi odaya göz gezdiriyor. "Şöyle diyelim, *trajik aşk hikayeleri yazan güzel çocuk saçmalığı* biraz sıkıcı olmaya başladı. Okuyucular yeni ve farklı bir şeyler istiyor. Playboy bekar sadece bir süre çekici olabilir. İzleyicileri onu yeni bir rolde görmeye hazır."

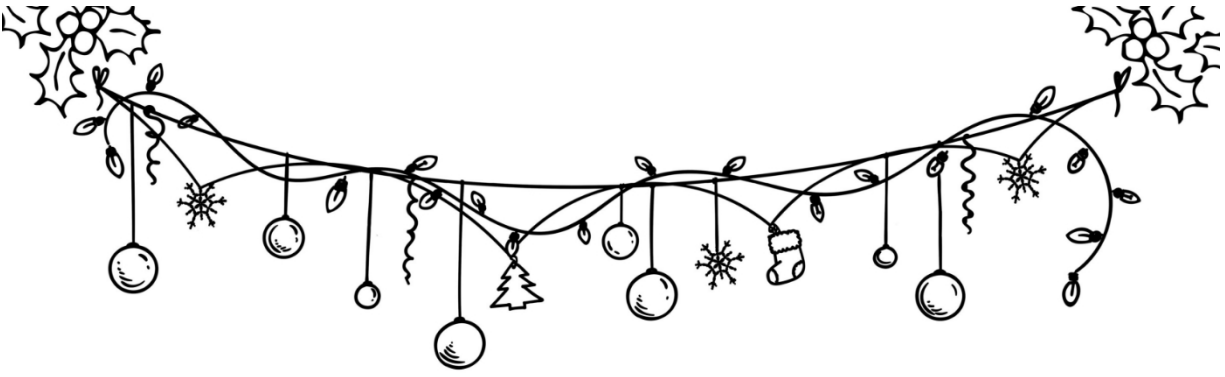
Koltuğumda öne doğru eğildim, bu konuşmanın gidişatı beni şaşırttı.

Lauren ayağa kalkıyor ve sanki az önce göğsümde bir bomba patlatmamış gibi kayıtsızca el sallıyor. "Ama tekrar söylüyorum, ben sadece spekülasyon yapıyorum, sesli düşünüyorum. Eminim Nick doğru kişiyle karşılaştığında durulacaktır. Günün geri kalanında sana iyi eğlenceler Jessica."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Söylenecek ne var ki?

Nick'in doğru kişiyle, yani ben olmayan biriyle tanışacağı düşüncesi neden Noel Baba'nın olmadığını öğrenmişim gibi hissettiriyor?

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

NICK

T Jess odadan çıkıp kapı arkasından sertçe kapandığı anda, bu sabah ilk kez nefes alıyorum.

Sikeyim.

Bu sabah ona ne yaptığıma inanamıyorum, sadece bilinçaltım tam bir pislik olsa bile. Yumuşak tenini okşadım, boynuna sokuldum. Kaya gibi sert sikimi kışının tatlı kıvrımlarına dayadım.

Hayır.

Bunu gözünüzde canlandırmanıza gerek yok.

Koltuğumdan kalkıp dizüstü bilgisayarımı kapıyorum, kollarımda onunla uyandığım anıdan başka bir şeye dikkatimi vermem gerekiyor. Odada çok iyi bir yazı alanı yok ama lobiye de inmek istemiyorum. Eğer onu görürsem, bu sadece dikkatimin dağılmasına neden olur ve bu kıvılcımı kaybetmeden önce sayfaya birkaç kelime yazmam gerekiyor. En az bir haftadır kendimi bu kadar ilham dolu hissetmemiştim; yeni hikâyemin telaşı, huysuz bir canavar oldu.

Yatağa tırmanıyorum, sırtımı yatak başlığına dayıyorum ve bir yığın yastıkla sözde bir masa oluşturuyorum. Şimdiye kadar yazdığım her şeyi görmezden geliyorum.

-İlk taslağı tamamen bitirene kadar hiçbir yazımı tekrar okumam - ve dalarım. Karakterlerim son yirmi dört saat içinde en azından kafamda şekillendi ve tam olarak nereye gitmelerini istediğimi biliyorum.

Onları ilk başta neyin ayırdığını hala bilmiyorum ve karakterlerimin geçmişini tam olarak anlamadan taslak hazırlamak bana göre değil, ancak ilk ayrılıkları için iyi bir neden bulamıyorum. Birbirleri için o kadar uygunlar ki, onları ayırabilecek makul bir sebep yok gibi görünüyor. Ve eğer ayrılımları için makul ve gerçekçi görünen bir neden bulamazsam, okuyucular bunu asla kabul etmeyecektir.

Ama Şimdi bunun için endişelenmeyeceğim. Zihnimin n saflarında yaşayan özellikle bir sahne var ve bu sabahki olaylardan sonra onu o kadar net görebiliyorum ki, kaybetmeden önce sayfaya dkmem gerektiğini biliyorum.

Seks sahneleri yazmaktan her zaman nefret etmişimdir ve bu, zaman ve deneyimle daha da kolaylaŐmayan Şeylerden biridir. AŞk romanlarının bunlara ihtiyaı olmadığını biliyorum; dışarıda pek çok harika kapalı kapılar ardında yazılmış kitap var.

Ama Jess ile yazarken, çoğu zaman ona bir varsayım sunardım -bu pozisyon işe yarar mı ya da sana bunu yaparsam ne olur- ve bu varsayım, daha önce ya da o zamandan beri yaşadığım en iyi sekslerden bazılarına yol aardı. Bu yüzden kitaplarımda aklıma gelen her türlü seks sahnesine yer vermekten kaınmıyordum, hele ki bu sahneleri bizzat yaŐayabileceėim anlamına geliyorsa.

Ve Şimdi okuyucularım seksin sayfada olmasını bekliyor. Hâlâ yazmak zorundayım ama artık senaryoları benimle birlikte canlandıracak bir partnerim yok.

Bugün hiçbir Şeyi canlandırmama gerek yok, imgelem zihnimde o kadar canlı ki karakterlerimin ilk kez bir araya geliŐleri içimden dökülüyor. Olabildiğince hızlı yazıyorum, kelimeler düşünce trenime zar zor ayak uyduruyor.

Boğazım kurumuŐ ve yanaklarım kızarmış olsa da ara vermiyorum.

Jess yüzünde vahşi bir ifadeyle içeri dalıyor ve ben onu gördüğüme o kadar Şaşırıyorum ki sayfada olanlara o kadar dalmışım ki neredeyse bilgisayarımı odanın diğer ucuna fırlatacaktım. Neyse ki, sanki yazdıklarımı görme ihtimali varmış gibi, dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce çalıŐmamı kaydetme basiretini gösterdim.

Karakterlerimin iliŐkisini tamamlarken içeri girmesinin Őokunu üzerimden atmaya çalışırken, acaba ben de onun kadar dağınık görünüyor muyum diye merak ediyorum. Bu sabah dağınık bir topuz yaptığı çikolata kahvesi saçları Şimdi dağınık olmanın çok ötesinde, sanki parmaklarıyla karıŐtırmıŐ gibi.

Parmaklarımı salarında gezdirmeye bayılırdım.

Ayağa kalkıyorum, bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Ses tonumun düzgün ve ölçülü olması için derin bir nefes alıyorum - o anda hissettiklerimin tam tersi. "Her şey yolunda mı?"

Ağzını birkaç kez açıp kapatıyor, sanki beynindeki düşüncelerle ağzı arasında bağlantı kurmaya çalışıyormuş gibi. Sonunda, birkaç garip duraksamadan sonra başını sallıyor. "Her şey yolunda." Kendi dizüstü bilgisayarını çantasına geri koyuyor ve koltuğa yığılıyor.

Saati kontrol ediyorum. "Birazdan akşam yemeği vakti gelecek. Restorana gidip bir şeyler yiyelim mi?"

Gözleri büyüdü. "Birlikte görülmeli miyiz? Burada hâlâ bir sürü SVP çalışanı var."

Kaşlarım gerçek bir şaşkınlıkla çatılıyor. "Yani? Biz sadece kar fırtınası sırasında bir otelde mahsur kalmış iki iş arkadaşıyız. Hepimizin yemek yemeye ihtiyacı var."

Başını sallıyor, dişleri alt dudağını çekiştiriyor. Aklından bir türlü çözemediği milyonlarca düşünce geçtiğine dair kesin bir işaret. "Doğru. O zaman birlikte yemeğe çıkmamız tamamen normal."

"Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?" O benden daha da telaşlı. Odaya dalmadan önce ne tür bir sahne yazdığını merak ediyorum.

Bana sahte gülümsemesini gösteriyor. "Tamamdır." Ayağa kalkıyor ve banyoya yöneliyor. "Temizlenmem için bana birkaç dakika ver, sonra aşağı inebiliriz."

"Elbette." Cevabım, arkasından kapanan kapının sesi tarafından yutuluyor.

Onu beklerken gözüm hediye viski şişesine takılıyor. Bir bardak bulup kendime bir parmak kadar dolduruyorum. Jess banyodan çıkmadan önce hepsini geri atıyorum, saçları düzeltilmiş ve yerine oturtulmuş. Saçları elmacık kemiklerinden uzakta, çıplak yüzüyle ne kadar çarpıcı görüldüğüne değil, boğazımdan aşağı kayan alkolün yakıcılığına odaklanıyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, ağzımı açıp uygunsuz bir şey söylemek istemiyorum, mesela kırmızı kazağı omzundan kaydığında

köprücük kemiğini yalamak için.

Çünkü biz iki meslektaşız, profesyonel bir akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz.

Bunu zihnimde bir mantra gibi tekrarlıyorum, özellikle de asansörün kapıları kapandığında ve onun kış yasemini parfümü burnumu gıdıkladığında. Acil durdurma düğmesine basmak ve onu asansörün duvarına yaslamak hiç de profesyonelce olmazdı.

Neyse ki bir sonraki kata çıktığımızda bize iki misafir daha katılıyor, neyse ki tanımadığım iki kişi.

Doğrudan restorana yöneliyoruz ve tam yaklaşırken kapı açılıyor. İki kadın çıkıyor ve beni görünce ikisinin de yüzü aydınlanıyor.

Boşver onu. Bana bakmıyorlar, Jess'e bakıyorlar.

"Aman Tanrım, Emily! Farah! Seni görmek çok güzel!" Jess'in sesi, gerçekten heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi yükseliyor.

Üçü bir araya gelip kucaklaşırken ben de garip bir şekilde yanlarında duruyorum.

Ayrıldıklarında sarışın olan benimle Jess'in arasına bakıyor. "Siz ikiniz yemeğe mi gidiyorsunuz? Birlikte mi?" Bunu sanki ben Grinch, Jess de Noel Baba'yımışım gibi söylüyor, sanki ikimizin birlikte yemek yemesi neredeyse imkânsızmış gibi.

"Öyleyiz." Jess onlara doğru eğilirken gözlerini deviriyor. "Odamla ilgili bir karışıklık oldu, o yüzden biraz kapana kısıldım."

"Olamaz!" diye haykırıyor esmer kız. "Size kesinlikle odamızda yer verirdik ama bize iki kraliçe yerine bir kral verdiler, yani zaten kalabalığız."

Jess omuz silkiyor ve beni tanıştırma zahmetine girmemesi ya da herhangi bir şekilde bu konuşmaya dahil etmeye çalışmaması dikkatimden kaçmıyor. "Umarım yakında evimin yolunu tutarım. Umarım hava düzelir!" İkisini bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor.

"İyi misin?" İçlerinden birinin ona fısıldadığını duyuyorum. "İhtiyacın olursa seni yanımıza alabiliriz. Hayal bile edemiyorum." Jess'in omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor Jess. Karakterimi savunma zahmetine girmediyini fark ediyorum. "Hâlâ kapana kısılmış durumdaysak belki yarın hep birlikte bir yazı seansı yapabiliriz."

Emily ve Farah -hâlâ hangisinin hangisi olduğunu bilmiyorum- Jess'e iyi geceler dileyip beni görmezden gelerek lobiye doğru yürümeden önce neşeyle anlaştılar.

İkimiz de hostese ismimizi yazdırırken bir şey söylemedik.

Kulübe temalı restoranda birkaç dakika sessizce masa bekliyoruz. Mekân ahşap kirişler, ekoseler ve hatta duvarlara monte edilmiş antika görünümlü ahşap kayaklarla dolu. Yemek alanının ortasında dev bir Noel ağacı duruyor ve hoparlörlerden tatil müzikleri yükseliyor. Devasa taş şöminede yanan ateş kükrüyor ve hava tarçın ve hindistan cevizi gibi kokuyor.

Korkunç bir şey.

Jess'e bir kez bakınca burayı ne kadar sevdiği anlaşılıyor. Burası tam da onun tatil havasını yansıtıyor.

"Emily ve Farah'ı ne zamandır tanıyorsun?" Sessizlik çok fazla olduğunda sonunda soruyorum.

Bana tuhaf bir bakış fırlattı. "Bizimle birlikte çıkış yaptılar. Onlarla romantik çıkış destek grubunda tanıştım. O zamandan beri arkadaşız."

Haklısın. Başlangıçta ben de aynı grubun bir parçasıydım, ancak artık geleneksel romantizm yazamayacağımı anladıktan sonra katılmayı bıraktım. Ama yine de, SVP tarafından yayınlanan diğer yazarların, özellikle de benimle aynı yıl çıkış yapanların kimler olduğu hakkında genel bir fikre sahip olmalıyım.

"Seni hiç SVP ya da romantik gruplarda görmüyorum..."

Dudaklarımı büzüyorum. "Hiç hoş karşılandığımı hissetmedim."

"Belki de bizim için fazla iyi olduğunu düşündüğün içindir." Jess, hostes ismimizi söylediği anda bombayı patlattı.

Tam tersi olduğunu düşünüyorum. Emily, Farah ve diğer pek çok romantik yazar, onların çevresinde hoş *karşılanmadığımı*, *onlar* için yeterince iyi olmadığımı açıkça belirttiler. Asıl sinir bozucu olan ise haklı olmaları. Onların küçümsemesini kendime çektiğimi biliyorum.

Yine de daha iyi hissettirmiyor.

Hostes bizi ağacın tam karşısındaki bir masaya oturtuyor, menüleri uzatıyor ve sunucumuzun birazdan yanımızda olacağına söz veriyor. Ben zaten çizburger ve bira sipariş edeceğimi biliyordum. Jess ise ızgara peynir, domates çorbası ve bir kadeh beyaz şarap alacak.

Garson geldiğinde ve tam olarak bunu sipariş ettiğinde muzaffer gülümsememi gizliyorum.

Yiyecek ve içecekler sipariş edildi ve menüler süpürüldü, odaklanacak pek bir şey kalmadı. Ondan başka.

"Çok güzel görünüyorsun." Söylememem gereken tüm nedenleri düşünemedim ağzımdan kaçıyor.

Dolgun dudakları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiliyor. "Sadece takılma kıyafetlerimi giydim ve makyajsızım. Beni pohpohlamaya çalışmana gerek yok."

Omuz silkiyorum, servis elemanının getirdiği birayı minnetle kabul ediyorum. "Ben değilim. Sadece yapıyorsun ve bilmen gerektiğini düşündüm."

Sauvignon blanc bardağından bir yudum almadan önce rahatsız edici bir dakika boyunca beni inceliyor. "Teşekkürler, sanırım."

Kahverengi gözlerinin derinliklerinde saklı yeni bir şey var. Bir önceki akşam telaş içinde geldiğinden beri bana gösterdiği iki duygu olan küçümseme ve şehvetten farklı bir şey. Orada bir duygu girdabı dönüyor, beni incelerken viski rengi gözlerini bulandırıyor.

Hayatıma geri dönmesinin üzerinden gerçekten sadece yirmi dört saat mi geçti?

Onu bekleyebileceğimi bildiğimden, biramın yarısını boşaltıyorum.

"SVP'den dün gece ödül töreninde sizi tanıştırmamı istediniz mi?"

Sorusunda yargılama ya da öfke yok, sadece gerçek bir merak var.

Başımı sallıyorum. "Ben sana bunu yapmazdım Jess. Sahneye çıkıp hakkımda güzel şeyler söylemenin kolay olmadığını biliyorum ama hayır demenin de imkânsız olduğunu hissediyorsundur. Seni böyle bir duruma sokmayı asla hayal etmezdim."

"Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla kitaplarınız hakkında güzel şeyler söyledim. Gerçi bu sizin hakkınızda güzel şeyler söylemekten daha kolay değil."

Daha tanıdık bir alana kayarken gülümsememle savaşıyorum. "Kitaplarımın nesi var?"

Yüzünü buruşturuyor ve şarabını bitiriyor. "Romantizm yazdığını iddia ediyorsun ama yine de türün temel kurallarından birine tamamen saygısızlık ediyorsun."

Sandalyemde arkama yaslandım, yıllar boyunca birçok kez yapmak zorunda kaldığım tartışmaya hazırdım. "Yine de milyonlarca okuyucunun umurunda değil gibi görünüyor."

"Mesele kitaplarının kötü olması değil Nick, hatta insanların onları okuyup keyif almalarının yanlış olması da değil, mesele onların romantizm olarak pazarlanmaması gerektiği."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Yani kitaplarımı okudun mu?"

Gözlerini deviriyor ve bir tur daha içki için garsona işaret ediyor. "Belli ki onları okudum, yoksa mutlu bir son yazmaktan aciz olduğunu bilemezdim."

"Kendi sonum yüzüme patlamışken nasıl mutlu bir son yazabilirim?"

Viski ve biranın etkisi altında kalmış olmalıyım çünkü bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyorum. Kahretsin.

"Yüzüne mi patladı?" Jess tekrarlıyor, sesi inanılır gibi değil. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. İlişkimizi bitirenin sen olduğunu çok net ve canlı bir şekilde hatırlıyor gibiyim. Tabii..." Gözleri irileşiyor ve sandalyesinde geriye doğru oturuyor, boğazının gerisinde mizahsız bir kahkaha takılıyor. "Benden bahsetmiyorsunuz. Elbette başka biri daha vardı."

Elim masanın öbür ucuna gidip onun elini kavırıyor. "Başka kimse yoktu Jess. Senden önce de yoktu, o zamandan beri de yok."

Elini benimkinden çekti. "O zaman neden hatalı değilmişsin gibi davranıyorsun? Sanki sonumuzdan başkası sorumluymuş gibi? Sanki bizi yok eden sen değilmişsin gibi?"

Sunucu, yemeğimizle birlikte ikinci tur içeceklerimizi getirmek için tamamen uygunsuz bir anı seçti.

Jess sandalyesini geri itmeden önce bir an bana ters ters baktı. "Sanırım akşam yemeğinin tadını odamda çıkarmayı tercih ederim." Tabağını ve bir bardak

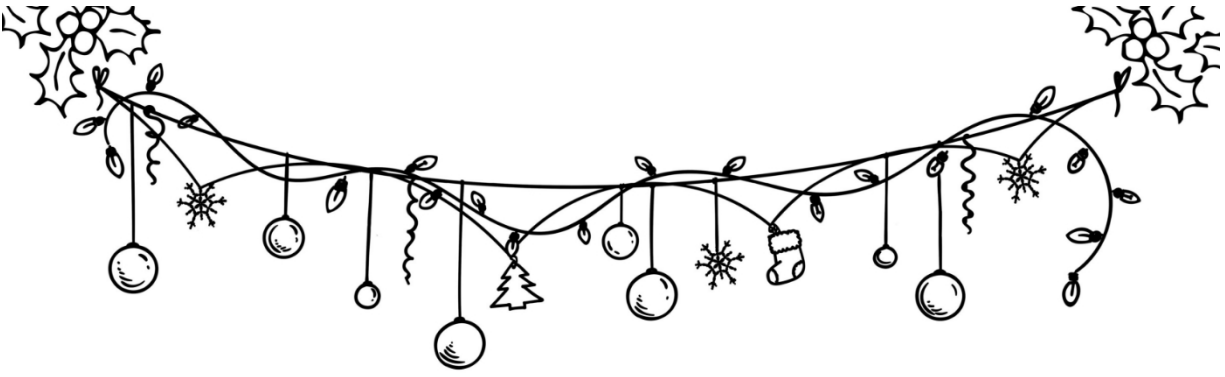
şarap ve yemek odasından dışarı çıkar.

Beni yalnız bıraktığında, restorandaki herkesin gözleri ya acıyarak ya merakla ya da her ikisiyle birden beni izliyordu.

Gözlerimi ve göğsümdeki boşluk hissini görmezden gelip yemeğimi yiyorum. Çaresizlik içinde Hilary'ye mesaj atıp asistan sihrini kullanıp tamamen dolu olan bu otelde fazladan boş bir oda bulup bulamayacağını soruyorum. Cevap vermesi bir saatini alıyor, demek ki sistemi gerçekten çalıştırmaya çalışmış, ama bana bunun imkansız olduğunu söylediğinde şaşırmıyorum. Odaya döndüğümde Jess çoktan yatağın kendi tarafına yatmıştı. Ve yatağın ortasına bir yığın yastık bırakmış, bu sabahki elleme seansının tekrarlanmayacağından emin olmak için.

O yastık yığını bir tuğla duvar da olabilirdi. Jess beni asla affedemeyecek. İkinci şans romantizmimiz daha başlamadan bitti.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

JESS

Nick odaya döndüğünde uyuyormuş gibi yapıyorum ve bu gecenin en dinlendirici kısmı oluyor. Bir gece önce bilinçaltımın derinliklerinde neler olduğunu bilirken nasıl rahatlayabilirim ki? Elbette, bu sefer aramıza yastıklardan bir duvar ördüm, ama içimden bir ses azgınlığımın ve Nick Matthews'a olan yoğun çekimimin küçük kabarık tüyler onun kaya gibi sert vücuduna baskı yapmasına engel oluyordu.

Ve bu yüzden, aslında hiç uyumadığım için, ondan çok önce "uyandığımdan" emin oluyorum. Bir önceki gün giydiğim kotu ve kazağı giyiyorum, umarım bugün fırtına diner de sütyenimi ve iç çamaşırlarımı lavaboda yıkamak zorunda kalmam. Yine de dantelli kırmızı iç çamaşırlarımı banyoda kurumaya bırakmaktan biraz hastalıklı bir zevk alıyorum, Nick'in onları görmemesi mümkün değil. Geçen gece tişörtünü çıkardığında onu süzdüğümü fark etmesinin intikamı. Eğer cinsel gerginlik oyununu ilk kim oynayacak oyununu oynamak istiyorsa, ben fazlasıyla istekli bir katılımcıyım. Tamamen zirveye çıkmayı planlıyorum.

İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bunu ifade etmenin en iyi yolu bu olmasa gerek.

Olabildiğince sessiz bir şekilde dizüstü bilgisayarımı ve anahtarımı alıp odadan çıkıyorum. Dışarısı hâlâ karanlık ve lobideki kahve tezgâhı henüz resmi olarak açık değil ama barista bana şöyle bir bakıyor ve bana double naneli mocha yapıyor. Baristalar için Tanrı'ya şükürler olsun.

Lobide resepsiyon masasının arkasındaki tek çalışan dışında kimse olmadığından, şöminenin yanındaki rahat koltuklardan birine yerleşiyorum. Oturduğumda şömine gürül gürül yanıyor ve gözlerim uzaktan kumandayı uzatıp bana gülümseyen çalışana takılıyor. Ona karşılık veriyorum ve yazmak için yerleşiyorum.

Ama son zamanlarda sık sık olduğu gibi, hiçbir şey gelmiyor. Bir önceki gün tamamen şans eseri olmuş olmalı, muhtemelen kabul etmek istemediğim bir şey yüzünden.

Tamam, bunu kabul etmek *istemiyorum*, sanki bunu düşünmek bile doğru olabilirmiş gibi, ama bir haftadan uzun süredir yaptığım en verimli yazma seansını gerçekleştirdim. Nick'in kollarında uyandıktan hemen sonra.

Bu düşünceye ağırlık vermeyi reddediyorum, bunun yerine dikkatimi önümdeki hikayeye odaklıyorum. HEA ile bitecek olan ikinci şans romantizmine, ikinci şansın ve kesinlikle romantizmin olmayacağı şu an yaşadığım romantizme değil. Sayfaya birkaç cümle yazmayı başarıyorum, ancak onları geri okurken sonunda kesileceklerini biliyorum.

Ama kendime diyorum ki, işte bu yüzden revizyonlar yapıyoruz. Şu anda önemli olan bir şeyler yazmak. Boş bir alanı düzenleyemem ama ben, menajerim ve editörümle birlikte en kaba taslakları bile iyi bir kitaba dönüştürebiliriz. Umarım.

Ve evet, iyi bir kitaptan daha fazlasını istiyorum. Hayallerim var, hala gerçekleştirilmemiş bir sürü hedefim var. Bir listeye girmeyi, bir film seçeneği satmayı ya da süslü bir kitap kutusunda yer almayı çok isterdim.

Nick'in zaten yaptığı şeyler.

Gözlerim ekranda kısılıyor ama onu kafamdan uzaklaştırıyorum. Bu benim yazma zamanım ve onun beynime daha fazla girmesine izin vermeyeceğim.

Ekrana o kadar uzun süre bakıyorum ki, hava almak için kalktığımda kahve dükkanı kuyruğu lobiye kadar uzanıyor ve restoran kahvaltı müdavimleriyle dolup taşıyor.

Artık tüm insanları gördüğüm için odanın gürültüsü beynime sızmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, kendi sürecimde kaybolduğum için bir süreliğine bunu görmezden gelmişim ama şimdi konuşmaları duyduğuma göre, bunu kapatamayacağımı biliyorum. Dizüstü bilgisayarımı topladım, biraz kahvaltı edip belki şu masajlardan birine giderim diye düşündüm.

Lobinin gürültülü merkezini terk edemedim telefonum çalıyor.

ALYSSA: Hala hayatta mısın? Dün gece eve sağ salim
vardığında bize haber vermen gerekiyordu!

Kahretsin. Nick'e olan öfkem yüzünden arkadaşlarıma hâlâ burada mahsur olduğumu söylemeyi tamamen unutmuşum. Muhtemelen onlara eve döndüğümü söylemek daha kolay olurdu ama onlara yalan söyleyemem ve içimden bir ses, Nick'le birkaç gün daha burada mahsur kalacaksam onların bana ayak uydurmasına ihtiyacım olabileceğini söylüyor.

Evet, çok komik bir hikaye. Fırtına hala devam ediyor ve ben de hala buradayım, oteldeyim.

BEN: Ayrıca rezervasyonumu kaybettiler ve kimse ayrılamadığı için tam olarak bir odam yok.

Nerede kalıyorsun o zaman?

ALYSSA: Aman Tanrım!! İyi misin?!?!? Çok üzgünüm, Jess! Yanında olmalıydım!

BEN: Senin burada olman ikimizin de kapana kısıldığı anlamına gelirdi, evde güvende olmaya sevindim!

Sorumdan kaçabileceğinizi sanmayın. Odam yoksa nerede uyuyordun?

Daha komik bir hikaye. Ben check-in yapmaya çalışırken Nick de check-in yapıyordu ve tabii ki rezervasyonunu kaybetmediler, bu yüzden onunla kalmama izin vermeyi teklif etti, bu yüzden son iki gecedir orada uyudum.

Telefonum sonraki iki dakika boyunca hareketsiz ve sessiz. Alyssa önce toparlanmayı başardı.

ALYSSA: İyi misin?

Onun basit sorusu neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Yargılama yok, sadece umutsuzca ihtiyaç duyulan bir kontrol.

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Onu tekrar görmek biraz kafa karıştırıcı oldu. Hala Orada *şeyler* var. Cazibe, duygular ve bir sürü öfke.

BEN: Ve daha da kötüsü, sana tanıştığımı söylediğim reklam müdürü var ya? Nick ve ben bu işe girersek ikimizin de kariyerine yardımcı olacağınımı ima etti.

Bekle, ne? Bunu sana gerçekten söyledi mi? Sahte randevu falan mı istiyor?

BEN: Tamam, aşk romanı yazarı. Hayır, o kadar doğrudan bir şey söylemedi.

Belki de onu yanlış anladım.

Belki de onu bilerek yanlış anladım, bunu kabul edeceğimden ya da bu düşünceyi çok yakından inceleyeceğimden değil.

ALYSSA: Nick buna nasıl tepki verdi?

Ona söylemedim. Ciddi değildi, bu yüzden konuyu açmaya bile değmez diye düşündüm.

ALYSSA: Vay be. Sadece birkaç gün için çok fazla. Sen nasılsın?

Dayanmaya çalışıyorum. Sadece aklımı başımda tutmaya çalışıyorum. Dün gece yemekte Nick sanki benden ayrılmayı hiç istememiş gibi davrandı, sanki her şeyden pişmanmış gibi.

Sizce bu doğru mu?

ME: Buna inanmazdım ama Nick hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadı ve gözlerinde doğruyu söylediğini düşündüren bir şey vardı.

Belki de bu kapanışı yapman için mükemmel bir fırsattır. Sonunda onu tamamen geride bırakın ve hayatınıza devam edin.

ALYSSA: Ya da belki bu senin ikinci şans aşkının başlangıcıdır! 😊

BEN: Kesinlikle hayır. Burada olan şey kesinlikle bu değil.

ALYSSA: Öyle mi? Noel'den hemen önce paylaştığınız handaki o rahat odada kaç yatak var?

Senden nefret ediyorum.

Alyssa, hayır. Bu adam onun kalbini kırdı. İkinci bir şansı hak etmiyor.

ALYSSA: Herkes ikinci bir şansı hak eder!

Midem gurulduyor ve bana bu sabah içtiğim tek şeyin bir duble kafein ve krem şanti olduğunu hatırlatıyor - yoksa öğleden sonra mıydı? Burada zaman gerçekten yokmuş gibi görünüyor.

BEN: Bu konuşmaya bir nokta koyalım. Sonra sizi kontrol ederim.

ALYSSA: Kalbinizi sevgiye açın!

Bacaklarını eski erkek arkadaşlarına kapat!

Buna yüksek sesle kıkırdarken, telefonumu çıkarmışken Morgan'a da birkaç gün ortalıkta olmayabileceğimi bildirmem gerektiğini düşündüm. Cevap vermesini beklerken bir an için iş güvenliğim konusunda endişeleniyorum, ama mesajıma hemen cevap veriyor, vardiyalarımı karşılayabileceğine dair güvence veriyor, güvende olmamı ve kendime dikkat etmemi söylüyor.

Nihai hedefin bir gün barista-yazar olmak zorunda kalmamak olduğunu biliyorum, baristaya vurgu yapıyorum, ancak günlük bir işim olması gerekiyorsa, böyle bir işim olduğu için çok mutluyum.

Karnım yine gurulduyor ve restorana doğru ilerliyorum. Oteldeki herkesin tek bir noktadan yemek almaya çalıştığı düşünüldüğünde, mekan tıklım tıklım dolu. Yakın zamanda bir masa bulma umudumun olmadığını biliyorum ve adımımı duyduğumda umudumu kaybetmek üzereyim.

Hannah arka köşedeki bir masadan el sallayarak yanına gelmemi işaret ediyor.

Tanrıya şükür.

Ancak köşeyi döndüğümde Hannah'nın yalnız yemek yemediğini görüyorum. Gina onun yanındaki koltuğa oturuyor. Nick de karşılarındaki sandalyelerden birine oturuyor.

Tabii ya. Gina Nick'in editörü. Bunu nasıl unutabilirim?

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirip Nick'in yanındaki koltuğa kayıyorum ve sandalyeyi aramızda maksimum boşluk kalacak şekilde kaydırıyorum. "Herkes merhaba. Beni kurtardığınız için teşekkürler. Yiyecek bulmak için otomatlardan yiyecek aramak zorunda kalacağımı sanıyordum."

"Tabii ki!" Hannah, Noel'den sadece birkaç gün önce şehir dışında bir otelde kar altında kalmış biri için fazla neşeli ve parlak. "Zaten seninle yeni kitap fikrin hakkında konuşmak istiyordum, o yüzden bu mükemmel!"

Yapmak istediğim son şey, artık düşmanım olan ve ikinci bir şansı olmayacak olan eski sevgilimin önünde düşmandan aşığa ikinci şans romantizminden bahsetmek, ama sanırım bu da iyi davranmam gereken durumlardan biri.

Gina kahve fincanının kenarından gülümsüyor. "Mükemmel zamanlama, Nick de bize yeni projesinden bahsetmek üzereydi."

Nick ona bunu kesinlikle yapmayacakmış gibi bir bakış atar, ama o sadece gülümser ve yudumlar.

"Peki ne üzerinde çalışıyorsun?" Hannah soruyor.

"Düşmandan aşığa ikinci şans tatil romantizmi." Kelimeleri söylüyorum ve sonra odayı kontrol ediyorum çünkü bir tür yankı var gibi görünüyor.

Yankı olmadığını, sadece eski erkek arkadaşımın kitap fikrimi çaldığını fark etmem bir saniye sürüyor.

Tamam. Bu tam olarak adil olmayabilir. Pek çok kitap aynı mecazlara sahip olmasına rağmen birbirlerinden tamamen farklıdır. Ama ciddi, olasılıklar nedir?

Durumun tüm etkisini özümstedikçe midem bulanıyor ve artık aç hissetmiyorum, sadece midem bulanıyor. Yayıncımın bu kitabı seçmesine imkân yok.

eğer önerdiğim kitap onların aptal yıldız yazarınıninkine çok benziyorsa. Bu projem daha başlamadan rafa kalktı.

Gina'nın gözleri aramızda gidip geliyor. "Bir dakika, ikiniz de ikinci şans tatil romantizmi mi yazıyorsunuz?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi Nick'inkilerden uzak tutuyorum. Bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum ama bunu görmezden geliyorum, onun yerine mide bulantımı yatıştırmaya odaklanıyorum. Belki benim kitabım Nick'inkinden bir yıl sonra yayınlanırsa SVP yine de satın alır. Kitap yayınlamadan bir yıl geçirmeyi gerçekten göze alamam ama bu noktada elime geçen en iyi teklif bu olabilir.

Nick boğazını temizler. "Evet. Fikir birkaç hafta önce aklıma geldi."

Ağzım kurudu. "Evet, benim de.

Benim de." Hannah ve Gina

birbirlerine bakıyorlar.

"Nasıl... nasıl gidiyor... ikiniz için de?" Hannah'nın gözleri kocaman, sanki bir sonraki söyleyeceğimizden korkuyor.

"Peki," diyorum.

"Harika," diyor. "Çok ilerleme kaydettim."

Nick'in de en az benim kadar mücadele ettiğini ve yalan söylediğini hemen anlıyorum. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Mide bulantısı azalıyor ve yerini Nick Matthews'a gerçekten ama gerçekten kızgın olmanın o çok tanıdık hissine bırakıyor. Neden aramızdaki her şey hep bir rekabetle sonuçlanıyor? Yazar olmakla ilgili en sevdiğim şey, yazar arkadaşlarımdan oluşan topluluğum. Birbirimizi ne kadar çok sevdiğimiz ve desteklediğimiz, ne kadar çok birbirimizin yanında olduğumuz. Nick hiçbir zaman bunun bir parçası olmak istemedi ve topluluğu bu kadar özel kılanlara yardım elini uzatmadan kendini zirvede tutmasından nefret ediyorum.

"Yine de garip. Sonunda nasıl bir araya geleceklerini hayal edemiyorum. Erkek ana karakterin hikayesini inandırıcı kılmakta zorlanıyorum. Gerçekten değişebilir mi? İlkinde bu kadar başarısız olmuşken ikinci seferde onu gerçekten mutlu edebilir mi?" Bakışlarımdan Nick'e doğru kaymasına izin veriyorum, tam zamanında yanaklarının kızgın bir şekilde kızardığını görüyorum. "Her şeyi berbat etmişken neden ona ikinci bir şans vermek istesin ki?"

Şimdiden bir kez mi?" Normalde yayıncılık profesyonellerinin önünde bu şekilde konuşmazdım ama Nick'e bir bakış attım ve kendimi tutma ihtiyacını unuttum.

"İlginç. Çiftimin geçmişini çözmekte zorlanıyorum. Kadın ana karakter, tamamen masum bir taraf olmasa da, ayrılık için tek suçu kahramana yüklüyor gibi görünüyor. Ama kendi yaptıklarının ayrılıklarında nasıl bir rol oynadığını anlamaktan aciz görünüyor." Nick'in gözleri benimkilerle buluştuğunda daralıyor.

"Belki de hikâyelerinizi birleştirip birlikte bir kitap yazmalısınız."

İkimizin de başı döndü, bakışlarımız Gina'ya kilitlendi.

Omuz silkiyor. "Bana öyle bakma. Zaten benzer kitaplar yazıyormuşsunuz gibi geliyor. Ve ikiniz de zıt uçlarda sıkışıp kalmışsınız. Ayrıca, burada daha ne kadar mahsur kalacağımızı kim bilebilir? Bari bir şeyler başaralım."

Hannah öne doğru eğilir. "Biliyor musun, bu o kadar da kötü bir fikir değil."

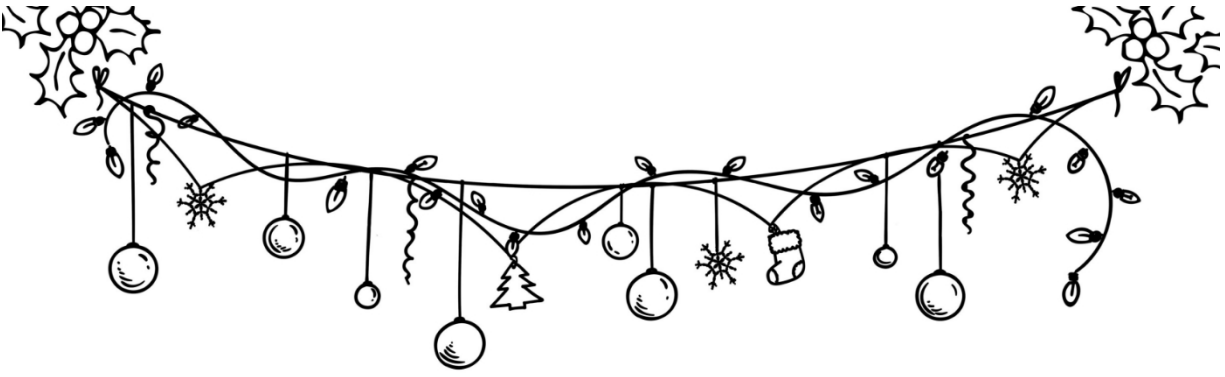
"Öyle değil mi?" Sesim odanın içinde yüksek sesle yankılanıyor ve birkaç kafayı bize doğru çeviriyor çünkü hayatımda bir kez bile daha kötü bir fikir duyduğumu sanmıyorum.

"Hiçbir şey olmasa bile, ikinizin de zor kısımları aşmanız için iyi bir egzersiz olabilir. Projenin kendisi bir şeye dönüşmese bile, belki beyin fırtınası mevcut projelerinizle ilgili bir şeylerin kilidini açar." Hannah çok zeki ve havalı ama şu anda tek istediğim onun suratına bir yumruk atmak.

Nick yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana dönüyor ve bunu görünce kanım donuyor. "Bence harika bir fikir gibi görünüyor."

Ve işte gidiyor, kaderimi mühürlüyor. Nick de benim kadar iyi biliyor ki, eğer benimle birlikte bir kitap yazmayı kabul ederse, bu bir "alıştırma"dan öteye geçmese bile, hayır demem mümkün değil.

Yapabileceğim tek şey kararından pişman olmasını sağlamak.

On İkinci Bölüm

NICK

büyük bir hata yaptınız.

Jess kızgın.

Jess çok kızgın. Jess çok öfkeli.

Odamızın kapısı arkamızdan kapandığı anda, saldırıyı savuşturmak için ellerimi kaldırıyorum. "Özür dilerim. Önce sana danışmadan hiçbir şey söylememeliydim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sesi o kadar yüksek ki irkilmeme neden oluyor. "Ne oluyor Nick? Birlikte bir kitap yazabileceğimizi mi düşünüyorsun? Aramızda olan her şeyi bir kenara bırakıp koca bir kitap yazabileceğimizi mi sanıyorsun? *Birlikte* mi?" Kelimeyi zehir ve tehditle vurguluyor.

"Tamam. Özür dilerim. Düşünemedim. Enine boyuna düşünmedim." O anda ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu bildiğim için suçu üstlenmeye devam ediyorum. Sakinleştiğinde - ona sakinleşmesini tavsiye edeceğimden değil, çünkü nefes almanın büyük bir hayranıyım ve *Survivor* hala yayındayken ölemem - bunun gerçekten mükemmel bir çözüm olduğunu görecektir. Bunun neden işe yarayabileceğine dair tüm nedenleri belirtmek, argümanımı açık ve kesin bir mantıkla ortaya koymak istiyorum, ancak onu engelleyen şey mantık değil. Duyguları.

Ve belki de hayalperest bir aptalım, ama yardım edemem ama teklifle ilgili duygularının aslında benim için iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Bana karşı kendine güvenmiyor.

Çünkü hala bana karşı hisleri var.

Ama bu düşünce zincirini takip etmeme izin vermiyorum, bunun yerine işe odaklanıyorum. Görünüşe bakılırsa ikimizin de üzerinde çalıştığı ve mücadele ettiği kitaba. İkimizin arasında, neredeyse bütün bir taslak zaten yazılmış gibi görünüyor. Açıkçası hikayelerimizi birleştirmek biraz incelik ve çok fazla düzenleme gerektirecek, ancak işimiz bittiğinde bir kitabımız olacak. Jess'in yazdığını biliyorsam, çok iyi bir kitap.

Birkaç dakikasını küçük odada volta atarak ve kendi kendine mırıldanarak geçiriyor. Yatağın kenarına oturup gözlemliyorum, gülümsememeye çalışıyorum çünkü şu anda yaşadığı kargaşanın gerçek olduğunu ve bunu hissetmeyi hak ettiğini biliyorum.

Sinirlendiğinde çok tatlı oluyor.

O anda ne hissettiğimi anlamak için kendime zaman tanımıyorum. Gidip onu öfkeliendirecek bir şey yapmış olmam -yine- kesinlikle iyi bir şey değil ama yine de bu durumla ilgili hiçbir şeyi değiştireceğimi sanmıyorum. Elbette, bu kitap üzerinde birlikte çalışmanın bizi birbirimizi affetmeye ve yolumuza devam etmeye yaklaştırmama ihtimali yüksek. Ama aynı zamanda yaklaştırma ihtimali de var.

Zamanı takip etmiyorum, ama onun yenik bir iç çekişle koltuğa yığılması beklediğim kadar uzun sürmüyor. Dizüstü bilgisayarımı açıyorum, şimdiye kadar yazdığım her şeyi kopyalıyorum ve bir Google dokümanına yapııştırıyorum. Ona paylaşım linkini içeren bir e-posta gönderdiğimde telefonu bir uyarıyla çalıyor.

Bana ters ters bakarak kendi bilgisayarına uzandı. Bir dakika sonra, Jess'in devam eden çalışmasına bir bağlantı alıyorum.

Birbirimizin yazdıklarını okurken odanın her köşesini gergin bir sessizlik kaplıyor. Hikâyenin içinde, Jess'in yarattığı dünyada ve karakterlerde kayboluyorum ama bu, yazdıklarımı okurken sık sık yüzüne bakmama engel olmuyor. Saklamaya çalışıyor ama gülümsemeleri, bastırılmış kıkırdamaları, yumuşacık gözleri görüyorum ve kahramanın eski kız arkadaşına aşkını ilan ettiği noktaya geldiğini anlıyorum.

Hikâyelerimizin bu kadar yakından bağlantılı olması inanılmaz olmalı. Ama geçmişimiz, DM'ler ve aramızdaki çözülmemiş her şey arasında, sanki bir şekilde sonumuzun böyle olacağını biliyorduk.

Hiçbir zaman kadere inanan biri olmadım, ancak bunu desteklemek için tartışıyor olsaydım, bu bazı ikna edici kanıtlar olurdu.

"Bu gerçekten çok iyi Nick," diyor bir saat sonra, hiç de gönülsüzce değil.

"Teşekkürler. Seninkine de." Bilgisayarımı yatağa taşıyorum, böylece pozisyonumu değiştirebiliyorum, böylece birbirimizin tam karşısındayız. "Sesiniz çok keskin ve karakterleriniz mükemmel."

"Karakterlerimiz mükemmel, demek istiyorsun."

Böylece her iki kadın ana karakterimizin de destekleyici bir aileye ve net bir amaç duygusuna sahip, komik ve şımarık olduğunu yakaladı. Kahramanlarımızın her ikisi de daha içine kapanık, dışlanmış, hassas bir ruhu gizleyen bazen huysuz bir tavra sahip.

"Eğer bunu gerçekten yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin. Suçu ben üstlenirim. Her şeyin benim hatam olduğunu ve berbat bir fikir olduğunu söyle." Derin bir nefes çekiyorum. "Başka bir şey yazacağım, tamamen farklı bir şey bulacağım. Teslim tarihimi kaçırmak anlamına gelse bile."

İlk kez ekranından başını kaldırıp bakıyor. "Bunu yapar mısın?"

"Elbette." Onun içinde dönen duyguların içinde kendimi kaybetmemeye çalışıyorum.

Gözlerini. Düşüncelerini saklamakta hiç iyi değildi, özellikle de benden.

Bilgisayarını küçük yan sehpanın üzerine koyuyor, öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor. "Eğer bunu yaparsak Nick, bir şeyin açıklığa kavuşmasını istiyorum."

"Bana ikinci bir şans vermeye hiç niyetin yok." Bırakın söylemeyi, bu cümleyi düşünmek bile acı veriyor. Ama son birkaç gün bana bir şey gösterdiyse, o da şudur.

Tüm bu olaylara ikinci bir şans bekleyerek girmedim. İkinci bir şans gerçekten isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Kendime bunu gerçekten isteme izni bile veremedim, çünkü bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum.

Ve şimdi biliyorum ki, istesem de istemesem de bu masada değil.

"Sana ikinci bir şans vermeye hiç niyetim yok." Sesi o kadar da emin gelmiyor, ama hüsnükuruntu olabilecek şeylerle oyalanmama izin vermiyorum.

"Tamam."

"Tamam." Başını sallıyor, avuçlarını kalçalarının üst kısımlarına sürüyor. "Hadi işe koyulalım."

Sonraki birkaç saat kendi küçük film montajımız gibi geçiyor. Odanın ayrı köşelerinde homurdanmalar, göz devirmeler ve ara sıra alaycı yorumlarla iletişim kurarak başlıyoruz.

Jess sırtını kamburlaştırmaya başladığında, yer değiştirmeyi teklif ediyorum, ben sandalyeye otururken onun yatakta oturmasına izin

veriyorum, böylece daha rahat olabilir ama yine de

Aramızdaki boşluğu koru.

Ama sırtımın ağrımaya başlaması uzun sürmüyor. Ergonomik sandalyeme alışkınım ve evet bunun beni ne kadar şımarık gösterdiğinin farkındayım.

Jess birkaç dakika acı çekmemi izledikten sonra uzun bir iç çekti. "Sadece yatağa geri dön."

Fikrini değiştirip yüzüme yastıkla vuracaktı gibi temkinli davranıyorum. Yastıkları sırtımızı ve dizüstü bilgisayarlarımızı desteklemek için kullandığımızdan, yatağın ortasındaki bariyer ortadan kalktı ve aramızda sadece bir ayak açık alan kaldı.

Birkaç dakika sessizlik içinde yazıyoruz.

"Müzikal revü fikrini gerçekten çok seviyorum. Onları bir araya getirmenin eğlenceli bir yolu." Kısmen yalan, aslında bu kısımdan nefret ediyorum, bu kadar bayağı bir şey hakkında yazmayı asla hayal etmezdim, ama Jess'in eşsiz sesi - keskin ve esprili, tamamen mizahının göstergesi - bunu eğlenceli hale getirdi. Aramızdaki gerilimi azaltmak için bir şey söylemem gerekiyor.

"Teşekkürler. Gerçekten çok iyi yan karakterler yaratmışsınız. Aile dinamiklerini, özellikle de kardeşlerin birbirleriyle etkileşimlerini çok seviyorum." Sesi de bunu gerçekten söylüyormuş gibi geliyor.

"Teşekkürler." Geçmişte kardeşlik ilişkilerini yazmak benim için zordu, çünkü benimkiler çok gergindi. Ancak yıllar geçtikçe, Ohio'dan ve aile işinden ayrılmamın yarattığı hayal kırıklığı azaldıkça, kardeşlerimle ilişki kurmak benim için ve onların da benimle ilişki kurması çok daha kolay hale geldi.

Her birimiz Google dokümanında çalışarak, isimleri değiştirerek ve eksik detayları doldurarak birkaç dakika daha sessiz kaldık.

Jess yazmayı bırakıyor, sessizlik sadece doğru kelimeyi bulması ya da bir geçiş yapması gerektiğinde olacağından çok daha uzun. Ona şöyle bir bakıyorum ve yanaklarının pembeye çaldığını görüyorum.

Belgede geziniyorum, onun yerini buluyorum ve tam olarak neden bu kadar kızardığını anlıyorum. "Belki seks sahnesi üzerinde daha sonra çalışabiliriz?" Ben öneriyorum.

"Evet, kesinlikle," diye kabul ediyor ben daha tam olarak ne düşündüğümü söyleyemedim. Boğazını temizliyor. "Ama belki de bu son hakkında konuşmak için iyi bir zamandır?"

"Son mu?" Daha yolun yarısındayız, son perdeye gelmeden önce geçmemiz gereken en az bir düzine sahne var.

Dudağını dişlerinin arasına alıyor. "Bütün kitaplarım mutlu sonla biter."

"Ama bunun nasıl bir araya geleceğini görmek için mücadele ediyordunuz?" Başını sallıyor. "Ama bu HEA'nın olmamasını sorun etmediğim anlamına gelmiyor."

"Okuyucularım kitabın çiftin birlikte olmadığı bir şekilde bitmesini bekliyor olacak."

"Ve benim okuyucularım, tüm romantik okuyucular gibi, onların sorunlarının üstesinden gelmelerini ve birbirlerine geri dönmelerin bir yolunu bulmalarını bekleyecekler." Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sorun şu ki, bunun gerçekçi olup olmadığını bilmiyorum. Bazen insanlar ayrıldıklarında bunun iyi bir nedeni vardır."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, bunun sayfada olanlardan çok daha fazlasıyla ilgili olduğunu biliyorum. "Ve bazen insanlar tekrar bir araya gelmeden önce büyümek ve değişmek için zamana ihtiyaç duyarlar."

Tek kaşını kaldırıyor. "Yani bu kitabın mutlu sonla bitebileceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi tekrar ekrana çevirmeye zorluyorum. "Dürüst olmak gerekirse Jess, şu noktada ne düşündüğümü bilmiyorum."

Yirmi dört saat sürüyor, ikimiz de artık birleştirilmiş olan taslağın farklı bölümleri üzerinde çalışıyoruz, her birimiz sırayla neredeyse boş olan otomatları yağmalıyoruz, ikimiz de birkaç saatten fazla uyuyamıyoruz. Ama ertesi günün akşamı, elimizdeydi.

Hâlâ pürüzlü ve muhtemelen olay örgüsü boşluklarıyla dolu ve aslında bitmedi -sonu hakkında bir daha konuşmadık- ama Jess ve ben iki ayrı hikayemizi aldık ve onları tek bir hikayede birleştirdik.

Yatağın kendi tarafına yığılıyor, dizüstü bilgisayarını çarparak kapatıyor ve (yavaşça) yere itiyor. "Gözlerim kanıyor mu? Kanıyor gibi hissediyorum."

Ona üstünkörü bir göz muayenesi yapar gibi yapıyorum, aslında zamanı utanmadan bakmak için kullanıyorum. "Sanırım iki gözünle de kaçmayı başardın."

sağlam bir şekilde."

"Ne kadar rahatladım." Gözleri dalgalanarak kapandı ve bana onu izlemem için daha fazla alan sağladı.

Tamam. Kulağa ürkütücü geliyor ama elimde değil. Yüzünde ona aşık olmamı sağlayan o ifade var. Yaratıcı kıvılcım yanıyor ve o da benim hissettiğim kadar bitkin görünse de dudaklarında hala yumuşak bir gülümseme var.

Bu düşünce zincirinin raydan çıkıp bir binanın yan tarafına çarpmaktan ve alevler içinde patlamaktan başka bir işe yaramayacağını bildiğimden yataktan fırlıyorum. "Ben banyoya gidiyorum. Ben oradayken küveti çalıştırmamı ister misin?"

"Tanrım, evet. Kahramanım benim." İnliyor ve doğrudan sikime gidiyor ve o beni yakalayamadan banyoya kaçıyorum.

Suyun doğru sıcaklığa gelmesini beklerken, küveti otelin sağladığı vanilya kokulu köpük banyosuyla doldururken ihtiyacım olandan çok daha uzun zaman geçiriyorum. Banyonun kapısını açtığımda tam orada duruyordu ve o kadar güzel görünüyordu ki göğsüm ağrıyordu ve lanet olsun ben ne yaptım? Bu kitabı birlikte yazmak sadece önümüzdeki birkaç günü olay örgüsü üzerinde çalışarak geçirmek anlamına gelmiyor. Soruların redaksiyonu, tanıtımlar ve imza günleri demek.

Jess'in gittikçe daha açık hale gelen şeyi inkar etmeye çalışmasıyla daha fazla zaman.

Boğazımı temizliyorum, tüm duygu izlerini bastırıyorum. "Hepsi senin için hazır."

"Teşekkürler, Nick." Sesi yumuşuyor, gözleri de öyle.

Kendime nakaratı tekrarlatıyorum. *Bana ikinci bir şans vermeye niyeti yok.*

Aptal gibi kolumu geniş bir kavis çizdirerek yoldan çekiliyorum. "Banyonuz sizi bekliyor."

Banyoya girer ve kapıyı arkasından kapatır.

İkinci Noel

NICK

"Geçen Noel'i hatırlıyor musun?" Jess başını omzuma yaslayıp sırtarak bana bakarak soruyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum ve bana daha rahat yaslanabilmesi için tren koltuğuna geri yerleşiyorum. "Nasıl unutabilirim ki? Ağzından kaçırdın beni ne kadar çok sevdiğini söyleyebilirsin."

Koluma gönülsüzce vuruyor. "Aletinin bana tüm edep duygularımı kaybettirmesi benim suçum değil."

"Oldukça etkili."

Gülüyor, çenesini omzuma yaslıyor. Sesi gırtlaktan gelen bir fısıltıya dönüşüyor. "O gece ne giydiğimi hatırlıyor musun?"

İnledim. Sanki onun dantelli kırmızı iç çamaşırlarının anısını zihnimden silmek mümkünmüş gibi.

Koltuğunda biraz kayıyor ve bu hareket bana V yakalı kazağının altını göstermiş oluyor. Göğüsleri, geçen yıl bu zamanlardan beri birden fazla fantezide rol alan kırmızı dantelle kaplanmış.

Tekrar inledim. "Tanrım, Jess. Halkın içindeyiz." Kotumu düzeltiyorum. "Ailenin evine giden yoldan bahsetmiyorum bile."

"Benim odam onlarınkinin karşı tarafında."

"Ailenin evinde seninle seks yapmayacağım." Yine de düşüncesi bile beni yarı sertleştirmiyorsa lanet olsun. Kimsenin bize bakmadığından emin olmak için trenin etrafına göz gezdiriyorum.

Kıkırdıyor. "Bunu göreceğiz."

İkimiz de ona karşı koyacak gücüm olmadığını biliyoruz.

Bir buçuk yıl oldu ve seks bir şekilde daha da iyi hale geldi. Kendimi hiç kimseye Jess'e açtığım gibi açmamıştım ve birine karşı savunmasız olmanın bazen taşaklarım yanacakmış gibi hissettirecek kadar yakıcı orgazmlara yol açabileceğini kim bilebilirdi?

Bu kızın doğru kişi olduğundan yüzde yüz eminim. Ve bu sadece seks değil. Aramızdaki her şey. Birbirimize meydan okumamız, denememe bile gerek kalmadan beni güldürmesi. İkimiz de kaşınıyoruz Dünyayı keşfediyor ama eve dönmeyi seviyor. Hakkında yazmama rağmen ruh eşlerine hiç inanmamıştım ama Jess beni tamamen değiştiren kişi olabilir. Sanki kadının hiç kusuru yok.

"Noel'i seviyorum," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve bana bir kez daha sırtarak vuruyor.

Tamam, bir kusuru var.

Yüzüne karşı asla itiraf etmem ama onun tatillere olan sevgisi bile biraz bulaşıcı olmaya başladı. Su çiçeği ya da uçuk gibi.

Jess'in ailesi bizi tren istasyonunda karşılıyor ve mükemmel banliyö evlerine geri götürüyor. Onlarla daha önce tanışmıştım elbette, ama bu ilk kez tatilleri birlikte geçiriyoruz ve araba yoluna girdiğimiz andan itibaren Jess'in bu sevgiyi nereden aldığı açıkça ortaya çıkıyor.

Noel'den. Işıklar dış cephenin her santimini kaplıyor ve kapıdan içeri girer girmez çam ve tarçın kokusu yüzüme çarpıyor. garaj evin içine açılıyor.

Yetiştirilme tarzımız temelde spektrumun zıt uçlarındaydı. biraz alışma süreci oldu, ancak Carringtonlar beni kollarını açarak hayatlarına kabul ettiler ve bu durumdan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. pozitif ebeveyn ilgisi. Sanırım ben menajerimle anlaştığımda da, Jess kendi menajeriyle anlaştığında olduğu kadar heyecanlandılar ve ikimizi de kutlama yemeklerine götürmek için şehre geldiler. Bunun yardımı oldu. Carrington'lar son derece rahattır, istediğimizde ve ihtiyaç duyduğumuzda oradadırlar, ancak kendi hayatlarımızı yaşamamıza izin vermekten tamamen mutludurlar.

Jess akşam yemeğinde birlikte yaşamaya başlayacağımızı açıkladığında annesi sevinçten çığlık atıyor ve ikimizi de boynumuza sarılıyor. Yemekten sonra babası beni bir kenara çekti ve

Hiç gelmeyen uyarı dersi. Bunun yerine, ona bakmak için yanında olacağım için mutlu olduğunu, benim yanımda olduğunu bilmenin geceleri daha rahat uyumasını sağlayacağını söylüyor.

Bu kadar kolay ifade edilen ve özgürce verilen bu duygular bana yabancı, ama onlara alıştıkça, onlardan vazgeçmek daha da zor olacak.

Bu düşünce tarzını durdurmak için kendimi zorluyorum. Jess ve ben bir süredir güçlü bir şekilde devam ediyoruz; ilişkimizin biteceğini düşünmek için hiçbir neden yok. Eğer kitaplarımızı satmayı başarabilirsek, hayatımız neredeyse mükemmel olacak.

Ama aylardır ilk kez kitabımı satmayı düşünmüyorum. Tatlının tadını çıkarırken ve hediyeleri açarken tüm yayıncılık düşüncelerini zihnimin gerisine itiyorum - benim yığınım neredeyse Jess'inki kadar büyük ve aynı derecede düşünceli - hepimiz ağacın etrafında otururken, ateşin sıcaklığının ve iyi bir kadeh şarabın tadını çıkarırken, ona hediye ettiğimiz rekabetçi kart oyununu oynarken Ebeveynler. Sohbet de kahkahalar gibi kolayca akıp gidiyor ve ben de böyle bir evde büyümüş olsaydım belki ben de tatilleri sevebilirdim diye düşünüyorum. Benim evimde bayramlar birbirimizin arkadaşlığından keyif almaktan çok dış görünüşle ilgiliydi.

Yetiştirilme tarzım kötü olduğundan değil. Ailem bana ve iki kardeşime bakıyordu. İhtiyacımız olan hiçbir şeyden yoksun kalmadık ve istediklerimizin çoğunu elde ettik. Sadece hiçbir zaman uyum sağlayamadım. Muhafazakâr bir ailede solcuydum, inançlarım beni birden fazla kez onlardan dışladı. Erkek kardeşlerim hayatlarının erken dönemlerini spor yaparak ve babamın inşaat şirketinde çalışarak geçirirken, ben boş zamanlarımı aşk romanları okuyarak ve yazarak geçirdim. Hakkını vermek gerekirse, benimle hiç dalga geçmediler ya da beni değiştirmeye çalışmadılar. Sadece beni anlamadılar, beni bekleyen bir işim varken neden üniversiteye gitmek istediğimi asla anlayamadılar.

Onlardan uzaklaştıkça, ilişkimizi olduğu gibi kabul etmek daha kolay oldu. Ailemizi seçme şansımız yok ve belki de ben yanlış bir ailede doğmuşumdur. Kin tutmuyorum; ne zaman arasalar telefonu açıyorum. Herhangi birinin bana ihtiyacı olursa, gözümü kırpmadan orada olurum. Bir gün onları gururlandırmak, onlara şunu kanıtlamak istiyorum.

New York'a taşınmak ve yazmaya devam etmek doğru bir karardı ama şimdilik arkadaş değiliz. Ve bu sorun değil.

Bu, Jess'i ailesiyle birlikte izlediğimde arada bir içimden kıskançlık hislerinin geçmediği anlamına gelmiyor. Hepsi birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten keyif alıyor ve bazen bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Ama çoğunlukla, bu ailenin bir parçası olduğum için kendimi şanslı hissediyorum, ne kadar uzun süre bana sahip olurlarsa olsunlar.

Jess'in ailesi yatmaya gittikten sonra Jess kanepede yanıma sokuldu. Şarabımı bitirdim, elim onunkini buldu. Dalgınca parmaklarıyla oynuyorum ve o kıkırdayana kadar aşağı bakıp sol elinin yüzük parmağının etrafında bir tür halka oluşturduğumu görüyorum.

"Henüz değil," diyor bana

gülümseyerek. "Ama bir gün."

"Bir gün," diye kabul ediyor.

"Seni seviyorum Jessica Carrington. Bu dünyada harika şeyler yapacaksın ve ben sadece bu yolculukta yanında olduğum için şanslıyım."

Başını yukarı kaldırıyor ve beni bekleyen dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum, Nick Matthews. Ve birlikte harika şeyler yapacağız. Yan yana."

Kendimi tutamayarak öpücüğü derinleştirdim.

"Hadi yukarı çıkalım," diye fısıldıyor, kaşlarını oynatarak.

Çocukluk odasının kapısı arkamızdan kapanıyor ve Jess kilidi açmak için arkamdan uzanıyor, ailesi bizi rahatsız edecek türden değil. Odası artık genç Jess'i yansıtmıyor, mor duvarlar yumuşak bir griye boyanmış, erkek grubu posterlerinin yerini çerçeveli aile fotoğrafları almış. Ama burada hala ondan kalıntılar var: yatağın baş ucunda duran pelüş panda, lisenin edebiyat dergisinde yayınladığı ilk kısa öyküsü duvarda asılı.

"Çocukluk odamda beni becermekle ilgili ahlaki bir sorunun olduğunu biliyorum ama beni boşaltmana gerçekten ihtiyacım var Nick." Kelimeleri dudaklarıma doğru mırıldanıyor, çoktan kazağımın eteğine uzanıp başımın üzerinden çekiştirmeye başlamıştı bile. Sonra kendi kazağını çıkarıyor ve o lanet kırmızı dantelle çerçevelenmiş mükemmel göğüslerini gösteriyor.

"Seni reddedecek gücüm olmadığını biliyorsun." Bizi yatağa götürüyorum, kenarına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Biliyorum." Hınzırca sırtıyor ve sikim kotumun içinde zonkluyor.

Ben kenarlarını yalarken kalçalarını yavaşça sertliğimin üzerinde yuvarlıyor. Sütyeninin danteli, bir yıl öncesinin anıları kafamın içinde dans ediyor ve beni serbest bırakmaya çok yaklaşıyor - ama daha yeni başladım. Göğüslerini avuçladığımda başı geriye düşüyor, başparmaklarımı meme uçlarına sürüyor ve boynunun omzuyla birleştiği noktayı nazikçe ısıyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyor, kot pantolonunu ve iç çamaşırını yere itmek için kucağımdan zıplayarak. Sütyenini açmak için hareket ediyor.

"Bırak onu," diye homurdanıyorum, kendi kotumun fermuarını açarak.

Tekrar kucağıma tırmanıyor, sikimi eline alıyor ve beni kaygan sıcağına doğru yönlendiriyor. Sütyeninin dantelinden meme uçlarını okşarken Bana biniyor. Başparmağım klitorisini buluyor, sevdiğini bildiğim şekilde okşuyor.

İnliyor ve ağzımı onunkine götürüyorum, etrafımda sıkılaşıırken çığlıklarını yutuyorum, saliverilmesi onu sarıyor, başı geriye düşüyor Sanki kendini zor tutuyormuş gibi. Onu sırtüstü çeviriyorum ve ben onu okşarken o da dizini kalçama geçiriyor. Daha yüksek, daha çaresiz sesler çıkarıyor ve elimle ağzını kapatıyorum.

"Tamam mı?" Ben soruyorum. Onu daha önce hiçbir şekilde zapt etmemiştim ve kontrol etmem gerekiyor.

Gözleri açılıyor ve başını sallıyor.

"Durmamı istiyorsan ön kolumu çimdikle."

Tekrar başını sallıyor, ama gözlerinin kararmasından bundan zevk aldığını, bu durumda kontrolü ele almamdan hoşlandığını anlayabiliyorum. Bana duyduğu güvenle ilgili bir şey, kendini tamamen teslim edişi, göğsümün derinliklerinde bir şeylerin kilidini açıyor. Altımda o kadar muhteşem görünüyor ki, karnımda tanıdık bir sıcaklığın başlaması uzun sürmüyor. Elime karşı çıkardığı boğuk çığlıklardan zevk alarak içine pompalıyorum.

"Tekrar gelebilir misin?" Kendimi zar zor tutarak boğuldum.

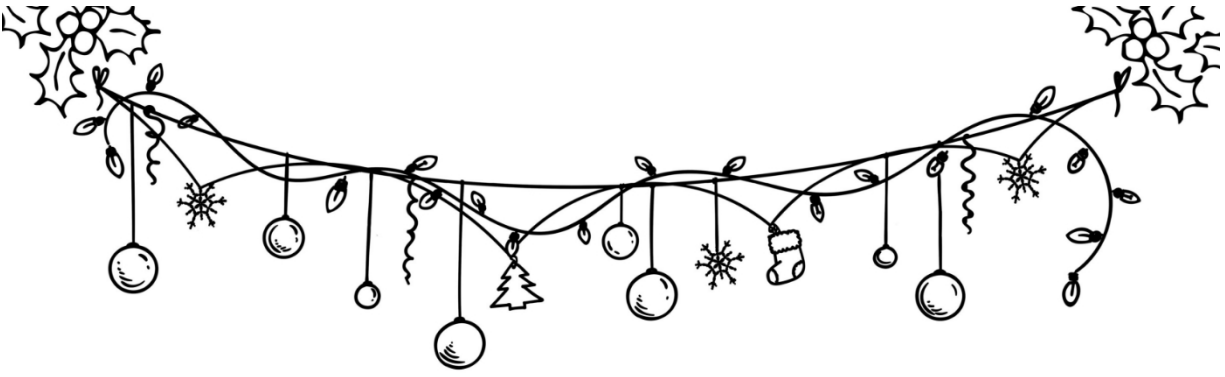
Başını sallıyor, beni kendine daha da yakın tutuyor. Ona çarpıyorum, nasıl isterse öyle sürünüyorum ve sikimin etrafında kenetleniyor. Elimi ağzından çekiyorum.

Orgazm içime işlerken onu öpmek için tam zamanında geldim.

Ellerini saçlarımda ve çıplak sırtımda gezdirirken öpücüklerimi yumuşatıyorum, çünkü bu dünyada şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını ve birlikte olabileceğim başka hiç kimse olmadığını fark ediyorum.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel mi?" diye fısıldıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi Noel," diye katılıyorum.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

JESS

TBanyo ılık ve cennetten farksız. Suyun içine batıyorum, sanki olan biten her şeyi engelleyecekmiş gibi gözlerimi kapatıyorum son yirmi dört saat içinde.

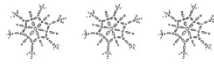
Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, biri sorsa bile asla itiraf etmeyeceğim, ama kaçınılmaz olanı kabul ettiğimde eski kalıplara geri dönmek çok kolaydı. Elbette Nick'le bir kitap yazmak kulağa işkenceyle eşdeğer gibi geliyor ama bunun kariyerim için yapabileceklerini görmezden gelmek aptallık olurdu. Onu birlikte çalışmaktan nefret ettireceğime yemin ettim ama ilk beş dakikadan sonra görevin bu kısmını unuttum.

Tüm bu sürecin eğlenceli olmasını beklemiyordum.

Tabii ki sadece bir gün oldu. İşlerin kötüye gitmesi için hala çok zaman var.

Ama bu olasılıkları düşünmüyorum. Banyomun tadını çıkarıyorum, Nick'in gömleğini giyiyorum ve yatağa kayıyorum, aramızdaki yastık bariyeri hala sağlam bir şekilde yerinde duruyor, belki de şimdi her zamankinden daha gerekli.

İyi geceler dileyip ışığı söndürüyorum ve geçen günün olayları beni yakalayıp, rüyamda kesinlikle Nick Matthews'u görmediğim keyifli bir uykuya dalmama izin veriyor.

Ertesi sabah Nick'ten önce uyanıyorum ve o gözlerini açmadan önce odadan gizlice çıkma fırsatını kullanıyorum. Lobiye iniyorum, iyi haberler almak için parmaklarımı çapraz tutuyorum.

Resepsiyon bankosunun arkasındaki huysuz görünümlü yaşlı adam iyi haberlerin taşıyıcısı olacak gibi görünmüyor. Onunla daha önce de konuşmuştum ve onu arkadaş canlısı olarak tanımlamasam da, kesinlikle varlığının baş belası olduğum izlenimini vermemişti-

Bu sabah beni bakışlarıyla karşılaşması bazı şeylerin değişmiş olabileceğini gösteriyor.

"Merhaba," diyorum ona, üç gündür bu handa mahsur kaldıktan sonra yapabildiğim en parlak gülümsemeyi göstererek. "Sanırım bugün yolların yeniden açılma ihtimali yok, Stanley?" Künyesindeki ismi söylüyorum. Kahve dükkânındaki müşterilerin bir anlığına da olsa benim sadece içeceklerini getiren bir araç değil de bir insan olduğumu hatırlamaları her zaman hoşuma gitmiştir.

Soruma cevap vermek yerine, lobinin ön pencerelerinden dışarı baktı. İşaret ederek.

Bu sabah henüz dışarıdaki hava durumunu kontrol etmediğim için omzunun üzerinden bakıyorum ve beyazdan başka bir şey görmüyorum. "Doğru. Sanırım bu bir hayır demek. Bu durumda, cumartesiden beri boş oda olduğunu sanmıyorum?"

Artık Nick'le öngörülebilir bir gelecekte birlikte çalışacağımıza göre -bir mide bulantısı dalgasının beni ele geçirmesini bekliyorum, ama bunun yerine damarlarıma yayılan bir sıcaklık var- ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Eski alışkanlıklarımıza geri dönmek çok kolay, çok kolay olurdu ve eğer bu projede hayatta kalacaksam ve uykuda kalması gereken eski alevi yeniden alevlendirecek herhangi bir ipucundan kaçınacaksam, boşluk bir gereklilik olacak.

Adını öğrenme zahmetine katlandıktan sonra bile adamın bakışı sadece solgun olarak tanımlanabilir. "Kimsenin ayrılamadığını göz önüne alırsak, bu bir hayır olurdu. Kaç kere kontrol ederseniz edin, hâlâ hayır."

"Doğru. Sormaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm." Yine de bu ona çok acı vermiş gibi görünüyordu. "Son bir soru."

"Sabırsızlanıyorum."

"Bugün masaj için randevu var mı? Spa personelinin de bizim gibi burada sıkışıp kaldığını varsayarsak?" Çekici gülümsememi bir kez daha deniyorum ama bu adam kırılmaz. Anlaşılan son birkaç gün tatil ruhunu öldürmüş.

"Oda numarası?" diye soruyor, küçümsemekten başka bir şey yapmadan.

Ona teknik olarak Nick'in odasının numarasını veriyorum ve benim sormama gerek kalmadan masaj ücretini odaya yansıtacağını umuyorum. Nick

Bana en azından bir masaj borcu var ve bunu onun hesabına yazmalarını *isteyecek* değilim. Eğer bu şekilde bir şey olursa tamamen sorun etmem.

"Pekala hanımefendi, saat ikide masajınız var."

"İnanılmaz." Fiyat sorma zahmetine girmiyorum çünkü içimden bir ses ya bu bilgiye sahip olmadığını ya da vermek istemediğini söylüyor. Bu yüzden, muhtemelen bütçemi aşacağını bilsem de, kredi kartımdan ödeme yapmaya ve bunu gelecekteki benim için bir sorun haline getirmeye karar veriyorum. "Teşekkür ederim."

Spa seansı rezerve edildi, Stanley'e yardımları için tekrar teşekkür ediyorum ve biraz yiyecek ve hızlı bir kahvaltı için kahve tezgahına gidiyorum. Pasta dolabı birkaç gün öncesine kıyasla çok üzgün görünüyor ama bir simit ve lobinin köşesinde bir masa kapmayı başarıyorum.

Google dokümanını açıp başa dönüyorum, böylece şu a n a kadar yazdıklarımızı okuyabiliyorum. İkimizin arasında neredeyse tam bir kitap olduğuna inanmak zor. Hâlâ bir son yok ve hâlâ milyon dolarlık sorunun cevabı yok - bu kitap mutlu sonla bitecek mi bitmeyecek mi? Her şeyimle HEA için savaşıyorum, ama içimden bir ses Nick bu kitabın bölünerek bitmesini istiyorsa, karar verici oy onun olacak diyor.

Şimdilik bunu düşünmekten kaçınıyorum. Bunun yerine, bugün zamanımı arka plana, iki karakterimizin ilk seferde ayrılma nedenine odaklanarak geçiriyorum. İkinci şans romantizmde hassas bir denge vardır. Ayrılık nedeninin inandırıcı olmasını istersiniz, ancak karakterlerden hiçbiri tamamen affedilemez bir şey yapamaz. Gerçek hayatta pek çok çift iletişim kurma konusunda berbat olsa da, okuyucular ayrılıktan basit bir iletişimsizliğin sorumlu olmasından nefret eder.

Nick Google dokümanında görüldüğünde, yeni yazdığım bir cümleyi vurgulayana kadar, kahraman duygularını açıklamadan korkakça uzaklaştığında ve bir yorum eklediğinde fark etmiyorum.

Belki de sadece korkuyordu. Belki de kariyerinde ve hayatında yaşadığı onca değişiklikten sonra bu ilişki onun için çok fazlaydı.

Cevabımı yazarken alnım çatlıyor. **Bu bir kaçış.**

Bence bu geçerli bir duygu, o da cevap yazıyor. Ayrıca, onun bakış açısından bunun pek çok katmanı var. Ailesinin beklentilerinin ağırlığı ve bu yeni kariyer taleplerini yerine getirme baskısı var.

Yani bu, açıklama yapmadan onu terk etmesini normal mi kılıyor?

Bu her şeyi düzeltmez Jess, ama burada yaptığımız şey bu değil. Neden ayrıldıklarını ortaya çıkarıyoruz, seçimlerini savunmuyoruz.

O haklı, ama ben bu sözleri bırakın yazmayı, asla söylemem bile. Bu, karakterlerimizin ayrılığı hakkındaki görüşlerimizle ilgili değil, hikayelerine duygu derinliği kazandırmakla ilgili.

Bir mola vereceğim, dedi bana imzalamadan önce ve öyle de olmadı. Nick'in bir kez daha tam da işler duygusallaşmaya başlamışken çekip gitmesi benden kaçıyor.

Saate bakıyorum ve masajıma zamanında yetişmek istiyorsam benim de harekete geçmem gerektiğini görüyorum. Odaya geri dönüyorum, bir yabancının ellerini vücudumda gezdirmesine izin vermeden önce bir duş almam gerekiyor. Kapının önünde Nick'in odayı boşaltmış olması ve bir şekilde lobide birbirimizi kaçırmış olmamız için hızlıca dua ediyorum.

Bir kez olsun, tanrılar ya da kaderler ya da bu günlerde yetkili olan her kimse benim tarafımda gibi görünüyor. İçeri baktığımda oda mutluluk verici bir şekilde boştu. Bir banyo daha yapmak istiyorum ama on iki saat içinde iki banyo benim için bile fazla olabilir. Nihayet bu otelden çıktığımda cildim saf erik olacak.

Ilık suyun üzerimden akmasına izin veriyorum, cildim akıntının altında parlak pembe bir renk alana kadar ısıyı yükseltiyorum. Bu zamanı kendimi merkezlemek ve düşüncelerimi sabitlemek için kullanıyorum. Gerçek ile kurgu arasındaki, karakterlerimiz arasında olanlarla bizim aramızda olanlar arasındaki farkı hatırladığımdan emin oluyorum.

Çünkü aramızda hiçbir şey olmuyor ve böyle de kalacak.

Ben duştayken Nick odaya dönmüş olsaydı, bana haber vermek için kapalı banyo kapısını çalacağını umuyorum ama yine de her ihtimale karşı duştan sonra giyinik bir şekilde odaya giriyorum. Neyse ki hala dönmedi ve masaj saatim yaklaştığı için lobiye geri dönüyorum, bugün birbirimizi sürekli kaçırdığımız için şükrediyorum. Ondan gerçekten ihtiyaç duyduğum türden bir boşluk olmayabilir, ama yine de boşluk ve alabildiğimi alacağım.

Resepsiyondaki tanımadığım bir kişi beni arka yoldan spaya yönlendiriyor, çünkü binaya giden ana yol dışarı çıkmayı gerektiriyor ve benim bunu yapmaya hiç niyetim yok. Spa'nın ön masasında check-in yaptırıyorum ve bana tahsis edilmiş bir dolapta beni bekleyen yumuşak ve rahat bornozu giymek için soyunma odasına yönlendiriliyorum. Soyunma odası sessiz ve huzurlu; ayaklarımı spa tarafından verilen sandaletlere geçirip bekleme alanına geçmeden önce nefes almak için kendime birkaç dakika izin veriyorum.

"Jessica?" Spa'nın kutsallığını korumak için sesi kısmış olsa da masörümün derin sesi beni ürkütüyor.

"Bu benim," diye ciyaklıyorum, karşımdaki devasa oduncuya bakarken.

İri yarı, en az 1.80 boyunda, giydiği önlük benzeri üniformadan kasları fişkırıyor. Uzun saçları, nefret etmem gereken ama gerçekten nefret etmediğim bir erkek topuzunun içine sıkıştırılmış ve gür yüz kıllarından genel olarak nefret etmeme rağmen, mükemmel yüzündeki sakaldan daha çekici bir sakal görmedim.

Belimi kuşanıyorum, cazibenin beni vurmasını bekliyorum, flört etmek için sakladığım gülümsememin yüzümü ele geçirmesini bekliyorum, ama alt bölgelerde hiç kıpırtı yok.

Hmm.

Tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"Ben Jake, bugün masaj terapistiniz ben olacağım. Beni takip etmek isterseniz, partneriniz çift masajınız için çoktan kayıt yaptırdı."

Sesinin tınısından o kadar etkilenmişim ki, onu uzun bir koridorda takip ederken az önce ne söylediğini anlamam neredeyse bir dakikamı aldı.

dedi. "Bir dakika, 'çiftler masajı' mı dedin? Ben çift masajı istemedim. Şu anda bir çiftin üyesi olmadığım için yapamam. Çift masajı için kim benimle birlikte olabilir ki?"

Jake tedavi odasının kapısını açtığı ve bu kâbusun diğer yarısını gördüğüm anda kelime kusmalarım durdu.

Nick masaj masasının yanında durmakta, üzerinde ona uygun bir bornoz ve sandaletler bulunmaktadır. Bornoz göğsünden açılmış, az sayıdaki göğüs kılları ve belirgin göğüs kasları tam olarak ortaya çıkmıştır. Muhtemelen yanında duran ve Jake'inkiyle aynı üniformayı giymiş olan muhteşem kadının da işine yarayacaktı.

Beni görünce Nick'in gözleri irileşiyor ama hiçbir şey söylemiyor, bu çılgınlığı durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Affedersiniz ama sanırım bir yanlışlık oldu. Bunun bireysel bir masaj olması gerekiyordu." Yalvaran gözlerimi Jake'e çeviriyorum, o da süper model meslektaşıyla bakışıyor.

Jake bir tablet çıkarır ve ekranda birkaç tuşa dokunur. "Sen Jessica'sın, değil mi? 323 numaralı odada mı kalıyorsun?"

"Evet, o benim."

"Ve sen de 323 numaralı odada kalan Nick misin?"

Nick başını sallıyor ve ben de gözlerimle onu konuşmaya ve bir şeyler yapmaya teşvik ediyorum ama o beni görmezden geliyor.

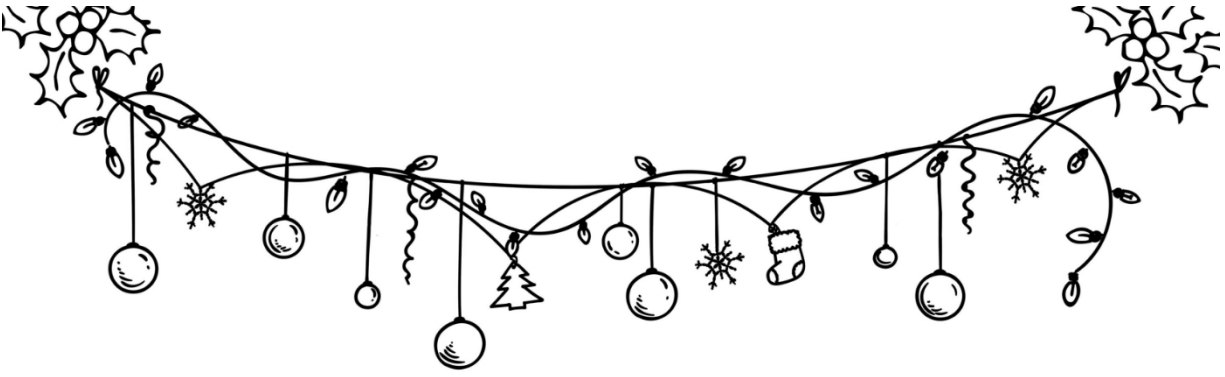
"Aynı odayı paylaşıyoruz," diye itiraz etmeye devam ediyorum, "ama biz çift değiliz. Tedavim ayrı bir odaya alınabilir mi?" Jake'in kocaman elleri vücudumdaki stresi yoğururken, önümüzdeki elli dakika boyunca Nick'in yanında çıplak ve sadece birkaç santimle ayrılmış bir şekilde yatmamın imkânı yok.

"Ne yazık ki diğer odalarımızın hepsi dolu. Chelsea ve ben çift masajı konusunda uzmanız. Bu noktada programı değiştirmek zor olacaktır."

Nick'e hançer fırlatıyorum. Gülüyor mu? Bu cehennem gibi durumun nesini komik buluyor olabilir ki? Bu, yatakta onun yanında uyanmaktan daha kötü olabilir.

"Hadi, Jess." Sonunda sessizliğini bozdu. "Sadece küçük bir masaj. Ne kadar kötü olabilir ki?"

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

NICK

En sırtıkan halimi takınıyorum ama içten içe tam gaz erime moduna geçmek üzereyim. Hilary'den bana bir masaj ayarlamasını istediğimde, bu aklımdaki şey bu değildi. Jess benden on santim ötede, çıılçıplak yatarken ve başka bir adam ellerini onun vücudunda gezdirirken nasıl rahatlayabilirdim ki?

Ama bu çift masajı fikri onu o kadar korkutuyor ki, önemli bir şey değilmiş gibi davranmaktan başka çarem yokmuş gibi hissediyorum. Sanki başka birinin ellerini losyonlayıp omuzlarındaki kıvrımları çalıştırmasını izlemekten başka bir şey istemiyormuşum gibi.

Kalın bir şekilde

yutkunuyorum.

Bana ters ters

bakıyor.

Onu yapmak istemediği bir şeye ikinci kez zorladığımı çok geç fark ediyorum. Chelsea'ye masaja ihtiyacım olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum. Bırak Jess, Jason Momoa'nın ikiz kardeşiyle bir an yaşasın, düşüncesi bile içimde kasma isteği uyandırıyor.

Ama Jess benden önce konuşuyor. "Şimdi düşünmek için bir saniyem oldu, çift masajı kulağa harika geliyor. Artık bornozlarımızı çıkaralım mı?"

Bir şey boğazıma kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünüyor çünkü ne kadar yutkunursam yutkunayım nefesimi tutamıyorum.

Chelsea ve Jake birbirlerine gergin bakışlarla bakarlar.

Sonunda Chelsea boğazını temizler. "Özel olarak soyunabilmeniz için dışarı çıkacağız. Acele etmeyin ve masaj masalarında rahatınıza bakın. Yüz üstü yatarak başlayın lütfen."

İki terapist odadan kaçıyor ve koridorda bizim hakkımızda yaptıkları konuşmayı hayal edebiliyorum.

Kapı klik sesiyle kapanıyor ve Jess hemen bakışlarının şiddetini artırıyor. "Sana inanmıyorum! Nasıl bu kadar lakayt olabiliyorsun? Seninle çift masajı yaptıktan daha az istediğim bir şey düşünemiyorum!" O

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofluyor ve bu o kadar sevimli ki neredeyse hayatımı sona erdirecek bir hata yapıp gülümseyeceğim. "Bu kitabı birlikte yazıyor olmamız her şeyin eskisi gibi olabileceği anlamına gelmiyor Nick."

"Bunu biliyorum ama bu gerçek bir yanlış anlaşılma gibi görünüyor."

Sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi, sanki bu aptal masaj k a y d e t t i ğ i m i z ilerlemeyi yok etmemiş gibi omuz silkiyorum.

"Buradayız ve artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok, bu yüzden rahatlamaya ve eğlenmeye çalışabiliriz."

Ve burada lanet olası bir çift masajı yaptırmak üzere olduğumuza göre, o zaman şimdi durumdan tam olarak yararlanmanın, son birkaç gündür giriştiğimiz bu ilan edilmemiş, cinsel gerilim yüklü satranç maçında bir sonraki hamleyi yapmanın zamanı geldi, o beni siken kırmızı elbiseden başlayarak. Ellerimi yavaşça bornozumun kemerine doğru hareket ettiriyorum, niyetimi açıkça belli ediyorum ve ona geri dönmesi için bolca zaman veriyorum. Dantelli kırmızı sütyenini ve tangasını sabah bulmam için duş kapısının üzerine mi bırakmak istiyor? Bu oyunu iki kişi oynayabiliriz.

Nabızı boynunda atıyor ve yüzünde içsel bir tartışma yaşanıyor. Gözleri belime düşüyor ve eğer bir gösteri istiyorsa, onu reddetmeyi planlamıyorum.

Aramızdaki bu çekim onu gördüğüm andan beri alevleniyor. Son üç gündür, vücudumun onunkine nasıl tepki verdiğini, onunkini nasıl arzuladığını, onunkine nasıl acı çektiğini hatırlatmaktan başka bir şey yapmadım.

Her ne kadar saklamaya çalışsa da beni de istediğini biliyorum. Bornozumun yere düşmesine izin verdim.

Küçük bir nefes çekiyor, biraz da soluk soluğa.

Bir noktada numarayı bırakıyor ve doğrudan beni süzüyor, gözleri göğsümde geziniyor, ayaklarıma iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, aletimde o kadar uzun süre kalıyor ki bakışları yüzüme geri döndüğünde yarı sertleşmiş oluyorum.

Sessiz bir meydan okumayla tek kaşımı kaldırıyorum.

Elleri cübbesinin kravatında dolaşıyor ama tereddüt ediyor ve istediğim son şey onu rahatsız etmek. Oynadığımız bu oyun tehlikeli bir oyun ve ben kazanmadan pes etmesine neden olacak kadar onu zorlamak istemiyorum.

Masaj masamın arşıfları arasından kayıyorum ve başımı ters yöne çeviriyorum. Bornozunun yere çarparken çıkardığı yumuşak vınlamayı duyuyorum ve teninin arşıflara sürtünme sesini duyunca kendimi ayarlamak için uzanmak zorunda kalıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor usulca.

Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum ve yanağımı ona doğru çeviriyorum. Bu bir hataydı çünkü tam karşımdaydı, ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatmak için fazla bir şey gerekmeyecek kadar yakındı. Ve koyu kahverengi gözlerindeki yumuşak bakışa bakılırsa, beni durduracağını sanmıyorum.

Kapının alınması, bu düşüncenin daha fazla araya girmesini engelliyor.

Jake ve Chelsea odaya yeniden giriyor, her biri bir tarafımıza geliyor. Battaniyeler ayarlanıyor ve Chelsea ayaklarımın altına bir çeşit yastık koyuyor.

"Normalde, çiftlerimizin hem beden hem de zihinle bağlantı kurmalarına yardımcı olmak için seansımıza bazı ilişki egzersizleri ekleriz." Chelsea'nin sesi yatıştırıcı, o kadar sessiz ve huzurlu ki muhtemelen birçok müşteriyi uyutuyor. "Bugün bu egzersizleri atlamamızı ister misiniz?"

Ona kesinlikle yapması gerektiğini söylemek üzereydim ama Jess önce cevap verdi. "Aslında, duygularımızla temasa geçmemize yardımcı olması için bu egzersizlerden bazılarında gerçekten faydalanabileceğimizi düşünüyorum. Sence de öyle değil mi Nick?"

Bu sefer ters ters bakan benim ve eğer bu az önce yaptığım bedava şovun intikamı olacaksa, bu onun her saniyesini sevmemiş gibi davranması gerektiği anlamına gelir.

"Duygularımla temasa geçmekten daha çok sevdiğim bir şey yok," diye gıcırdayan dişlerimin arasından söylendim.

"Muhteşem!" Chelsea melodik sesiyle haykırıyor. "Hadi başlayalım."

Chelsea'nin sıcak elleri birkaç saniye sonra omuzlarıma iniyor, okalıptüs ve limon gibi kokan bir çeşit yağla kayganlaşıyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, doğrudan Jess'e bakmak zorunda kalmamak için bir nedenim olduğu için mutluyum. Ona bu kadar yakından bakmak doğrudan güneşe bakmak gibi. Chelsea sırtımın üst kısmındaki düğümleri eşelediğinde inlemenin kaçmasına izin vermek istemiyorum ama yine de ağzımdan kaçıyor. Günlerimi bilgisayar karşısında oturarak geçiriyorum; sırtım bir enkaz.

Chelsea ve Jake masaja devam ederken birkaç dakika boyunca sessizlik, uhrevi müziğin sesleri ve ara sıra hareket eden fırçalardan başka bir şey yok.

Sonra Chelsea sessizliği bozuyor ve onun yatıştırıcı sesi bile bundan sonra olacakları daha kolay hale getirmeye yetmiyor. "Neden her birinizin diğerinde hayran olduğunuz bir şeyi söylemesiyle başlamıyoruz?"

Jess'in gözlerinde yanıp sönen pişmanlığı yakalamak için gözlerimi tam zamanında açıyorum. Sırıttıyorum, çünkü bunu kendi başına o açtı. "Duygularımızla temasa geçmek" istiyordu ve şimdi benim hakkımda güzel şeyler söylemek zorunda kalacak.

"Önce ben başlayayım," diye gönüllü oluyorum, çünkü bunun onu daha da kızdıracağını biliyorum. "Kolay iltifat bariz olanı belirtmek olurdu - Jess muhteşemden başka bir şey değil. Ama aslında onu dışarıdan bu kadar güzel yapan şeylerden biri de içinde taşıdığı pozitif ışık. Nazik ve cömerttir ve başkaları için güzel şeyler yapmak için her zaman kendi yolundan çıkmaya isteklidir."

Elbette hepsi doğru, ama sırf onun aklına girmek için kelimeleri alaycı bir gülümsemeyle söylüyorum.

"Çok güzeldi," diye övüyor Chelsea, tam dirseği omzumdaki bir düğüme saplanırken. "Jessica?"

Gözleri benden başka her yere bakıyor, yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde bu biraz etkileyici. "Nick iyi bir yazar."

Bir dakika boyunca kimse bir şey söylemiyor, ona detaylandırması için alan bırakıyor, ki belli ki bunu yapmamayı seçiyor.

"Tamam, harika," diyor Chelsea garip bir duraksamadan sonra. Bir sonraki soruyu sormadan önce bize birkaç dakika daha huzurlu bir sessizlik bahşediyor. "Şimdi, neden her biriniz diğerine diğerinde en çekici bulduğu fiziksel özelliği söylemiyor?"

"Gözleri," diyor Jess hemen, ben daha cevabımı düşünmeye fırsat bulamadan cevap ağzından uçup gidiyor.

Gerçekte, kalın koyu kahverengi saçlarından geniş gülümsemesine ve aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmadan önce bile rüyalarımın giren vücuduna kadar her santimini çekici buluyorum. Ama bu bir kaçış ve bu yüzden

biraz daha spesifik bir şey. "Cildini seviyorum. Ne kadar yumuşak olduğunu ve ne zaman utansa ya da..." *Tahrik* oldum, düşünüyorum ama yüksek sesle söylemiyorum.

Bu yanaklar şu anda parlak pembe, muhtemelen her iki duygunun birleşiminden kaynaklanıyor.

"Harika." Chelsea bizi sorgulamaya ara vererek ödüllendiriyor, ancak bu zamanı üst sırtımdaki kasları deşmek için kullanıyor. Yarın ağrım olacak ama şu anda harika hissettiriyor.

Hepimiz sessizlik içinde otururken, bir göz kapağımı hafifçe aralıyorum. Jess'in gözleri tamamen açık, yüzünde okunamayan bir ifadeyle beni izliyor. Ben de kendi gözlerimi kırıştıtararak sonuna kadar açıyorum ve onun bakışlarına tam olarak karşılık veriyorum. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim.

Gözlerimi arıyor, sonra bakışlarının dolaşmasına izin veriyor. Jake ve Chelsea'nin çarşafı kalçalarımızın etrafına sıkıştırdığı yerde ikimiz de belimize kadar çıplakız. Kıçının en üst kısmı açıkta ve bana bakma fırsatını değerlendirdiği için ben de aynısını yapmama izin veriyorum.

Chelsea bir sonraki sorusunu sorarken gözlerimiz tekrar birbirimize bakıyor. "Diğer kişiyle ilgili en sevdiğiniz anınız nedir? Nick, neden önce sen başlamıyorsun?"

Tereddüt ediyorum, kendimi bir çalma listesindeki şarkılar gibi anıları karıştırmaya zorluyorum. Asıl favorim olan bir tanesinden bahsedemiyorum. Bunu onunla birlikte yaşamak için orada bile değildim, bu yüzden zaten sayıldığından emin değilim. Ama hiçbir şey Jess'in ilk kitap anlaşmasını imzalamasını ve ilk romanını yayınlamasını izlemenin yerini tutamaz. Instagram ve blog gönderileri aracılığıyla kenardan izlemek zorunda kaldım, ancak hayallerinin gerçekleştiğini görmek, her şeydi.

Jess, "Önce ben gidebilirim," diye teklif ediyor ve sesindeki kırgınlık mı yoksa anlayış mı emin değilim.

En sevdiğim tek bir anıyı bile hatırlayamadığımı mı düşünüyor, yoksa aralarından seçim yapabileceğim çok fazla anı olduğunu mu biliyor?

"Birlikte geçirdiğimiz ilk Noel benim en sevdiğim Noel'di. Henüz yeni çıkıyorduk ve evde sadece ikimiz kalmıştık. Çin yemeği sipariş ettik ve Noel filmleri izledik. Tatilleri hiç sevmediğini biliyordum ama benim için önemli olduğu için buna katlanmaya istekli olman hoşuma gidiyordu."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Jess'le tanışmadan önce tatilleri hiç sevmezdim. Onu kaybettikten sonra da benim için yılın en acı verici zamanlarından biri haline geldi. Ama birlikte geçirdiğimiz o ilk Noel'i de çok sevmiştim.

"Bu benim de en sevdiklerimden biriydi." Ama onun mutlu anısına sırtımı dayayamıyorum, bu yüzden şapkadan rastgele bir tane çıkarıyorum. "Seninle her yere seyahat etmeyi çok seviyordum ama sanırım İskoçya gezimiz en sevdiğim geziydi." Yalan değil. Bazı çiftler birlikte seyahat etme konusunda berbattır ama bu bizim en sevdiğimiz şeylerden biriydi. Birlikte dünyayı görme planlarımız vardı.

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Güzel bir yolculuktu." Çok kısa bir an için, sırtışımızı paylaşıyoruz.

Sonra Chelsea ve onun kusursuz zamanlaması tekrar saldırır. "Çok güzel. Şimdi sırt üstü dönmenizi sağlayacağız ve masaları ayarlayacağız."

Chelsea çarşafı benim için bir tür kalkan gibi tutuyor ama pek bir işe yaramıyor, en azından birkaç santim ötemde olup bitenler bunu gösteriyorsa. Jess sırt üstü dönüyor ve birkaç saniyelik kısa bir süre içinde her şeyi görebiliyorum. Omurgasının pürüzsüz çizgisi, belinin eğimi, pembe meme uçları ve göğsünün kızarmış derisi.

Ve sonra altımdaki masa dönmeye başlıyor ve aramızdaki zaten sonsuz olan boşluk kapanıyor. Masaj masalarımız şimdi başka bir tek yatak oluşturmak için birbirine itildi. Sanki romantizm tanrıları bizi öldürmeye çalışıyor.

Masalar zaten büyük değil ve bu yeni düzenleme, çıplak omzumun Jess'inkine bastırılması anlamına geliyor, o ipeksi tene o kadar takıntılıyım ki her nefes alışımında benimkine sürtünüyor. Ve sonra Jake ve Chelsea çarşafı ayarlıyorlar, böylece kalçalarımız, uyluklarımız, ellerimiz ve o kadar çok yerimiz birbirine değiyor ki gerçekten yanabilirim.

Çift masajını kim icat ettiyse, en kötü işkence türlerine katlanmak zorunda bırakılmalı. Disneyland'de günlerce "It's a Small World" filmine binmek ya da seks sahnelerinin redaksiyonundan geçmek gibi.

Chelsea'nin elleri boyun kaslarımı çalıştırıyor ama şu anda vücudumun farkında olduğu tek şey Jess. O her yerde ve ben daha fazlasını istiyorum.

Serçe parmağımı yarım santimetreden yarım santimetreye hareket ettiriyorum ve sonunda onun teninin benimkine değdiğini hissediyorum. Bu

zararsız ve kolayca

tesadüfî bir dokunuş olarak geçirildi, koşullar göz önüne alındığında neredeyse kaçınılmazdı.

Yine de serçe parmağını benimkinin altına gelecek şekilde azıcık hareket ettirdiğinde, şansımı deneyip benimkini tamamen onunkine doladığımda, geri çekilmiyor.

Masa hareket ettiğinden ve yer sallandığından beri ciğerlerimde sıkışıp kalan nefesi serbest bırakıyorum.

"Son bir soru," diyor Chelsea. "Birbirinize en çok pişmanlık duyduğunuz, elinizde olsa geri almak isteyeceğiniz bir şeyi söyleyin."

Başımı çevirip gözlerini arıyorum. "Son. Her şeyden. Sonla ilgili her şeyden pişmanım."

Gözlerimle buluşuyor ve onunkiler gözyaşlarıyla parlıyor. Elini kendi elime alabilmek için serçe parmağını bırakıyorum. Nazıkçe sıkıyorum ve o da aynı güçle parmaklarımı kavırıyor.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyor.

Kendi gözyaşlarımın tehdidini yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Yapmak zorunda değilsin."

Jake masaj/işkence seansımız başladığından beri ilk kez konuşmadan önce bir süre derin bir sessizlik oldu. "Giyinmek için acele etmeyin. Hazır olduğunda seninle salonda buluşacağız."

Jess ve ben başımızı sallıyoruz. Kapının arkalarından kapandığını duyduğumuzda ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Çekingen bir el uzatıp siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Gerçekten ciddiym, biliyorsun. Seni kaybettiğim için her gün pişmanlık duyuyorum Jess. Seni ne kadar incittiğimden nefret ediyorum. Ve şimdi sensiz yaşamak zorunda olmaktan nefret ediyorum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülür. "O zaman neden yaptın?"

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü tabii ki açıklayamayacağımı düşündüğüm tek şeyi bilmek istiyor. "Bunun için iyi bir cevabım yok Jess."

Elini nazıkçe benimkinden çekip yanaklarını siliyor. Masadan kalkıp yerdeki bornozunu toplarken çarşafı göğsünde tutuyor.

O giyinirken başka tarafa bakıyorum, sanki ona biraz mahremiyet vermek ona veremeyeceğim şeyi, yani gerçeği telafi edebilirmiş gibi.

"Biliyor musun Nick, ilişkimizle ilgili hiçbir şeyden pişman değilim. Seni tam ve eksiksiz olarak sevdim ve birlikte geçirdiğimiz yıllar hayatımın en güzel yıllarıydı."

Doğruluyorum, yüzümü ona döndüğümde çarşafın belime kadar düşmesine izin veriyorum. En azından ona bu kadarını borçluyum. "Katılıyorum Jess ve ben de seni sevdim, her ne kadar sonunda öyle hissetmesem de."

Başını hüznle sallıyor, bornozunun bağlarıyla oynuyor. Bu kez içinde alaycı bir cinsel gerilim yok. "Yalan söyledim aslında. Bir pişmanlığım var. Gerçekler konusunda bana güvenemeyeceğini düşünmene neden olan her neyse ondan pişmanım."

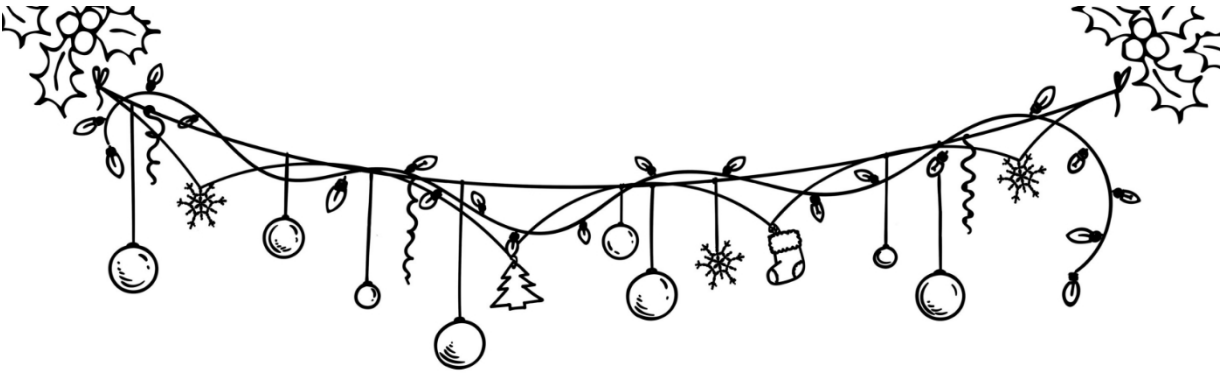
Cevap vermeme fırsat vermiyor, zaten söyleyecek kelime de bulamıyorum.

Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken onu çaresizce, sessizce izliyorum. Elimizi yüzümde gezdirmem ne anıları beynimden ne de onun sözlerini kalbimden siliyor. Bornozumu giyiyorum ve Chelsea'ye masaj için teşekkür edip soyunma odasında kıyafetlerimi değiştiriyorum.

Resepsiyona boş oda olup olmadığını soruyorum, olmayacağını çok iyi biliyorum. İlk günden beri aynı otel çalışanı olan Stanley, işinde sıkışıp kaldığı süre boyunca daha da huysuzlaştı ve bana "kız arkadaşımın" yeni bir odaya geçmek istediğini söylemekten zevk alıyor gibi görünüyor. Tabii ki hiç boş oda yok. Bunu biliyordum ama yine de bir darbe gibi geliyor.

Bu gece onun yanındaki yatağa nasıl gireceğimi bilmiyorum.

Jessica Carrington'a hâlâ aşık olduğumu anladıktan sonra olmaz.

On Beşinci Bölüm

JESS

G Masajdan sonra giyinmek tam bir işkenceydi. Tenim kızarıyor ve karıncalanıyor, Nick'in teninin benimkinin üzerindeki izi hâlâ yanıyor. Soyunma odasında tek başımayım; bornozumu çıkarmak tahrik edici olmamalı ama yine de kumaşın tenimin üzerinde kaydığını hissetmek içimi ürpertmeye yetiyor.

omurgamdan aşağı.

Kafam, dışarıda hala devam eden kar fırtınası gibi fırtınalarla dolu. Son bir saatten sonra ne hissetmem gerektiğini bırakın, ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum.

Nick sondan pişman, öyle diyor. Ama bunun gerçekte ne anlama geldiği konusunda pek net değilim. Bitirme şekli mi, yoksa bitirmiş olması mı? Ve bununla ne yapmam gerekiyor? Bu tekrar birlikte olmak istediği anlamına mı geliyor? Geçen akşam yemekte söylediği şeye geri dönüyorum, mutlu sonunun yok edildiğini. Kim tarafından? Çünkü ben olmadığım kesin.

Ve bunun gerçekten bir önemi var mı? Nick'in benden ayrıldığı için gerçekten pişman olduğunu öğrensem bir şey fark eder mi?

Tekrar bir araya gelmeyi araştırmak isteyebileceğini öğrenmem bir fark yaratır mı?

Damarlarımın her birinde dolaşan ve tenimi karıncalandıran bu ürperti, Nick'e ve bana bir şans daha verme düşüncesinden duyulan korkudan başka bir şey olamaz.

Lobiye geri dönerken her kapı aralığından ve her köşeden etrafı kolaçan ediyorum. Nick'le karşılaşmadan asansörlere ulaşmayı neredeyse başarmıştım ki, bu otelde karşılaşmak istemediğim tek kişi tarafından durduruldum.

"Lauren!" Dirseğimi yakalayıp beni lobinin girintilerinden birinde durdurduğunda haykırıyorum. "Sana burada rastladığıma çok sevindim diyeceğim ama hep birlikte kapana kısıldığımıza göre, sanırım bu olağan bir durum." Merak ediyorum.

Kelimelerle olan muhteşem ilişkiyi göstermek için bir sonraki cümlede daha fazla klişe eklemeyi başarabilirdim.

"Seni yakaladığıma sevindim Jessica." Beni tam anlamıyla yakaladığı için elini dirseğimden indiriyor. "Bu sabah Gina ve Hannah ile konuşuyordum ve bana Nick ile birlikte bir kitap yazabileceğinizi söylediler."

Tanrım, lütfen çıkıp da bana Nick Matthews'la sahte bir randevu teklif etme. Çünkü geçirdiğim bir saatten sonra bu saçma planı gerçekten kabul edebilirim ve yazar olduğumdan çok daha uzun süredir bir aşk romanı okuyucusuyum ve sahte bir randevu planının tek sonucunun bunun fazlasıyla gerçek olması olduğunu biliyorum.

Lauren bir an duraksıyor, etrafımızda başka kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyor. "Ortaya çıkardığınız şeyi okumak için çok heyecanlıyım, kesinlikle harika olacağından eminim."

"Oh." Şey. Huh.

Midemde oluşan hissi tanımlamaya çalışıyorum ama sonra duruyorum çünkü bunun hayal kırıklığı olduğundan oldukça eminim. Ama bu Nick'le sahte bir randevu *istediğim* anlamına gelirdi ve bu kesinlikle saçma bir düşünceydi. Burada oturmuş, yayıncımdaki büyük anlaşmalardan birinin eski erkek arkadaşımın çıkıyormuş gibi yapmamı istemesini bekliyor olmamın imkânı yok.

Lauren beklentiyle bana bakıyor, sanki benden nefes alıp vermekten daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi.

Yayıncımda tonlarca gücü olan bir kadın bu, ben de ona veriyorum. "Bu konuda çok heyecanlıyım! Dalmak ve gerçekten işe koyulmak için sabırsızlanıyorum!" Daha az klişe için çok fazla.

Gerçek bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Sanırım biz de sabırsızlanıyoruz derken SVP'deki herkes adına konuşuyorum. Ve muhtemelen bunu söylemem gerektiğini biliyorum ama Nick'in sana nasıl baktığını fark ettiğimi söylediğimde ciddiydim. Senin tarafında artık bir şey hissetmiyor olabilirsin ama onun da aynı şeyi söyleyemeyeceğine bahse girerim." Annemin yapacağı gibi omzumu okşadı. "Umarım iyi bir tatil geçirirsiniz, fırtınanın bu gece dineceğini duydum. Umarım hepimiz yarın Noel için tam zamanında eve dönebiliriz."

"Kulağa harika geliyor. İyi yolculuklar." Sesime biraz neşe katmaya çalışıyorum ama Nick hakkındaki değerlendirmesi, son birkaç gün içinde olan diğer her şeyle birleşince çok fazla geliyor. Handa geçirdiğimiz zamanın yarın sona ereceği düşüncesi bir rahatlama duygusu getirmeli, ama zihnimin karmaşasında bu duyguyu ne kadar arasam da bulamıyorum. Ayırıştırabildiğim tek şey belirsizlik, kafa karışıklığı ve sağlıklı bir dozda devam eden şehvet.

Açıklığa ve gerçeğe ihtiyacım var.

Lauren'a veda ettikten sonra kendimi asansöre attım. Bizim katın düğmesine basıyorum ve koridordan geçip kapımıza doğru ergenlik heyecanı seviyesinde tepinmeye devam ediyorum. Kapıyı açıyorum, Nick'i yatakta uzanmış ya da koltukta tünemiş bulmayı umuyorum ama tabii ki yüzünü görmek istediğim tek an, hiçbir yerde yok.

Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışarak bir dakika boyunca odanın içinde dolanıyorum. Surat asmamın Nick'i saklandığı yerden sihirli bir şekilde çıkarmayacağı belli olunca bilgisayarımı çıkarıp Google dokümanımızı açıyorum.

Nick'in imlecini hemen buluyorum çünkü tam da cinsel hayal kırıklıklarımı sayfaya dökmek için yöneldiğim yerde, seks sahnesinin başında. Şimdiye kadar yaptığımız her yazma seansında, odadaki baharatlı fili görmezden geldik ve bu bölümün üzerinden atladık. Nick'in bu bölümü yazmayı bana bırakacağını düşünmüştüm, çünkü bu bölüm onunkinden çok benim ilgi alanıma giriyordu.

Nick'in ayrılığımızdan bu yana yazdığı kitaplardaki seks sahneleri birkaç acı biber kazandı ama belki de geçmişte yazdığı sayfalardaki sihir gerçekten Gina'nın iyi kurgusuna atfedilebilir.

Kendine başka bir eleştirmen ortak bulduğunu hayal etmeme izin vermiyorum.

Yorumlarda tekrar bir konuşma başlatmayı düşünüyorum, ama bunun yerine Nick'in imlecini izliyorum, kelimeler belirmeye başlamadan önce tam bir dakika boyunca göz kırpmıyor.

Ve artık Nick'in seks sahnelerinden kimin sorumlu olduğunu merak etmiyorum.

Nick'in yazdıklarını gerçek zamanlı olarak okurken ağzım kuruyor. Ve onun bu otelde bir yerlerde olduğunu bilmekle ilgili bir şey var.

Bu tür görüntüler aklımdan çıkmıyor. Bunun benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını söylemek isterdim ama sanırım bunun koca bir yalan olacağı açık.

Kelimeler sayfaya dökülmeyi bırakıyor ve ben neden yapmamam gerektiğini düşünemedim, onun bıraktığı yerden devam ediyorum.

Sırayla gidip geliyoruz, veriyoruz ve alıyoruz ve sahnenin doruk noktasına ulaştığımızda - açıkça kasıtlı olarak - nefesim kesiliyor ve biraz terliyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Yazmanın kardiyo sayılacağını kim bilebilirdi?

Dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereydim, belki de ısınan tenimi serinletmek için dışarıdaki kar yığınlarından birine dalacaktım, ama sonra Nick yazmaya devam etti.

Eliyle onun yanağını kavlıyor, üzerine tünüyor, göğüslerini birbirine bastırıyor ve sanki kalpleri tek atıyormuş gibi hissediyor. "Seni sevmekten asla vazgeçmediğimi bilmeni istiyorum. Ve eğer benden istediğin tek şey buysa, kapanış ya da son bir kez ya da cinsel gerilimi çözmenin bir yolu, eğer bu seni kollarıma son alışım, o zaman seni hala sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni her zaman seveceğimi."

Kalbim göğsümde durdu.

Elbette, bu sözler kahramanımızdan geliyor, ama aynı zamanda Nick'ten de gelip gelmediğini merak etmeden duramıyorum. Aramızdaki cinsel gerilimi inkâr etmek aptallık olur; sahne arkasında onun teninin benimkine değdiği tek bir fırçanın bile tüylerimi diken diken ettiği o ilk andan beri bu gerilim giderek artıyor.

Ama burada daha derin bir şey var mı? Daha fazlası olabilir mi?

Nick hayatıma gireli bir haftadan az oldu - DM'leştığımız haftayı da sayarsak iki hafta oldu - ama etkisi şimdiden inkâr edilemez. Yaptığı şakaların beynimin aylardır uykuda olan yaratıcı kısmını harekete geçirmesinden tutun da aptal masajımız sırasında teninin benimkine değmesinin son üç tek gecelik ilişkimin ön sevişmelerinin toplamından daha tahrik edici olmasına kadar. Beni nasıl incittiğini unutursam aptallık etmiş olurum ama bunu tam olarak keşfetmezsem de aptallık etmiş olur muyum? Bir şey çıkmasa bile mi?

Bir yanım Alyssa ve Kennedy'ye ulaşmak, destek çağırmak istiyor ama daha büyük bir yanım söyleyebileceklerinden çok korkuyor. Bunun bir tür uyarı görevi görmesi gerektiğini hissediyorum ama bunu görmezden gelmeyi seçiyorum.

Ayrıca, burada zaman çok önemli. İçimden bir ses, bu handan ayrıldığımızda, bu zorunlu yakınlığı kaybettiğimizde, çekip gitmenin ve asla arkama bakmamanın çok kolay olacağını söylüyor. Gerçekten ihtiyacım olan cevapları asla alamayacağım.

Oda servisini arayıp akşam yemeği ve bir şişe şarap sipariş etmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. Koridordan geçip buz makinesine gidiyorum ve daha sonra kullanmak üzere kovayı dolduruyorum. Viski şişesinin kırılmış olduğunu fark ediyorum, ama yine de ihtiyacımı fazlasıyla karşılayacak kadar var.

Hızlı bir duş alıp biraz makyaj yapıyorum. Üç gündür aynı kıyafeti giyiyorum ve gardırop seçeneklerim sınırlı. İç çamaşırı rotasyonum kırmızı dantelli tanga ve sütyene geri döndüğüm anlamına geliyor, Tanrı'ya şükür. Partideki kırmızı elbisemi tekrar giyebilirdim ama rahat olmak istiyorum ve dar kumaşın içinde oturmak hiç de rahat değil. Bu yüzden kot pantolonumu giyiyorum ve Nick'in çantasından bir tişört çalıyorum. Pamuk tenimde yumuşacık duruyor ve onun gibi kokuyor. Etrafta beni görececek kimse olmadığı için bir nefes çekiyorum.

Sonra tamamen hazır olduğumda telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum. Ona mesaj atmaya o kadar uzun zaman olmuştu ki eski mesajlarımız kaybolmuş, yıllarca süren telefon güncellemeleri arasında kaybolmuştu.

BEN: Odaya gelebilir misin? Sanırım konuşmamız gerek.

Bana cevap vermesi bir saniyeden fazla sürmedi.

Hemen geliyorum.

Birkaç sakın nefes alıyorum. Yine de buna gerçekten hazır olup olmadığımdan emin değilim. Ona ne söylemek istediğimi bile bilmiyorum, sadece o zor kapanışın tam önümde sallanıyor gibi görüldüğünü ve bunun benim uzanıp onu yakalama yolum olduğunu biliyorum.

Bir dakika sonra odanın kapısı açıldığında koltukta oturuyordum. Oda servisi geldi, son derece kibar ve sabırlı çalışan yatakla koltuk arasındaki küçük masayı düzenlememe yardımcı oldu, böylece ikimiz de oturup birlikte gerçek bir yemek yiyen yetişkinlermişiz gibi davranabileceğiz.

Nick'in kaşları, gördüğü manzara karşısında alnının üst kısmına fırlıyor. "Bütün bunlar da ne?"

Oturması için elimle işaret ettim. "Saçmalamayı bırakıp gerçek bir konuşma yapmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

Kaşları daha da yukarı kalkıyor. "Şu anda korkmalı mıyım? Neden bir önsezi duygusunun beni ele geçirdiğini hissediyorum?"

"Haha. Akşam yemeği sipariş etme cüretini gösterdim." Ellerimi masanın üzerinde Vanna White gibi sallıyorum.

"Eğer bu benim Noel hediyemse, sana hiçbir şey almadığımı bilmeni isterim." Nick bir saniye daha tereddüt ettikten sonra beceriksizce yatağın üzerine kayar ve uzun bacaklarını küçük masanın altına sokar.

Şarap kadehimizi alıp havaya kaldırıyorum. "Şeref."

Nick kendi bardağını benimkine tokuşturuyor. "Tam olarak neye kadeh kaldırıyoruz?"

"Dürüst bir akşama ne dersin?" Şarabımı yudumlarken gözlerinin içine bakıyorum. Yedi yıl boyunca kötü seks yapmayı göze alamam ve işimi şansa bırakmayacağım.

Nick'in kaşları çatılıyor ve gözlerinde bir parça endişeden fazlası var. "En azından önce yemeğimin tadını çıkarabilir miyim?"

"Sanırım." Önümde duran makarna tabağına yumuluyorum. Günlerdir aynı lokantadan yemek yediğimizi düşünürsek fena değil.

"Yukarı çıkarken resepsiyona uğradım ve fırtınanın bu gece geçeceğini söylediler. Yarın eve dönebilirsin." Nick kendi makarnasından bir ısırık alır ve küçük bir takdir homurtusu çıkarır.

Cevap vermeden önce kalın bir şekilde yutkunuyorum çünkü bu inleme kulağa çok fazla uyarılma gibi geliyor ve şu anda oraya gitmiyoruz. "Evet, biraz önce lobide Lauren'a rastladım ve o da bundan bahsetti."

"Eminim buradan çıkacağın için heyecanlısındır."

Yalan gibi gelse de başımı sallıyorum. "Sen de, eminim."

"Odamı ayın yirmi altısına kadar ayırttım, yani ne olursa olsun burada kalacağım." Şarabından uzun bir yudum alıyor. "Noel için ailenin evine mi gidiyorsun?"

Başımı salladım. "Bu onlar için bir seyahat yılı."

Nick ve benim birlikte geçirdiğimiz o ilk Noel'den beri, ailemi yeni erkek arkadaşım ile yalnız kalmak gibi tamamen bencilce bir nedenle yola çıkmaya teşvik ettiğimden beri, ailem benimle evde geçirdikleri tatiller ile dünyayı dolaştıkları tatiller arasında gidip geliyor. Genellikle evde olmadıkları yıllarda ben Alyssa'lara ya da Kennedy'lere giderim ya da onlardan biri veya ikisi bana gelir. Ama bu yıl, görünüşe göre tek başıma olacağım.

Dürüst olmak gerekirse, dört gözle bekliyordum. Ama şimdi Noel'de yalnız uyanma düşüncesi kulağa korkunç geliyor.

"Nasıllar?"

"Harikalar. Dışarıda en iyi emeklilik hayatlarını yaşıyorlar." Annem ve babam Nick'i çok severdi ve bana onu hiç sormayacak kadar saygı duysalar da, annemin kitaplarının her birini okuduğunu ve onu Instagram'da takip ettiğini biliyorum.

"Lütfen onlara en iyi dileklerimi iletin."

"Yapacağım." Yapıp yapmayacağımı bu yemeğin sonucu belirleyecek. Şarabımın kalanını bitiriyorum. "Ailen nasıl?"

Nick cevap vermeden önce bardağımı dolduruyor. "İyiler."

Ayrıntı vermedi, ben de zorlamadım. Birlikte olduğumuz üç yıl boyunca Nick'in ailesiyle sadece bir kez tanıştım. Kötü insanlar değiller ve söyleyebileceğim kadarıyla Nick'in çok güzel bir çocukluğu olmuş. Ama ailesiyle çok fazla ortak noktası yoktu ve üniversite için New York'a taşındıktan sonra hiçbirisi iletişimde kalmaya pek istekli görünmedi. Ohio'dan ayrılmasını ve aile işine katılmamayı seçmesini hiç atatabildiklerini sanmıyorum. Ta ki altı haneli bir kitap anlaşması yapacağı haberini onlara ulaştırana kadar, onu ciddiye almaya başlamış gibi görünüyorlardı, sanki başarısı onu birdenbire gözlerinde değerli kılmıştı. Nick'le çıktığımız zamanları düşünmek beni hep üzmüştür ama sanırım şu anki durumundan memnun.

İlişkileri devam ediyor, bu yüzden onu rahat bırakmayı öğrendim. Giderek daha fazla tanınan bir isim haline geldikçe işlerin değişip değişmediğini ve nasıl değiştiğini merak ediyorum.

Nick boğazını temizliyor ve dikkatimi ela gözlerindeki sıkıntılı bakışa çekiyor. "Umarım bugün masaj sırasında ya da sonrasında olanlar seni rahatsız etmemiştir. Bu isteyeceğim son şey."

"Biliyorum. Ve rahatsız olmadım." Rahatsızlıktan kastınız rahatsız edici bir şekilde tahrik olmak değilse tabii. "Bu hafta başımıza çok şey geldi. Sanırım elimizden geldiğince üstesinden geliyoruz."

"İşler tam olarak planladığım gibi gitmedi ama sonuçlarından dolayı üzgün olduğumu söyleyemem." Kadehindeki şarabı karıştırıyor.

"Nasıl yani?"

"Yani, seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi Jess." Sesi yumuşak, duygularla katmanlanmış. "Seni kuliste görene kadar ne kadar özlediğimi fark ettiğimi sanmıyorum."

"Muhtemelen daha çok elbise yüzündendi," diye espri yaparak duygusunun ağırlığını hafifletmeye çalışıyorum.

Ağzının köşesi eskiden en sevdiğim yarım gülümsemeyle yukarı kıvrılıyor. "Kesinlikle acımadı."

Yanaklarım ısınıyor ve tecrübelerimden biliyorum ki kadehimde kalan kırmızı şarabın rengine dönüşüyorlar. Onu özlemekle ilgili duygularına karşılık vermek istiyorum, çünkü burada onunla oturup normal bir konuşma yaparken bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Onu özledim. Ama bunu itiraf etmeye hazır mıyım bilmiyorum.

Şişede kalan az miktardaki şarabı kadehlerimiz arasında paylaşıyorum. "Kitaplarımda iletişimsizlik mecazına çok fazla bel bağladığımı söyledin ya hani?"

Konunun değişmesinden dolayı kafası karışmış bir şekilde biraz kaşlarını çatıyor ama sonra başını sallıyor. "Ve sen bana gerçek hayatta çiftlerin iletişim kuramamasının insanların ilişkilerinde yaşadıkları en büyük sorunlardan biri olduğunu söyledin."

"Bunun arkasındayım." Derin bir nefes alıyorum. "Ama bu gece daha iyisini yapmamızı istiyorum."

Nick makarnasının sadece yarısını yemiş olmasına rağmen tabağını itiyor. Ben de bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum. Son şarabımı yudumladım ve Nick

aynısını yapar. Bulaşıkları üst üste yığıyoruz ve masayı koridora taşıyoruz. Kapının arkamdan kapanmasına izin vermeden önce Rahatsız Etmeyin tabelasını kapı koluna asıyorum.

Nick yataktaki pozisyonunu koruyor. Koltuğa geri gömülmeden önce iki bardağa birkaç buz küpü koyuyorum ve her birimize yeterli büyüklükte birer yudum viski dolduruyorum.

Nick'e bardağını uzattığımda parmaklarımız birbirine değiyor ve aramızda bir kıvılcımın sıçradığı, sadece yazdığım o anlardan birini yaşıyorum.

"Şöyle bir teklifim var." Koltuğa yerleşiyorum ve keşke bu oda daha büyük olsaydı da aramızda biraz daha nefes alacak yer olsaydı diyorum. "Soruları sırayla soracağız. Sadece dürüst cevaplar. Cevap vermek istemezsen içersin."

Bardağındaki karamel renkli sıvıyı inceliyor. "Bu tehlikeli bir oyun gibi görünüyor, Jess."

Omuz silkiyorum. "Sadece gerçeği söylemek istemiyorsan."

İç geçiriyor ve ben de yüzündeki tartışmayı izliyorum. "Tamam ama işler çığırından çıkarsa her an buna bir son verme hakkımı saklı tutuyorum."

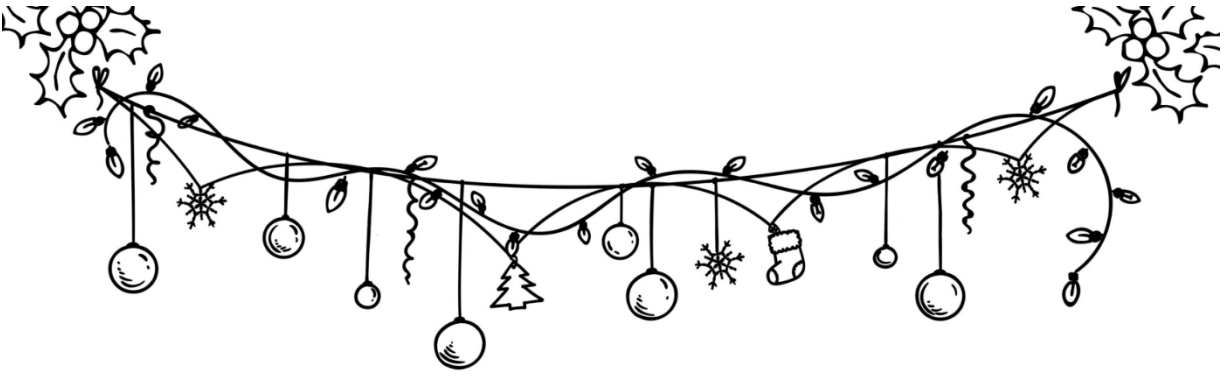
Gözlerimi deviriyorum. "Peki. Hatta cömert davranıp önce senin gitmene izin vereceğim."

Düşünürken başını yana eğiyor. Yazarken hep böyle yapardı ve bu tanıdık hareket zaten şarapla ısınmış göğsümde bir şeyleri ısıtıyor. "Yazdığın en sevdiğin kitap hangisi?"

"Hmm. Açıkçası hepsini seviyorum. Ama sanırım *With a Twist* benim favorim. Sanırım ilk kitabınız gibisi yok."

Nick başını sallıyor ama cevabımı gerçekten dinlemediği hissine kapılıyorum. Gözlerinin kenarlarının kıvrılmasından, ona soracağım şey yüzünden şimdiden strese girdiğini anlayabiliyorum. Ve bunun içimde küçük bir heyecan yaratmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Benim sıram." Ona gülümsüyorum, sıcak ve arkadaşça davranıyorum, böylece eldiveni fırlatmadan önce kendini rahat hissedecek. "Bana hâlâ aşık mısın?"

On Altıncı Bölüm

NICK

İyi ki henüz viskinin tadına bakmamışım çünkü boğazımda kalırdı. Ya da bir sitcom karakteri gibi tükürürdüm.

"Tanrım, Jess. Beni rahat bırakmayacaksın, değil mi?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda imayı fark ediyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "Biliyorsun, ben böyle sevmiyorum."

Sesi çok cesur, kendinden çok emin geliyor ama kızarmış yanakları onu ele veriyor. Düşüncelerimi formüle ederken kadehimden bir yudum alıyorum.

Jess'in gözleri hayal kırıklığıyla dolar.

"Cevap vermeyeceğim, sadece cevap vermeden önce bir içkiye ihtiyacım var." Likörün göğsümde bir yol açmasına ve karnımı ısıtmasına izin veriyorum. Ama yarım şişe viskinin bile bana ihtiyacım olduğunu bildiğim şeyi söyleyecek cesareti vermeye yeteceğinden emin değilim.

"İstedığın kadar kalabilirsin," diyor usulca.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve gerçeği inkâr etmek mümkün değil. "Tabii ki sana hâlâ aşığım Jess." Sanırım ikimiz de onu sahne arkasında gördüğümünden beri, hatta belki de ona ilk DM'i gönderdiğimden beri bunu biliyorduk ama yine de bunu yüksek sesle söylemek bir tür rahatlama gibi geliyor. "Nasıl olmayayım?"

Bana alaycı bir gülümseme vermeden önce şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Sıradaki sorunuz bu mu?"

Kıkırdıyorum ama işin içinde gerçek bir mizah yok. "Hayır, değil. I..." Daha fazlasını söylemek, ona daha fazlasını vermek istiyorum ama başını sallayarak beni durduruyor.

"Bana tek bir cevap borçlusun, Nick. Açıklamana gerek yok. Soru sırası sende." Bardağını dudaklarına götürdü ama içmedi, gözlerinde alaycı bir parıltı vardı.

Tüm kalbimi ortaya döktüğümde nasıl bu kadar rahat, bu kadar sakin olabiliyor bilmiyorum ama içimden bir ses sorusunun cevabını ben vermeden önce bildiğini söylüyor. Her zaman içimi görebilmiştir. "En çok hangi başarıyla gurur duyuyorsun?"

Düşünürken başını yana eğiyor ve bardağı sandalyenin koluna yaslamak için indiriyor. "Muhtemelen ikinci kitabımı bitirmek üzereyim. Her zaman yazarların ikinci sınıf çöküşünü abarttıklarını düşünürdüm ama bu beni çok etkiledi. O kitabı yazmaktan nefret etmiştim ama şimdi geriye dönüp baktığımda ortaya çıkan eserle gurur duyuyorum."

Bu kıkırdamada gerçek bir mizah var. "Ben de aynı şekilde hissettim. İkinci kitabımın beni öldürebileceğini düşündüm."

Elbette, ikimiz için de ikinci kitaplarımız birbirimiz olmadan yazdığımız ilk kitaplardı. Jess'in geri bildirimlerine ve eleştirilerine ne kadar güvendiğimi her zaman biliyordum, ancak yanımda o olmadan yazmaya oturduğumda sürecime ne kadar katkıda bulunduğu tamamen ortaya çıktı.

"Ölmeden önce yapılacaklar listende hala ne var?" Yön değiştirmesiyle beni şaşırttı. Kapıdan ateşli bir şekilde çıktı ve şimdi daha kolay konulara yönelmesi beni şaşırttı.

Yine de kadehimi dudaklarıma götürüp içiyorum. Ona hâlâ aşık olduğumu çoktan kabul ettim ve yapılacaklar listemde kalan tek şey bir eş bulup yuva kurmak. Evlilik ve belki bir gün bir çocuk. Önce ondan bir karşılık almadan bunları ortaya koyamam.

"Gerçekten mi? Buna cevap vermeyecek misin?"

Omuz silkiyor ve gülümsüyorum, işleri hafif ve gizemli tutmaya çalışıyorum ve muhtemelen her ikisinde de sefil bir şekilde başarısız oluyorum. "Ölmeden önce yapılacaklar listende hâlâ ne var?" Kolay soruyu ona yöneltiyorum.

Hile yapmama gözlerini deviriyor. "Her şey. Çoğumuz zaten tüm listelere girmedik ve kitaplarımızın gişe rekorları kıran filmler haline getirildiğini görmedik. Ben neredeyse hiçbir şey başaramadım."

Başımı sallıyorum. "Bu doğru değil Jess. İlk tanıştığımızda hedefin bir menajer bulmak, yayınlanmak, daha fazla kitap yazmak ve hayranlarının karakterlerinin sanatını yapmasını sağlamaktı, tüm bunları listenden çıkarabildin."

Masada soru olmamasına rağmen içkisinden bir yudum alıyor. "Hayranlarımla karakterlerimin sanatını yaptığını nereden biliyorsun?"

Bu kez yanaklarım ısınıyor, çünkü tabii ki Instagram'ını kontrol ediyorum. Oldukça dindar bir şekilde, yine de bunu ona itiraf etmeyeceğim.

"Benim

Mesele şu ki, hedefleri değiştirmeye devam etmek kolaydır, ancak on yıl önceki halinizin şu anda bulunduğunuz yeri görse çok heyecanlanacağını unutmamak önemlidir."

"Sanırım." Bardağını çeviriyor, buz neşeyle şıngırdıyor. "Bir ilişki içinde olmayı özlüyor musun?"

"Seninle mi? Evet." Bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Benimle bir ilişki içinde olmayı özlüyor musun?"

Bardağındaki viskinin geri kalanını tek kelime etmeden içiyor.

Ayağa kalkıp ikimizi de doldurmadan önce dayanışma için ben de içiyorum. Heyecanımı belli etmemek için dudaklarımı birbirine kenetliyorum, çünkü cevap hayır olsaydı, bunu hemen söylerdi.

Beni özlüyor.

En azından bu da bir şeydir.

Jess bizi daha güvenli konulara geri götürüyor, bir sonraki birkaç sorusu benim sürecimi ve bundan sonra ne üzerinde çalışacağıma dair herhangi bir fikrim olup olmadığını hafifçe sorguluyor. Ben de bu iyiliğe karşılık veriyorum. Sorular yüzeysel ve kolay gibi görünüyor ama yazdıklarından bahsederken, okurlarla buluşmaktan ve yeni yazarlara danışmanlık yapmaktan bahsederken ışıldamasını seviyorum.

İkimiz de içkilerimizi yudumlamaya devam ediyoruz, her ne kadar birbirimizin sorduğu sorulara cevap veriyor olsak da. Viski, şarap ve Jess'in karşısında oturmak, hepsi birlikte göğsümde eriyor ve beni içten dışa doğru ısıtıyor. şu anda dışarıdaki kar fırtınasının içinde gezinebilirim ve muhtemelen hiçbir şey hissetmem.

Ta ki Jess tehlikeli bölgeye geri dönüp içime rahatsız edici bir ürperti gönderene kadar. "Sence hiç mutlu sonla biten bir kitap yazabilecek misin?"

İçki içip bu soruyu geçiştirmek istiyorum. Kariyerimin başındaki kadar olmasa da, bu soru bana oldukça sık soruluyor. Bu noktada markam iyice yerleşti ve sanırım pek çok hayranım bir Nick Matthews kitabının mutlu sonla bitmesinden dolayı hayal kırıklığına uğrayacaktır. Ama yazmak için yola çıktığım şey asla bu değildi ve türün en önemli kuralını çiğnememin beni her zaman bir kenara ittiğini biliyorum.

romantizm topluluğu. Kariyerlerimiz açısından, Jess'in sahip olup da benim sahip olmadığım tek şey bu; ikimizin de sevdiği bir toplulukta yer almak.

Ben de ona dürüst bir cevap verdim.

"Bilmiyorum." Bana sert bir bakış attı. "Bu bir kaçış."

"Gerçek bu. Mutlu sonlara karşı değilim, asla yazmayacağımı kesin olarak söyleyemem ama yazacağıma da söz veremem. Bu kadar imkansız görünen bir şeyi nasıl yazacağımı bilmiyorum."

Viskisinden bir yudum daha içiyor. "Yine de, onları gayet iyi yazmayı başarıyorum ve kalbim kırılan kişi benim."

Başparmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum, ona bakmak zorunda kalmamak için hareketi inceliyorum. "Öyle görünmediğini biliyorum ama bu benim de kalbimi kırdı Jess."

"O zaman neden yaptın?"

Ben de bunu bekliyordum. Cevaplayamadığım tek soru, kendime sorduğumda bile. "Sanırım soru sorma sırası bende."

"İyi o zaman. Devam et."

"Beni hâlâ çekici buluyor musun?" Bunun sormamam gereken bir soru olduğunu biliyorum ama onu yönlendirmek için aklıma gelen en iyi yol bu. Aramızdaki kimya her zaman hissedilirdi ve bu konuda hiçbir şey değişmedi. Onu rotasından saptırmanın tek yolu bu olabilir. "Hiç beni düşünüyor musun, bilirsin işte..."

Yanakları kızarıyor ama savaşımadan pes etmeyecek. Sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Ne yaparken seni düşünüyor muyum? Başka biriyle seks yaparken?"

Bu görüntüye karşı gözlerimi kapattım. "Hayır. Kendine dokunduğunda hiç beni düşünüyor musun Jess?"

Bardağını yavaşça dudaklarına götürmeden önce gözlerimi açmamı ve bakışlarıyla buluşmamı bekliyor. Dili dışarı fırlıyor ve bardağın kenarından bir damla likör yalıyor. Sonra içiyor.

Zaferle sırtıyorum.

Gözleri kısıldı. "Kendine dokunduğunda hiç beni düşünüyor musun?"

Kadehimi kaldırıyorum ama yudumlamıyorum. "Her zaman."

Nefesi göğsünde sıkışıyor. "Tanrım, Nick," diye mırıldanıyor.

Onu telaşlı görmeyi seviyorum ve bu yüzden zorlamaya devam ediyorum. "Birlikte yattığımız onca zaman arasında senin için en iyisi hangisiydi? Elbette hepsinin iyi olduğunu biliyorum ama en çok hangisi öne çıkıyor?"

Bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama üstünlüğün bende olduğunu fark ettiği anı yakalıyorum. Yüzünde beliriyor. Ve karşılık vermeye karar verdiği anı görüyorum. Ki bu tam olarak istediğim şey. Çünkü bana ondan neden ayrıldığımı tekrar sorarsa, ona gerçekten söyleyebilirim.

Dirseklerini dizlerine dayamış, viski bardağını avuçlarının içine almış. Bu hareket gömleğinin derin kıvrımını görmemi kolaylaştırıyor. Benim gömleğimi. Onu benim kıyafetlerimi giyerken görmeyi her zaman sevmişimdir ve şimdi, dantelli kırmızı sütyeninin dış hatları görüldüğünde, koltuğumda biraz kayıyorum, kotumun darlığı rahatsız edici hale geliyor.

"Birkaç tane vardı. Ama sanırım en sevdiğim ailemin evindeki bir seferdi."

Nefes alıyorum. İkinci Noelimiz. Ailesiyle geçirdiğimiz tek tatil. Biriyle ailesinin evinde seks yaptığım tek zaman. Başından beri buna karşıydım, ama Jess kapıyı arkamızdan kilitleyip üstünü çıkardığında, ben gidici olmuştum. Bütün evi ayağa kaldırıp çığlık atmasını engellemek için ağzını kapatmak zorunda kalmıştım.

Pozisyonumu tekrar ayarlıyorum, bakarsa tek bir anının beni ne kadar etkilediğini görebileceğini biliyorum.

"Bana en sevdiğin zamanı anlat Nick." Sesi alçaldı ve gülümsemesi bilmiş bir hal aldı. Gözleri pantolonuma kayıyor, ama neredeyse boş olan bardağımla kendimi kapatıyorum. Bu sadece onun gülümsemesini daha da artırıyor.

"Seninle geçirdiğim her an inanılmazdı Jess. Ama o ilk Noel'de, şu anda bana baktırmaya çalıştığın sütyene çok benzeyen dantelli kırmızı bir sütyen giyiyordun. Oturma odasının ortasında dizlerinin üzerine çöktün ve beni ağzına aldın. Mükemmeldi." Bakışlarımın gömleğinden dışarı taşan kırmızı dantelin üzerinde oyalanmasına izin verdim.

Yanaklarındaki kızarıklık göğsüne doğru yayılıyor ve sonunda gözlerimi ayırdığımda, gözlerinin alçak ışıktaki neredeyse siyah olduğunu görüyorum.

Oda.

Viski bardağını sandalyenin yanındaki yan sehpayaya koyuyor. "Şu anda bu gömleği çıkarsam ve beni boşaltmanı söylesem bana ne yapardın? Bana nasıl dokunurdun, Nick?"

Ağzım kurudu. Bu beklenmedik bir hal aldı. Kendi bardağımı yere bıraktım. "Jess, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Sadece seni kızdırmaya çalışıyordum."

Gözleri kasıklarına doğru kayıyor. "Seni azdırmayı başarmış gibi görünüyorum."

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Genelde öyle yaparsın."

Sandalyeye geri oturdu ve bana baktı. "Cevap verecek misin?"

Ellerimi kalçalarımın sildim. "İçiyorduk. Sarhoşken sana dokunmayacağım."

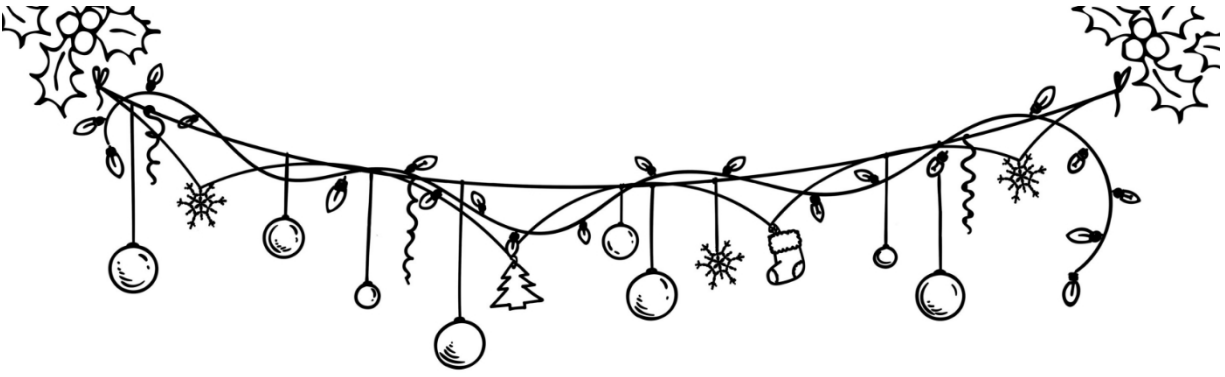
"Sarhoş değilim. Ve bana dokunmanı istemiyorum. Benimle konuşmanı istiyorum." Sanki çıkarmayı düşünüyormuş gibi gömleğinin eteklerini parmaklıyor.

"Soru sorma sırası bende değil mi?"

Omuz silkiyor. "Öyleyse sor."

"Son zamanlarda okuduğun en iyi kitap hangisi?"

Bardağına uzanıyor ve viskinin son yudumunu yutuyor. "Benim sıram. Beni boşaltmak için bana ne yapardın?"

On Yedinci Bölüm

JESS

F Kahretsin, buna pişman olacağım.

Şarap, viski ve daha da fazlası arasında bir yerde Nick'in sarhoş edici sesini duyduğumda kendimi tamamen kaybettim. Bunun bir kapanış olması, yıllardır peşimi bırakmayan bir ilişkinin tabutuna son çiviye çakmakla ilgili olması gerekiyordu.

Bunun yerine, hâlâ ölümcül bir şekilde etkilendiğim bir adama çok yakınlım. Aleti sertleşmiş, külotum ıslanmış ve benimle edepsiz konuşması için ona adeta meydan okuyorum.

Kendime not: Artık viski yok. Asla.

Nick o kadar uzun süre tereddüt ediyor ki cevap vermeyi reddedeceğini düşünmeye başlıyorum.

Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Görünüşe göre ikimiz de aptalız.

Nick'in sesi alçak ve gürültülü, konuşmaya başladığında ürpermekten kendimi alamıyorum. "Eğer şu anda o tişörtü çıkarırsan Jess, sanırım ilk başta burada oturup sana bakmak zorunda kalacağım."

Lanet olsun. Neden söyleyebileceği en ateşli şey bu?

"Her zaman harikası, ama tahrik olduğunda, Jess. Buna zar zor dayanabiliyorum. Göğsün yanaklarınla aynı parlak kırmızı renkte kızarıyor. Meme uçların bile kızarıyor, mükemmel bir pembe. Dilimin aşağıya inmesine izin vermeden önce o dantelin kenarını yalarım. Seni kızdırmak, sana biraz işkence etmek istiyorum"- bana hınzırca sırıtıyor-"ve acele etmek istemiyorum. Çok uzun zaman oldu ve dudaklarımın altındaki yumuşak teninin hissini özledim."

Vay anasını. Yaşayan en aptal insanım çünkü bu beklediğim şey değildi ve hazırlıklı değilim. Nick bugün erken saatlerde bir seks sahnesini ne kadar ustalıkla yazabileceğini göstermişti, neden bu yeteneklerin anlatıcılığa da uzanacağını fark etmedim? Sadece birkaç cümle okuduk ve meme uçlarım elmas gibi sertleşti.

"Durmamı ister misin?"

Evet demem gerektiğini

biliyorum.

Onun yerine başımı sallıyorum.

Derin bir nefes alır. "Altımda kıvrandığında, bana sürtündüğünde ve rahatlama aradığında, karnından aşağıya doğru öperdim, kot pantolonunun düğmelerini açardım, kalça kemiğinin dibini yalayabilmem için yeterince aşağı çekerdim."

Tabii ki benim gizli hassas noktayı hatırlıyor, ondan sonra hiçbir erkeğin keşfetmeye yaklaşmadığı noktayı.

"Kırmızı dantel külot mu giyiyorsun Jess?"

Başımı sallıyorum, ağzımı açarsam içimden neler döküleceğinden emin değilim. Muhtemelen konuşmayı bırakıp beni becermesi için ona yalvaracağım ve bunu yapamayız.

Küçük bir inilti çıkarıyor ve eli kasıklarına gidip kot pantolonunu çekiştiriyor. Kumaşın arasından onun dış hatlarını görebiliyorum ve kendimi odanın diğer ucuna, onun kucağına fırlatmamak için başka tarafa bakmam gerekiyor.

"Seni külotunun dantelinden öper, benim için ne kadar hazır olduğunu görürdüm."

Çok hazırım. Çok hazırım.

"Kahretsin Jess, şu anda böyle şeyler söyleyemezsin."

Oops.

Nick yataktan kalkıyor ve odanın uzak köşesine doğru adım atarak aramızda maksimum miktarda boşluk bırakıyor. Bu bir tür transı, ikimizin de içinde bulunduğu büyüü bozuyor.

Ağır bir sessizlikten sonra "Özür dilerim," dedim. "Senden bunu asla istememeliydim. Durabilirsin."

"Durmak istemiyorum," diye homurdanıyor. "Ben sadece..." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Bu kötü bir fikirdi. Beni gerçekten istemiyorsun. Benim seni istediğim gibi değil. Bu sadece daha fazla incinmeyle sonuçlanabilir ve zaten yeterince incindik."

"Haklısın." Ne konuda haklı olduğunu açıklamıyorum, çünkü bu yolda devam edersek ikimizden birinin zarar göreceği dışında kendimden tam olarak emin değilim.

"Soğuk bir duş alacağım. Sonra da bu gece yerde uyuyacağım."

Daha az istediğim bir şey düşünemesem de başımı sallıyorum. Sandalyede donup kaldım.

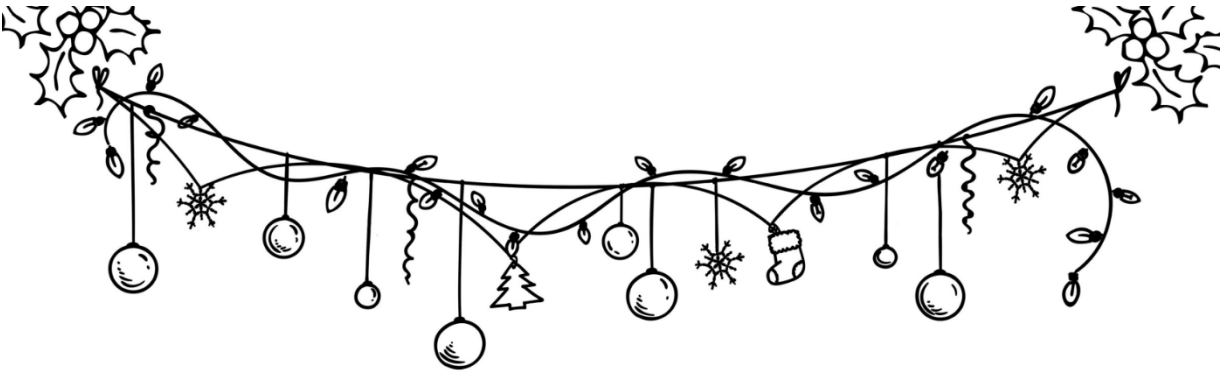
Nick banyoya giderken yanımdan geçip gitti. Önümde duraklıyor, sonra alnıma bir öpücük bırakıyor. "Keşke sana her şeyi anlatabilseydim Jess, ama bu haftadan tek bir şey çıkaracaksan, umarım o da seni sevmekten asla vazgeçmediğimdir. Ve asla da bırakmayacağım."

Nick, beş yıl önce aramızda nelerin yanlış gittiğini açıklamaya niyeti olmadığını açıkça belirtti. Ama gerçekten umursamamaya başlıyorum.

Tabii ki, viski konuşuyor olabilir. Ve libidom.

Ama diğer her konuda çok açıktı. Yani, adam bana hala aşık olduğunu açıkça söyledi. Aynı şeyi hissettiğimi söyleyebilir miyim bilmiyorum ama bu fıkre bir hafta öncesine kıyasla çok daha az karşıyım. Belki de kendimi bizim olma ihtimaline, ilk seferde ne olduğunun gerçekten önemli olmadığı ihtimaline açmanın zamanı gelmiştir.

Belki de şu anda önemli olan tek şey bu gece, yarın ve ondan sonraki gün ne olacağıdır. Olası bir gelecek.

On Sekizinci Bölüm

NICK

T Soğuk duş zihnimi rahatlatmak için pek bir şey yapmıyor. Yine de, soğuk suyun altında durmam gerekenden daha uzun süre duruyorum. Bundan sonra ne yapacağıma dair bir ipucu. Her şeyi ortaya koydum, ona tam olarak nasıl hissettiğimi söyledim ve ona tüm hikayeyi veya gerçekten istediği cevapları veremesem de, ona hala aşık olduğumu biliyor.

Kaçınılmaz olanı mümkün olduğunca ertelediğimde, pazen pijama pantolonumu çekip odaya geri dönüyorum. O banyoya dalıp kapıyı arkasından sıkıca kapatırken ona bakmıyorum.

Jess'in duştaki kadar uzun sürmüyor ve suyun kapandığını duyduğumda ayağa kalkıyorum. Kapı açılıp bir buhar bulutu dışarı çıktığında kollarımda bir yastık ve battaniye demeti vardı.

İlk gece uyuması için ona verdiğim gömleği giyiyor. Ve gömlek beyaz olduğu için, altına o lanet olası dantelli kırmızı külot dışında bir şey giymediği hemen anlaşılıyor.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve yastığı ve battaniyeleri benden alıp yatağa geri atıyor. "Yerde uyumanı istemiyorum."

"Minnettarım Jess, ama bu senden çok benim için. Yanında yatıp son birkaç saat hiç yaşanmamış gibi davranamam."

Elini benimkinin içine soktu. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Parmaklarım neredeyse içgüdüsel olarak onunkilere dolanıyor. "Hâlâ büyük kararlar veremeyecek kadar kafamız güzel. Sabah pişman olma ihtimalin varsa bile bu gece seninle yatmayacağım." Sonunda beni bitiren şey bu olabilir.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok Nick. Sadece senin yanında uyanmak istiyorum."

Göğsüme yumruk da atabilirdi çünkü nefes alabilmem için bir saniye geçmesi gerekiyor.

"Gerçekten ne diyorsun Jess?"

Omuz silkiyor, bu hareket gömleğinin omzundan kaymasına neden oluyor. "Bu gece önemli bir karar vermemiz gerekmediğini söylüyorum ama aynı zamanda senin yerde uyuyacağın düşüncesini de hazmedemediğimi söylüyorum."

"Yaşlı adam sırtımı zorlayabileceği için mi?"

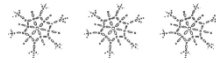
"Çünkü yanımda olmanı tercih ederim."

Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum, şakaklarımda hissettiğim baş ağrısını engelleyebileceğini umuyorum. Alkolden mi, mavi toplardan mı, yoksa sözlerinin beynimi allak bullak etmesinden mi emin değilim, ama geçmesine ihtiyacım var. "Tamam." Pes ediyorum çünkü tabii ki ediyorum. Söz konusu o olunca hep öyle yapıyorum.

İkimiz de yatağın kendimize ayrılan tarafına yerleşiyoruz, aramızda makul bir mesafe bırakıyoruz ama yastık bariyerinden vazgeçiyoruz. Uzun bir yudum su içiyorum ve ışığımı söndürüyorum, yorganın altına giriyorum ve sırtımı ona dönüyorum. Benim de sınırlarım var ve bu gece sınırlarım yastığa dökülen saçlarına bakmak ya da uyurken her zaman dudaklarında beliren, sanki en hoş rüyaları görüyormuş gibi küçük bir gülümseme değil.

"İyi geceler, Nick," diye fısıldar. Işığı kapanıyor ve oda karanlığa gömülüyor.

"İyi geceler, Jess." Bu gece uykunun beni bulamayacağını bilsem de gözlerimi kapatıyorum. Karanlığın beni içten dışa doğru yutmasına izin vermek daha kolay.

Gözlerim tekrar açıldığında, mesanem rahatlamak için isyan ettiğinde, ağzım kurduğunda otelin çalar saatinin kırmızı rakamları sabahın üçünü biraz geçtiğini haber veriyor.

Yataktan kalkıp olabildiğince sessiz bir şekilde banyoya gidiyorum ve orada rahatladıktan sonra ağzımı musluğun altına sokup bir yudum su içiyorum.

sağlam iki dakika. Biraz gargara yaptım ve biraz aspirin yuttum ve kendimi belirgin bir şekilde daha iyi hissettim.

Parmak uçlarıma basarak yatağın benim tarafıma dönüyorum ve Jess'i uykusundan uyandırmamak için mümkün olduğunca yavaş bir şekilde çarşafların arasına giriyorum. Ama gözleri irkilerek açılıyor ve bana uykulu bir şekilde gülümsüyor. Farkına varmasını, nerede ve neden olduğumuzu hatırlamasını bekliyorum.

Ama gülümsemesi solmuyor.

Aslında, ben yorganın altına girdiğimde, o da yatağın benim tarafıma doğru kayıyor ve kolumun kıvrımına sokuluyor. Elim hemen saçlarına gidiyor, kafa derisini kaşıyor ve her zaman sevdiği gibi köklerini hafifçe çekiştiriyor.

İnliyor, göğsüme daha da yaklaşıyor. Parmakları karnımın çıplak teninde hafif daireler çiziyor ve daha masum bir dokunuş hiç bu kadar tahrik edici olmamıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor, parmaklarının tenime yaptığı işkence yüzünden daha da boğuklaşıyor.

"Kendimi iyi hissediyorum." Gözlerimin içine bakmak için çenesini yukarı kaldırıyor. "Sana sarhoş olmadığımı söylemiştim, biliyorsun."

"Biliyorum ve sana inandım ama başım ağrıyarak uyandım."

Çenesini göğsüme yaslıyor. "Sanırım içkimi senden daha iyi tutuyorum. Yine de tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Yataktan kalkıp tuvalete gidiyor, bir dakika sonra geri dönüyor ve tekrar kucağıma kayıyor.

Kalktığından beri tuttuğum nefesimi bıraktım, yataktan kaçmasının bir tür büyüü bozup bozmayacağından emin değildim.

İç çekiyor, nefesi göğsümü gıdıklıyor. "Sarılmakta ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Parmaklarım saç tellerinin arasında gezinmeye devam ediyor. "Bu benim en iyi özelliklerimden biri."

Bir süre sessizlik içinde oturuyoruz ama rahat ve huzurlu.

"Burada ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorum, Nick." Sesi o kadar yumuşak ki onu zar zor duyuyorum ve bu kadar yakın olmasaydı muhtemelen duyamazdım.

"Ben de bilmiyorum ama burada kontrol sende. Ne olmasını istiyorsan o olabilir. Ya da ne olmasını istemiyorsan." Düşünmeme bile gerek kalmadan ona sarılışım sıkılaşıyor.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor, gecenin içinde kolayca kaybolabilecek bir itiraf.

Boğazımdaki yumruyu yutmak zorundayım. "Ben de seni istiyorum." "Sadece bu gece için olsa bile mi?"

Gözlerimi kapatıp duyularımın onu içine çekmesine izin veriyorum. Yarın sabah yollar açılacak ve Jess evine dönecek. Bu kitabı yazmayı ayrı evlerimizde rahatça bitirebiliriz. Birbirimizi bir daha yüz yüze görmemiz aylar sürecek. Sabahleyin arkasına bile bakmadan bu odadan çıkıp gitmek isterse, onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak.

Hayatımın aşkıyla son bir kez.

Sırf onu kaybetmek için ona sahip olmanın beni gerçekten öldürme ihtimali olsa bile.

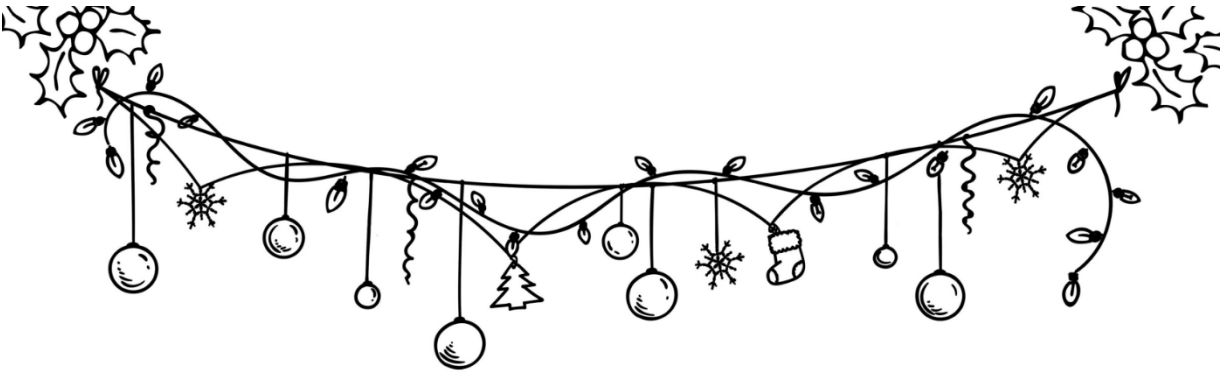
Ama bu kadını hiçbir şeyden mahrum edemem. Ve onu bundan mahrum etmek istemiyorum. Ne olursa olsun onu istiyorum, ona ihtiyacım var.

Elimi saçlarından çenesinin kıvrımına götürüp başparmağımı yanağının pürüzsüz teninde gezdiriyorum. "Gecenin geri kalanı bize ne getirirse getirsin ben buradayım Jess. Benden ne istiyorsan, onu vermek için buradayım. İsteyerek." Çenesini yukarı kaldırıyorum ama aramızdaki mesafeyi kapatmasını bekliyorum.

Önce uzun bir süre beni inceliyor, koyu kahverengi gözleri sorularla dolu, sanki tüm cevaplar benimkilerdeymiş gibi.

Dudaklarının benimkilere ilk dokunuşu, kirpiklerinize konan ve bir saniye sonra eriyip giden bir kar tanesi kadar kısa sürüyor.

Dudaklarını dudaklarıma ikinci kez bastırması beni kesinlikle mahvediyor, yok ediyor, kırıyor ve tek seferde iyileştiriyor.

On Dokuzuncu Bölüm

JESS

○ Tanrım. Bu hayatımda verdiğim ya en iyi ya da en kötü karar. En iyisi çünkü Nick Matthews'un ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. öpüşmede. En kötüsü çünkü Nick Matthews'un öpüşmede ne kadar iyi olduğunu unutmuşum.

Sabah uyandığımda -sadece birkaç saat sonra- beni sanki dünyanın sonu gelmiş gibi öpmemiş gibi nasıl davranacağım? Tanrı'ya şükür çoktan uzanmışım, çünkü Nick'in dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken, alt dudağımı kendi dudaklarının arasına alırken, dili benimkilere dolanmadan önce dişlerinin narin deriyi kemirmesine izin verirken dizlerimin beni taşıyamayacağını biliyorum. Öpücük yavaş ve durgun, karnımda sıcaklık birikiyor ve lanet olsun, daha önce hiç kimseyi şu anda onu istediğim kadar istediğimi sanmıyorum.

Ona dokunmadan duramıyorum, ellerimin teninin her santimetresinde dolaşmasına engel olamıyorum. Ellerim göğsünün çıplak bölgesinden yukarı, karın kaslarının çıkıntılarından aşağı, sırtının sert kaslarına doğru ilerliyor. Ağırlığını kaydırıyor, ağzı benimkini yutmaya devam ederken kalçaları bacaklarımı açıyor.

Öpüşmeyi kestiğinde, sadece ağzının çenem boyunca boynuma doğru ilerlemesine izin veriyor. Dişleri omzumla boynumun birleştiği yeri sıyrıyor.

"Daha fazla," diyorum, bacaklarımı onunkilerle birleştirip onu üstüme çekiyorum. Üzerimdeki ağırlığı lezzetli, sıcak ve rahatlatıcı ve sert uzunluğu göbeğime baskı yaptığında inliyorum.

Nick isteğimi yerine getiriyor, dişleriyle beni işaretliyor ve dilinin bir fırçasıyla tenimi yatıştırıyor. Aramızda en ufak bir boşluk bırakıyor ve göz bebekleri büyüyor, ela gözleri neredeyse tamamen kapanıyor. "Tanrım, Jess." Kalçalarını yuvarlıyor, her santimini hissedebileceğim kadar yavaş, beni bekliyor.

Elim karnına doğru kayıyor ve pijama pantolonunun kumaşının altından onu avuçluyorum. Bu kez kutsal olmayan iniltiyi çıkaran o oluyor, sesi beni tam kalbimden vuruyor.

Elimi avucunun içine alıyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve birleşen ellerimizi başımın üzerine getiriyor. "Senin ellerin üzerimde olmadan dayanmak benim için yeterince zor olacak."

Elini sıkıyorum ve kalçalarımı onunla buluşmak için yukarı kaydırıyorum. "Sana dokunmak istiyorum, Nick."

"Bana ne istersen yapmana izin vereceğime söz veriyorum, ama önce seninle zaman geçirmeme izin vermelisin." Tek bir parmağını köprücük kemiğimin açıkta kalan kenarı boyunca gezdiriyor ve bir şekilde bu basit dokunuş şimdiye kadar hissettiğim en ateşli şey oluyor.

"Peki," diye iç geçiriyorum, sanki tüm bu ön sevişmelerle beni gerçekten yoruyormuş gibi.

Sırıttıyor ve yüzümdeki gülümsemeyi öpüyor. Sonunda ağzı bir kez daha aşağı iniyor ve gömleğinin yakasını yalıyor. Meme uçlarım sivrilmiş ve kumaş ince; ağzı aşağı indiğinde sırtım yataktan kalkıyor ve ona uzanıyorum.

Elleriyle gömleğimin eteklerini kavıyor ve yavaşça yukarı çekerek önce külotumu, sonra da karnımın derisini ortaya çıkarıyor. Yukarı doğru devam ederken dudakları gömleği takip ediyor. Sonunda beni soğuk havaya maruz bırakmadan önce göğüslerimin alt kısımlarını yalıyor. Bunu, lanet gömleği başımın üzerinden çekmek için izin olarak kabul ediyorum.

Nick ağırlığını değiştiriyor, kendini benden uzaklaştırıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve yarım saniye boyunca gördüklerinden hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ediyorum. Birkaç yıl geçti ve vücudumun değiştiğinden eminim.

"Neden durdun?"

"Sadece bir duraklama. İstedim ki-"

"Bana kitaplarından birinden, ay ışığında tenimin ne kadar güzel görüldüğüne inanmadığın için durup beni içmek zorunda kalmışsın gibi sevimsiz bir replik söyleme."

Parmaklarını göbek deliğimden göğsümün kabarıklığına doğru sürüklüyor. "Tenin ay ışığında çok güzel görünüyor." Parmakları etrafımda kilitleniyor

Bir meme ucunu yeterince bastırarak kısıtırken, dili diğer meme ucunda geziniyor. "Ve seni içime çekmek istiyorum Jess. Her yerini öpmek, seni hâlâ neyin kıvrandırdığını ve neyin iç çektirdiğini görmek istiyorum." Tomurcuğu ağzına alıyor, dişleri hassas deriyi sıyrıyor.

Parmaklarım saçlarına gömülüyor, onu daha yakına çekiyor, sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Ben istemeden beni serbest bırakıyor ama sonra ağzı tekrar harekete geçiyor ve dili kalça kemiğimin çizgisini takip ediyor.

Ve işte onun aranan iç çekişi. En sevdiğim yeri hatırladı.

"Tabii ki hatırladım," diye fısıldıyor ve düşüncelerimi yüksek sesle mi dile getirdim yoksa artık beni onları duyacak kadar iyi tanıyor mu emin değilim.

Gözlerim dalgalanarak kapanıyor çünkü odaklanamayacak kadar yoğun hisler içindeyim ve Nick vücuduma başka hiç kimsenin yapmadığı şeyler yapıyor ve kahretsin, bunu özlemiştim. Onu özledim.

Ve çok iyi. Belki de çok iyidir. Belki de bu berbat bir fikirdi.

Acaba büyük bir hata mı yapıyoruz diye düşünürken tüm vücudum geriliyor.

Nick bakımına ara verip elini yanağımı okşamak için kaldırdı. "Hey. İyi misin?"

Gözlerimi sıkıca kapatarak başımı sallıyorum.

"Jessica. Bana bak ve gerçekten iyi olduğunu söyle." Ağırılığı üzerimden kayıyor ve ben onun sıcaklığını ve rahatlığını anında özlüyorum.

Gözyaşı dökme tehdidini bastırıyorum çünkü şu anda bunu yapmayacağım. Gözlerimi açıyorum ve hemen onunkileri buluyorum, ela rengi endişeyle karışık. "Ben iyiyim."

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "O muhteşem kafanın içinde neler oluyor?"

Ona uzanıyorum, elim göğsünde bir yer buluyor. Kalbi avucumun altında öfkeyle atıyor ve ben de ritminin beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Bu çok fazla, biliyor musun? Şu ana kadar seni ne kadar özlediğimi fark ettiğimi sanmıyorum."

"Ben buradayım. Ve sen istediğin sürece burada olacağım. Tamam mı?"

Onun güzel sözlerinde saklı bir hile, bir aldatmaca ya da boş bir vaat arıyorum. Ama öyle bir şey yok. Nick'in gözlerinde gördüğüm tek şey dürüstlük, umut ve hatta belki biraz da aşk.

"Tamam." Ağzını kendiminkine yaklaştırıyorum ama öpücüğü kısa tutuyor.

Sırt üstü yatıyor ve beni göğsüne bastırarak daha önce sarıldığımız pozisyona getiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona daha rahat bakabilmek için yan tarafıma kayıyorum. "Eğer herhangi bir endişen varsa, bunu yapmıyoruz Jess."

Gözlerimi deviriyorum. "Endişelerim yok Nick, duygularım var. Beni bu kadar heyecanlandırıp sonra da boşaltmayacaksın. Bu çok kabaca."

Kıkırdıyor, bu ne yüzüzlük. "Ne kadar heyecanlandın?"

Elini tutup bacaklarımın arasına götürüyorum. Hâlâ süslü kırmızı iç çamaşırımı giyiyorum ama ıslaklığımın kumaştan sızdığını biliyorum. Beni kavlıyor ve kalçalarımı döndürüyorum, böylece avucunun topuğu klitorisime bastırıyor.

"Tanrım, Jess, çok ıslaksın."

Birkaç dakika önce ağzına yapılan nefis işkence göz önüne alındığında, bu bilgiye neden şaşırmış görüldüğünden emin değilim. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Tereddütü bir saniyeden az sürüyor. "Külotunu çıkar."

Emir beni biraz nefessiz bırakıyor ama itaat etmekte tereddüt etmiyorum. Gözlerim pantolonundaki şişkinliğe doğru kayıyor ve ben onun yanına dönüp tamamen çıplak bir şekilde ona bakarken şişkinlik seğiriyor.

"Buraya gel." Nick kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve beni yönlendiriyor, dizlerim başının iki yanında olacak şekilde beni konumlandırıyor.

Nefes alıyorum.

Bu yeni bir şey.

Kitaplarımda yazdığım bir şey ama kendim hiç denemedim. Eminim Nick de bunu isterdi ama ben her zaman soramayacak kadar bilinçliydim. Fantezilerimi genellikle sayfada yaşamam ama bunun için bir istisna yapacağım.

"Kitaplarımı okudun mu, Nick Matthews?"

Bana sırtıyor ve beni bekleyen ağzına doğru çekiyor. "Belki." Eğiliyor ve dilinin ucunu merkezimde gezdiriyor. "Bunu hep seninle denemek istemiştım, biliyorsun."

Kendimi onun üzerine yerleştirip rahat bir pozisyon buluyorum ve Nick'in dili klitorisimin üzerinde kayarken nefes nefese kalıyorum. "Neden bir şey söylemedin?"

Kendini geri çekiyor ve ben kaybettiğim için inliyorum. "Sanırım hep bolca vaktimiz olacağını düşünmüştüm."

Bana cevap verme şansı tanımıyor, kalçalarını kendine doğru çekiyor. Ağzı -her zaman çok yetenekli- üzerimde çalışıyor, ben onun üzerinde kıvrana kadar yalıyor, emiyor. Kendimi dik tutabilmek için yatak başlığına tutunmak zorunda kalıyorum. Nick'in elleri kıcıımı kavırıyor, beni yutarken daha da yaklaştırıyor.

Orgazm artmıyor, içime giriyor, neredeyse beni deviriyor. Kaslarım geriliyor, kilitleniyor ve içimden bir çığlık yükseliyor. Serbest bırakılma dalgaları beni aşağı çekmekle tehdit ederken kendimi dik tutmayı nasıl başardığımı bilmiyorum. Ama Nick beni sıkı sıkı tutuyor, klitorisime tek bir hafif öpücük kondurmadan önce her bir zevk damlasını içimden çıkarıyor.

Uzuvlarımdan herhangi birini çalıştırabileceğimden emin olmadığım için bir saniyeliğine onun üzerinde duruyorum. "Vay anasını."

Gururla sırtıyor. Bunu hak etti. "İyi mi?"

"Amacınız beni diğerk partnerler için mahvetmekse, görev tamamlandı diyebilirim."

Kollarını bana doluyor ve tek bir hareketle beni ters çeviriyor. "Güzel."

"Neden hala pantolon giyiyorsun?"

Gölüyor ve üzerindekiyi çıkarıp bana beş yıl sonra ilk kez ona iyice bakma fırsatı veriyor. Nick'in her zaman mükemmel bir siki vardı ve hâlâ da öyle olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum.

Yataktan sıçrayıp banyoya giriyor ve elinde bir prezervatifle geri dönüyor.

"Alabilir miyim?" Paketi ondan alıyorum, prezervatifi yırtıp açmadan ve üzerine yuvarlamadan önce onu birkaç kez okşuyorum.

"Bundan emin misin?" Sorusunda o kadar çok kendinden şüphe var ki kalbim biraz kırılıyor.

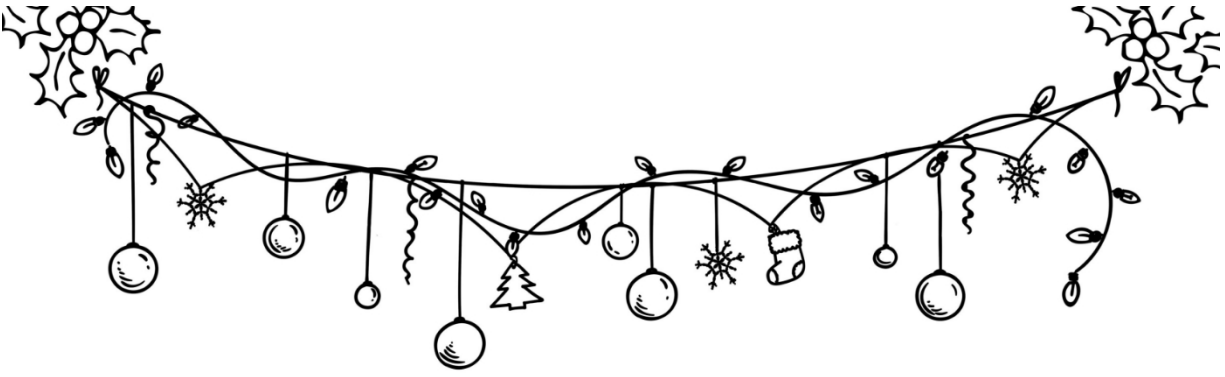
"Çok eminim. Hem de en emini." Yanağını avucumun içine alıyorum. Burada mahsur kaldığımızdan beri tıraş olmadı ve kirli sakalı avucumu çiziyor.

Başını çeviriyor, yavaşça içime girmeden önce avucumu öpüyor. O kadar yavaş ki ölebileceğimi düşünüyorum. Ama sonra tamamen içime oturdu, alnı benimkine bastırdı.

Eğilip dudaklarına uzanıyorum ve öpücüğü de en az itişleri kadar yavaş. Hâlâ onun üzerinde kendimin tadını alabiliyorum ve beni az önce boşaltan çılgınca, lezzetli kirli harekete rağmen, Nick beni hiç bitmesini istemiyormuş gibi beceriyor. Sanki sonsuza dek içime gömülmek istiyormuş gibi, sanki hiç ayrılmamızı istemiyormuş gibi.

Beni hala seviyormuş gibi beceriyor.

Ve arada bir yerde -elinin beni daha da yakınlaştırmak için kalçamı kavradığı anda, parmaklarımın ensesindeki saçlara dolandığı anda, parmaklarının onunkinden önce zevkimi bulduğumdan emin olmak için aramıza girdiği anda- orada bir yerde, onu hala sevdiğimi fark ediyorum.

Yirminci Bölüm

NICK

' Otelin hediye ettiği karartma perdeleri sayesinde nihayet gözlerimi açmayı başardığımda saatin kaç olduğundan emin değilim, ancak Aslında biraz dinlenmiş hissediyorum, öğleden sonra erken olmasa bile en azından sabahın geç saatlerinde olmalı.

Hayatımın en iyi seksinden sonra, Jess ve ben konuşarak, öpüşerek, sarılarak ve evet, sonunda uykuya dalmadan önce birbirimize birkaç orgazm daha yaşatarak uyanık kaldık. Bu sabah erken olmalıydı, kim bilir şimdi saat kaçtır.

Bu da yolların temizlendiği ve Jess'in artık eve gitmekte özgür olduğu anlamına geliyor.

Ona bakıyorum, muhteşem yüzü huzurlu ve memnun, göğsümde dinleniyor. Uykuda sarılmaktan hep nefret etmişimdir, başka bir insanla bu kadar iç içeyken kendimi asla uykuya daldıramazdım. Ama Jess beni değiştirdi. O gelmeden önce savunulamaz bulduğum pek çok şey, onunla birlikte aniden yönetilebilir hale geldi.

Dün gece ve bu sabahtan sonra aklımda hiçbir şüphe kalmadı. Jessica Carrington birlikte olmam gereken kadın. Şimdi yapmam gereken tek şey her şeyi açıklamak. Ona gerçeği, tüm gerçeği söylemek ve kalbinde beni affedecek gücü bulabilmesini, bunca yıldan sonra bir şekilde bana bir şans daha vermeye istekli olmasını ummak.

Onu tekrar kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Ama şimdilik burada, kollarıma sarılmış durumda. İkimiz de pijamalarımızı giyme zahmetine girmedik ve onun yumuşak teninin benimkine değmesi cennetten farksız. Çikolata kahvesi saçlarının gevşek bir tutamını geriye doğru tarıyorum, ipeksi tutamı parmağımın etrafında dolaştırıyorum.

Kıpırdanıyor, çıplak bacakları benimkilere dolanıyor, kalçasının sikime değmesi beni de heyecanlandırıyor.

Elim donuyor, hâlâ saçlarına dolanmış durumda. Gece boyunca yaptıklarını sık sık kontrol ettiğimden eminim ama bu sabah uyanıp her şeyden pişman olmayacağı anlamına gelmiyor. Gözlerinin açılmasını, bakışlarımla buluşmasını bekliyorum.

Öpüşmelerimizden dolayı hâlâ şişmiş olan dudaklarına yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Günaydın."

Yüzümdeki sırtışa engel olamıyorum. "Günaydın. Gerçi şu anda öğleden sonra bölgesine girmiş olma ihtimalimiz oldukça yüksek."

İç geçiriyor ve göğsüme daha da sokuluyor. "Kahve arabası hâlâ açık olduğu ve naneli mocha servis ettiği sürece saatin kaç olduğu umurunda değil."

"Gördüğüm kadarıyla bazı şeyler hiç değişmiyor."

Parmakları çıldırtıcı bir iz bırakarak karnımın çizgileri üzerinde gezinmeye başlıyor. "Bazı şeyler çok değişir."

"Jess... Sana karşı olan hislerimin hiç değişmediğini bilmeni istiyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Çenesini göğsüme yaslıyor. "Dün gece bunu açıkça belirttin."

Sözlerindeki derin anlamı, gizli mesajları arıyorum ama gözleri hiçbir şey söylemiyor. "Sana her şeyi anlatmak istiyorum. Gerçekte ne olduğunu açıklamak. Eğer duymak istiyorsan tabii. Eğer istemiyorsan ve dün gece hayatına devam etmek için ihtiyacın olan bir tür kapanışsa, o zaman anlarım." Onun gitmesine izin vermek kalbimi göğsümden çıkarıp Kuzey Kutbu'na göndermek gibi olacak ama içimden bir ses dramatiklikten biraz uzak durmamı söylüyor.

"Söyleyeceklerini duymak istiyorum," diyor sessizce, dudaklarını göğsüme bastırarak. "Dün gecenin ne olduğunu henüz bilmiyorum ama kesinlikle kapanış gibi hissettirmedi."

Kalbim üç beden şişiyor ama çok ileri atlamama izin veremiyorum. Başka bir şey söylemeye korkuyorum, onu korkutup kaçıracağımdan endişe ediyorum, bu yüzden çenesini elime alıyorum ve bir öpücük için onunla buluşmak üzere eğiliyorum.

Jess önce yataktan kalkıp banyoya gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Akan suyun sesi, mırıldandığı Mariah Carey Noel şarkısını bastırmıyor ve dışarı çıktığında

yüzüne kazınmış bir sırtış. Saçlarını topuz yapmış ve yüzünü çıplak bırakmış ama üzerinde sadece kot pantolonu ve o lanet olası dantelli kırmızı sutyeni olduğunu görünce yerimde durabilmek için çarşaflara tutunmak zorunda kalıyorum.

Dolaba yöneliyor, buradaki ilk günümüzde tüm kıyafetlerimi paketinden çıkarıp astığım yere. Eşyalarımı karıştırıyor ve sonunda yumuşak gri bir kapüşonlu sweatshirt seçip başına geçiriyor. Ve her nasılsa benim sweatshirt'ümün içinde iç çamaşırlarının içinde olduğundan daha iyi görünüyor.

İnliyorum ve gözlerimi tavana dikerek yastıkların üzerine uzanıyorum. "Seni kıyafetlerimin içinde görmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun Jess."

"Bil diye söylüyorum, bu sweatshirt'ü asla geri alamayacaksın."

"Sende kalsın. Bana seni hatırlatması için onunla yatacağım."

Kıs kıs gülüyor. "Çok fazla aşk romanı okuyorsun, Matthews."

Ona doğru bir yastık fırlatıyorum ama yüzüne bakamadığım için hedefi ıskaladığımdan eminim.

Yatağa doğru ilerliyor ve kolumu çekiyor. "Kahveye ihtiyacım var. Tembel kışını yataktan kaldır."

İstemeye istemeye beni yataktan kaldırıp banyoya götürmesine izin veriyorum. Yüzüme biraz su çarptıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, Jess ellerini saçlarımda gezdirdikten sonraki halini sevdiğim için saçlarımı fırçalama zahmetine girmiyorum. Kendi kot pantolonumu ve sweatshirt'ümü giyiyorum ve koridora çıkarken kapıyı onun için açık tutuyorum.

Asansörde tam yanımda duruyor, omuzlarımız birbirine yapışmış. Ben de şansımı deneyip eline uzanıyorum ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiğinde sırtışıma bastırıyorum. Bu sabahla ilgili her şey tüm eski duyguları geri getirdi - sadece seksi olanları değil, yumuşak olanları da. Birbirimize bağlı ve rahat hissediyoruz. Jess kendini evinde gibi hissediyor.

Kulağa klişe gibi geliyor, muhtemelen kitaplarımdan birinde yazdığım bir şey ama kimse beni Jess'in gördüğü gibi görmedi. Tüm çocukluğumu dışlanmış, yanlış anlaşılmış biri gibi hissederek geçirdim. Ama Jess ile kendimi savunmama ya da yaptığım şeyleri neden sevdiğimi açıklamama hiç gerek kalmadı. O sadece içten içe biliyordu ve beni sorgusuz sualsiz destekledi.

Nihayet lobiye ulaştığımızda, son birkaç gündür olduğu kadar dolu değildi. Ya kahvaltı ve öğle yemeği telaşının tam ortasındayız ya da hava gerçekten düzeldi. Hangisinin doğru olmasını istediğimi biliyorum ama içimden bir ses Jess'in bu handa uzun süre tutsak kalmayacağını söylüyor.

Kahvelerimizi sipariş ediyoruz ve geç bir kahvaltı için yalvarıp yalvaramayacağımızı görmek için restorana dönüyoruz.

Ve neredeyse tam anlamıyla SVP'nin tanıtım direktörü Lauren ile karşılaştık.

"Nick! Jessica!" Gözleri öfkeyle aramızda geziniyor ve ellerimizin hâlâ birleştiği yere düşerken genişliyor.

Jess'in geri çekilmesini bekliyorum ama çekilmiyor ve ben de karşılık olarak elimi sıkıyorum. "Lauren. Seni tekrar görmek güzel. Eve mi gidiyorsun?" Arkasında taşıdığı bavulu işaret ediyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Nihayet. Trenler yeniden çalışmaya başladı ve benim de yolda bir arabam var." Jess'e döner. "Benimle istasyona kadar gelmek ister misin? Sadece bir geceliğine burada olman gerektiğini biliyorum."

Jess bana hızlıca bakıyor ama ben gözlerimi Lauren'dan ayırmıyorum, onun yerine cevap vermeyeceğim. "Sanırım bir süre daha kalacağım. Yine de teşekkür ederim."

Lauren başını sallıyor ve yüzünde içten bir gülümseme beliriyor. "Kulağa hoş geliyor." Jess'e biraz daha yaklaşıyor ama benim duyamayacağım kadar yakın değil. "Umarım burada olup bitenlerin daha önce konuştuğumuz şeyle bir ilgisi yoktur."

Bu kez Jess'in gözleri benimkilere kayınca onlarla göz göze geliyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü Lauren ne sikimden bahsediyor?

Jess dikkatini benden uzaklaştırıp Lauren'a çeviriyor. "Bunun konuştuğumuz şeyle kesinlikle bir ilgisi yok. Dürüst olmak gerekirse, Nick ve ben hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz ama burada her ne oluyorsa gerçek."

Cevap almak için ağzımı açıyorum ama Jess elimi sıkıyor ve bana *şimdi olmaz der gibi* bakıyor.

Lauren tüm bu olup bitenleri izliyor ama duyguları okunamıyor. "Umarım ikiniz bir yolunu bulursunuz. Lütfen tüm bunları halka açık hale getirmek istediğinizde bana haber verin" -ellerimizle birbirimizi sıkıca kavradığımızı işaret ediyor- "çünkü bunun için her şeyi yaparım." Başını yana eğiyor. "Acaba seni *GMA*'ya çıkarabilir miyiz... Seni seviyorlar Nick ve sanırım bu hikâyeyi de yalayıp yutarlar. Birlikte kitap yazarken yeniden aşık olan iki romantik yazar mı? Mükemmel." Telefonu elinde parlıyor. "Aracım geldi ama bu konuşma daha bitmedi!" Ön kapıya doğru gitmeye başlar. "Harika bir Noel geçirin ve ben ofise döner dönmez sohbet edelim!"

Son sözleri, arkasından kapanan otomatik kapılar tarafından yutuldu.

Bir an için öylece durduk ve Lauren'ın durduğu yere baktık. Sonra Jess'e döndüm. "Tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?"

İç geçiriyor ve elimi tutarak beni restorana doğru çekiyor. "Bugün tam bir hesaplaşma günü olacak, değil mi? Ama bir sürü ciddi konuşma yapmadan önce vücudumda yemeğe ihtiyacım var."

Onu takip ediyorum ve oturup iki büyük kahvaltı tabağı ve bir tur kahve daha sipariş ettikten sonra ellerimi önümde masanın üzerinde kenetliyorum. "İlk sen başlamak ister misin?"

"Elbette." Derin bir nefes alıyor. "Birkaç gün önce lobide Lauren'a rastladım ve bana sizinle bir ilişkimiz olursa bunun ikimizin de kariyerine gerçekten yardımcı olabileceğini söyledi."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Lütfen bunu yanlış anlama çünkü gerçekten bir pislik gibi görünmek istemiyorum..."

"Ben de aynı şeyi sordum. Bana nasıl yardımcı olacağını anlıyorum ama size nasıl bir faydası olacak?"

Elini sıkıyorum, bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalmadığım için şükrediyorum. "Ne dedi o?"

"Kariyerinin bir sonraki aşamasına geçme zamanının geldiğini söyledi." Sırıttırıyor. "Kısacası Romancelandia'nın favori bekârı olmayı bırakma zamanının geldiğini düşünüyor. Yuva kurup eş olma zamanın gelmiş sanırım."

Jess'i aldatıyorsam, aldatmak kulağa o kadar da kötü gelmiyor.

Jess koltuğunda öne doğru eğilir. "Dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp baktığımda, konuşmamızdan çok fazla şey anlamış olabilirim. Aslında sahte bir randevu ya da başka bir şey önermediğini biliyorum." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama kahvesinden bir yudum alarak bunu gizlemeye çalışıyor. "Belki de duymak istediklerimi duyuyordum, biliyor musun?"

"Benimle sahte bir randevu için bahane mi istedin?" Bu açıklama karşısında heyecanlanmadan edemedim. Bizim dünyamızda, sahte randevular HEA'den bir sıçrama, bir atlama ve bir zıplama uzakta.

"Hiçbir şey kabul etmiyorum."

"Senden benimle çıkıyormuş gibi yapmanı istemediğine sevindim. Bu son derece uygunsuz olurdu." Gerçi bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, Lauren'ın en büyük halkla ilişkiler dileklerinin hepsi gerçekleşecek.

"Yani kızgın değil misin?"

Kaşlarım çatıldı. "Neden kızayım ki? Dün gece aramızda olanların Lauren'la yaptığın konuşmayla bir ilgisi var mı?"

"Hayır." Cevabı hızlı ve kesin.

Omuz silkiyorum ve kahvemi yudumluyorum. "O zaman kızacak bir şeyim yok." "Sana söylemediğim halde mi?"

"O sırada birlikte değildik. Eğer bu senin davranışlarını etkilemediyse, Lauren ile yaptığın konuşmanın benim için bir önemi yok."

"Şimdi birlikte miyiz?"

Sunucu sözümüzü kesmek için çok uygunsuz bir anı seçiyor. Tabii ki dumanı tüten yemek tabağı önüme konana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmiyorum. Dün gece çok fazla kalori yaktım.

"Bu soruyu gerçekten midem rahatsız edici bir şekilde guruldamadığı zaman cevaplamak istiyorum."

Jess sırtarak çatalını kaldırıyor. "Tamam, ama bu konuşmadan kaçtığını sanma. Sadece duraklatıyoruz."

"Bu konuşmadan kaçmak istemiyorum Jess." Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ona her şeyi anlatmalıyım. Tek yapabileceğim, tüm hikâyeyi öğrendikten sonra bana bir şans daha vermesini ummak.

OceanofPDF.com

Üçüncü Noel

NICK

Noel sabahına kelebeklerle dolu bir mideyle uyanıyorum. Bugün hayatımın en önemli günlerinden biri olacak ve öncesinde heyecandan başka bir şey olmasa da, içimde eşit miktarda endişe dönüp durmuyor desem yalan olur.

İç çamaşırı çekmecemde saklı küçük siyah kadife bir kutunun içinde bir yüzük var. Vitrinde gördüğüm anda onun için mükemmel olacağını anlamıştım. *O yüzük buydu.*

Kontratım henüz resmi olarak imzalanmamış ve avansımı almamış olsam da, paranın geleceğini biliyorum, bu yüzden kendimi savurganlığa bırakıyorum.

Birkaç hafta önce Jess'in ailesiyle konuştuğumda - Jess kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir kadın olduğu için izin istemek için değil, haberi ona en yakın insanlarla paylaşmak istediğim için - ikisi de FaceTime üzerinden ağladılar ve resmi olarak oğulları olmam için sabırsızlandıklarını söylediler.

Telefonu kapatana kadar gözyaşlarımı tutabildim ama umarım desteklerinin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorlardır. Bu destek Son zamanlarda kendi ailemden gördüğüm desteğin aksine, bu destek tereddütsüz ve koşulsuzdu.

Birkaç hafta önce onları arayıp sadece kitaplarımın yayınlanacağını değil, aynı zamanda hayatımı değiştirecek miktarda bir para teklifi aldığımı da söyledim. Yazdıklarımı ya da aşk romanlarına olan sevgimi hiç anlamadılar ama "altı haneli rakam" kelimesini kesinlikle anladılar. Meselenin para olduğunu bile düşünmüyorum, daha çok bunun somut bir başarı işareti olduğunu düşünüyorum.

Aile şirketini "terk etme" ve kendi hayallerimin peşinden gitme kararı aldığımda kimse gerçekten şaşırmadı. Kardeşlerim ve ben çocukken geçirdiğimiz terbiyeye rağmen, aile şirketine hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığım açıktı.

Matthews ve Oğulları İnşaat. Aileme göre New York'a taşınmak riskli ve mali açıdan aptalca bir karardı. Elimde kesin bir şey varken neden yazarlık gibi öngörülemeyen bir kariyeri riske atayım ki?

Normalde ailemle yaptığım konuşmalar, ebeveynlerimden birinin ya da her ikisinin de eve dönmem, "gerçek" bir işte çalışmam için yalvarmasıyla son bulur. Bu

Son konuşma babamın sanırım ilk kez benimle gurur duyduğunu söylemesiyle sona erdi. Bu sözleri duymaya ihtiyacım yokmuş gibi davranmak istiyorum. Ama duydum.

Geçtiğimiz birkaç fırtınalı hafta boyunca beni en çok mutlu eden kişi Jess oldu. İkimizin de uğruna çok çalıştığı her şeyi elde ettiğimi görmek eminim her zaman kolay olmamıştır, ancak desteğinin sarsılmasına veya gülümsemesinin azalmasına bir kez bile izin vermedi. Hangi anlaşmayı kabul edeceğim konusundaki kararsızlığım onu muhtemelen deliliğin eşiğine getirdiğinde bile her saniye yanımda oldu.

Neyse ki, belki de iyi zamanlamanın en tesadüfi hediyesi olarak Jess de bir teklif aldı. Sadece bir tane ve benimkinden daha mütevazı, ama SVP ile inanılmaz bir romantizm yayıncısı ile anlaşmaya karar verdim.

Bir Noel nişanı, son birkaç haftadır içine daldığımız bu hayat-hedefleri dondurmasının üstündeki kiraz olmalı.

O zaman neden midemde bir korku çukuru var?

Geçtiğimiz iki haftayı Marcus'la yaptığım bir konuşma üzerine düşünerek geçirdim, Jess'ten başka ne olduğunu gerçekten anlayabilen tek kişi

bu fırsatın benim için anlamı büyük. Çok uzun zamandır arkadaşız, yazarlık kariyerimin her aşamasında beni gördü.

Bekâr olsaydım daha ne kadar çok kitap satabileceğime dair kayıtsız bir yorum yaptığında -bir tür gerçek hayattaki kitap sevgilisi- onu çok ciddiye almadım. Marcus pazarlama işinde ve her zaman bir sonraki hileyi, viral olmanın ve büyük satış yapmanın bir sonraki yolunu aradığını artık biliyorum. O

geçmişte müşterileri için bunu birden fazla kez yapabilmişti, ancak hiçbir şey garanti değil gibi, bu yüzden imalarını omuz silmek kolaydı.

Ama başarımın Jess'i nasıl gölgede bırakabileceğinden bahsettiğinde, bunu o kadar kolay göz ardı edemezdim. Yayıncılık sektörü tam olarak şeffaf değil, ama bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. avanslarımızın büyüklüğü arasındaki fark, kitabım aslanın payını alacak SVP'nin odak noktasının payı. Bir de asıl zor soru var: Ya ilişkimiz insanların Jess'in anlaşmayı nasıl elde ettiğini sorgulamasına yol açarsa - sanki SVP benim kitaplarımın yanı sıra kız arkadaşımın kitaplarını da yayımlayarak bana bir tür iyilik yapıyormuş gibi.

En sevdiğimiz barda geçirdiğimiz o geceden beri aklımda dönüp duruyor. Bu konuyu kimseyle konuşmadım, Marcus'la tekrar gündeme getirmek bile istemedim, hayatımın şu ana kadarki en büyük başarısının neden onunkine gölge düşürebileceği konusunda bana daha da ikna edici nedenler sunabileceğinden korktum.

Tüm açılardan düşündükçe, Marcus'un haklı olabileceğini daha çok düşünüyorum. Bana bağlı olmak Jess'in kariyerine zarar verebilir ve dünyada daha az istediğim bir şey düşünemiyorum.

Ayrıca, kabul etmekten bile nefret ettiğim ama Marcus'un diğer konuda da haklı olduğunu bilen küçük bir parçam da var. Tek olmanın, yani "ulaşılabilir" olmanın daha fazla kitap satmama nasıl yardımcı olabileceğini görebiliyorum.

Bir ay önce bana daha fazla kitap satmak için Jess ile olan ilişkiyi takas etmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sorsaydınız, bu öneriye bile gülerdim.

Jess benim her şeyim.

Ya da öyleydi, ta ki o teklif gelen kutuma düşene kadar. Ta ki tüm hayallerim bir anda ulaşılabilir olana kadar. Babam bana gurur duyduğunu söyleyene kadar. Düşüncesi bile yanaklarımı utançla ısıtıyor.

Ona endişelerimi söylemem gerektiğini biliyorum. Marcus'un ne dediğini bilmesine izin vermeliyim, kendi değerleriyle ayakta durabileceği, bana bağlı olmayan bir kariyeri tercih edip etmeyeceğine karar verecek olan kişi o olmalı.

Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. Jess'i tanıyorum. Onun tüm hayatı aşk etrafında dönüyor. Kariyerini gerçek aşka tercih edecek bir tip değil.

En azından ben kendime bunu söyleyip duruyorum. Bu noktada kendimi daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor bilmiyorum.

Yan dönüp Jess'in göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Dudaklarının kenarında minik bir gülümseme beliriyor ve umarım bu iyi bir rüya gördüğü anlamına geliyordur. Hayatta istediği her şeyi elde ettiği türden bir rüya.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalkıyorum, Alyssa ve Kennedy'nin havalı yatakta uyuduğu oturma odasının önünden sessizce geçiyorum. Tek yatak odalı dairemizin mutfağında ona kahve hazırlıyorum. Bir yüzüğe para vermenin yanı sıra, Jess'in iğrenç derecede tatlı kahve içeceklerini evimizin rahatlığında yapabilmesi için bize bir espresso makinesi de aldım. Nane kokusu midemi bulandırsa da nane ve çikolata şurupları bile aldım.

Jess'in Noel sevgisi hiçbir yere gitmiyor; evlenme teklif etmek için bugünü seçmemin nedenlerinden biri de bu.

Kendime bir fincan sade kahve koyuyorum. Aslında bu bir yalan, içine biraz viski atıyorum çünkü içimden bir ses biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacağını söylüyor.

Jess'in aşırı tatlı içeceği hazırlandıktan sonra iki bardağı da yatak odasına götürüyorum, Jess'inkini komodinin üzerine koyduktan sonra eğilip alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Uykulu gözlerle bana bakıyor, o yumuşak gülümsemesi beni içine çektikçe büyüyor. "Günaydın."

"Günaydın." Yanına yatmadan önce onu bekleyen kahveyi işaret ediyorum.

"Mmm. Noel sabahı yatakta naneli mocha. Bunun gelmiş geçmiş en iyi Noel olduğunu ilan etmek için çok mu erken?" Ayağa kalkıyor, ellerini bardağın etrafına sarıyor ve derin derin içiyor.

Gülüyorum, umarım bana olduğu kadar ona da içi boş gelmiyordur. "Alyssa ve Kennedy hâlâ uyuyor."

"Güzel. Üçümüz dün gece çok geç saatlere kadar ayaktaydık." Yorganı çenesine kadar çekebilmek için elindeki fincanı komodinin üzerine bırakıyor. "Konuşacak çok şeyimiz vardı."

"Anlaşmanız için heyecanlılar mı?"

Gözlerinin altın sarısı kahverengisini bir gölge karartıyor. "Elbette."

Söylemediği daha çok şey var ama arkadaşlarının sırlarını açıklamak istemediğini anladığım için daha fazla ayrıntı için zorlamıyorum.

Kızların oturma odasındaki kıpırtılarını duyana kadar yatakta birbirimize sarılıyoruz. Kennedy bize kahvaltı hazırlıyor ve mahallede bir yürüyüş yaptıktan sonra öğleden sonrayı Noel filmleri izleyerek ve sıcak çikolata içerek geçiriyoruz. Eğer daha sonra sormayı planladığım hayatımı değiştirecek soru ve aniden bastıran kararsızlığım olmasaydı her şey çok güzel olacaktı.

Jess, birkaç gün önce tam teşekküllü bir Noel yemeği ve öğleden sonra erken saatlerde Alyssa ile birlikte mutfığa giderler. Kennedy'nin işi bitmek üzeredir ve birkaç kelime etmek için zaman ayırır.

Bu kısa molayı yatak odasında saklanmak ve menajerimden gelen son e-posta dizisini yeniden okumak için kullanıyorum.

Sorgulama yaparken seçtiğim menajerlere sahip olduğum için şanslıydım ve Stacy en iyisi. Acımasız ve acımasızdır ve bana her zaman doğru cevap verir. Birkaç gün önce tüm durumu, başarımın Jess'in şansını nasıl engelleyeceğinden endişelendiğimi, ondan bir şey alan kişi olmak istemediğimi anlattım. Birisi onun yayınlanmasının tek nedeninin benimle olan bağlantıları olduğunu söylerse bundan ne kadar nefret edeceğimi.

Ve evet, kendim ve pazarlanabilirliğimle ilgili kısmı da en sona ekledim, böylece asıl endişemin bu olmadığını biliyor.

Cevabı beklediğim gibi lafı dolandırmadı. Marcus'un gözlemini doğruladı, bekar olmak daha fazla kitap satmama yardımcı olabilir, hatta belki de beni bir isim haline getirebilirdi. *Jess'i gölgede* bırakmamla o kadar ilgilenmiyor gibiydi, muhtemelen Jess onun müşterisi olmadığı için bu onu pek etkilemiyordu.

Gözlerim sürekli "ev ismi" ifadesine takılıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten istemeyi düşündüğüm bir şey değil. Kaç yazar sonunda tanınmış bir isim olur ki?

Ama Stacy benim için potansiyel olduğunu, o seçkin birkaç kişiden biri olabileceğimi düşünüyor.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve e-postalarımın çıkıyorum.

ANNE: Mutlu Noeller, tatlım! Umarım harika bir gün geçiriyorsundur ve başarının tadını çıkarmak için biraz zaman ayırıyorsunuzdur!

Mesaj yüzüme bir gülümseme getirdi, muhtemelen gülümsememesi gerektiğini bilsem de. Üç yıl önce gerçekten ihtiyacım olduğunda bu destek neredeydi? Geçen Noel'de bir mesaj bile almadığıma eminim.

Mutlu Noeller, oğlum. Seninle gurur duyuyorum.

Ve evet, muhtemelen annem ona mesajı göndermesini söyledi, ama o gönderdi.

Telefonumu bir kenara atıp odayı geçerek şifonyere gidiyorum. Yüzük haftalardır iç çamaşırı çekmecemde saklıydı ve onu çıkardığımda midemdeki çalkantı heyecandan çok korkuya benziyor.

Çekmecenin en derin köşesine geri ittim. Jess'le evlenmek doğru şey. Öyle olmak zorunda.

Biraz okumaya çalıştıktan sonra, beynim hiçbir kelimeye odaklanamasa da, yardım edip edemeyeceğimi görmek için mutfığa doğru ilerliyorum. Mutfığımız iki kişiden fazlasını alacak kadar büyük değil ama en azından yardım teklif etmem gerektiğini biliyorum.

Adımı duyduğumda koridorda kendimi tutuyorum.

"Nick başarının aklını başından almasına izin verecek türden biri değil." Alyssa'nın karakterimi savunması, bu ihtiyacın nereden kaynaklandığını bilmesem de güven vericiydi.

"Bunu biliyorum." Jess.

O da benim düşündüğüm şeyleri mi düşünüyordu?

"Onun adına çok mutluyum, çocuklar, gerçekten," diye devam ediyor.

"Bu an için ne kadar çok çalıştığını biliyorum ve o çok yetenekli ve bunu hak ediyor."

"Ama?" Kennedy sözünü bitirmesi için onu zorluyor ve bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bildiğim için ona minnettarım.

"Ama son birkaç hafta gerçekten çok zor geçti. Her büyük yayıncının onun kitabı için savaştığını görmek. Ona ne tür vaatlerde bulunduklarını, ne kadar para vermek istediklerini görmek. O daha sözleşmesini imzalamadan önce bile bir pazarlama planı hazırladılar ve ona çok satan bir kitap olacağına dair söz verdiler. Ve o her şeyi hak ediyor, gerçekten."

"Bunu biz de sizin kadar iyi biliyoruz. Ve bu tür düşüncelere sahip olmak sizi kötü ya da destekleyici olmayan bir kız arkadaş yapmaz" diyor Alyssa.

Bir parçam bunun Jess için ne kadar zor olduğunu biliyordu ama o Gülümsemekten ve beni desteklemekten başka bir şey yapmadı ve ben de bu konuyu kendim açmadığım için, onu desteklemek için yanında olmadan duygularıyla boğulmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum.

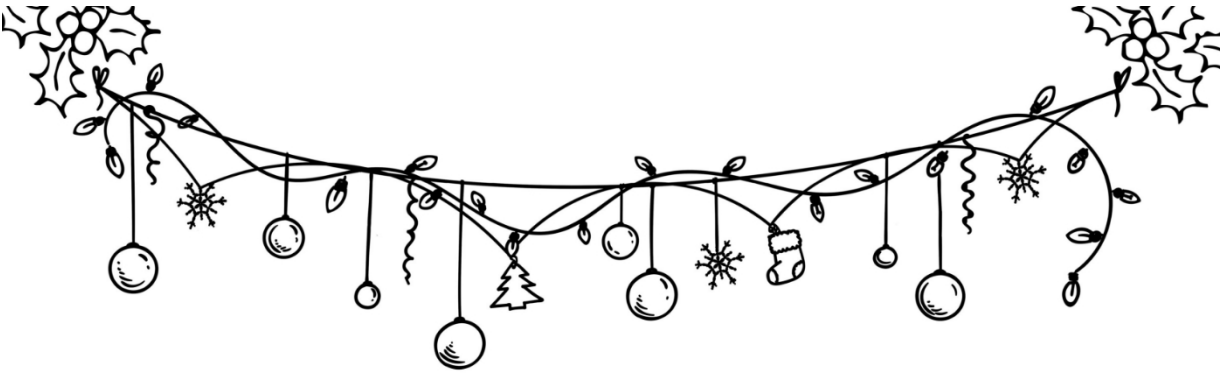
"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diyor Jess sessizce. "Kariyerimin geri kalanını ikinci planda kalarak geçirebilir miyim bilmiyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Bu düşünceyi aklımdan bile geçirdiğim için. Onu çok seviyorum ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Onunla birlikte olabilir miyim bilmiyorum."

Sesi kırılıyor ve kalbim de kırılıyor.

İhtiyacım olan son itici güç bu. Bu yüzden ilişkimizi bitirmesine izin vermeyeceğini biliyorum, o çok iyi bir insan. Ama bunu onun için yapan kişi ben olabilirim.

Beni öldürse bile.

Bölüm Yirmi Bir

JESS

O kadar aç olmama rağmen midem kendini yiyip bitiriyormuş gibi hissederek yavaş yavaş yiyorum. Nick'le geçirdiğim bu son birkaç dakikanın tadını çıkarmak istiyorum.

her şey sakın ve huzurludur ve incinmiş duygular geçmişte kalmıştır.

Benden neden ayrılmayı seçtiğini açıkladığında, bu incinmiş duyguların tüm gücüyle geri döneceğini hissediyorum. Çünkü bana ne söyleyebilir ki, beni terk etmesini ve kalbimi kırmasını haklı çıkaracak ne olabilir ki? Tam da hayallerimiz gerçekleşirken birlikte sahip olduğumuz her şeyi yok etmesini?

Yemek yerken havadan sudan konuşur, birbirimize takılır ve şakalar yaparız; acı, geniş bir gülümseme ve bir elin sıkılmasıyla yumuşar.

Nick yemeği odasına götürür ve sandalyesini geri iter. "Yukarı çıkalım mı?"

Başımı sallıyorum, kendi sandalyemi geriye itiyorum ve onu lobiye doğru yönlendiriyorum. "Yanlış anlama ama ciddi şeyler konuşmamız gerekirken bir yatağın yakınında olmamızın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kolunu belime doluyor, beni kendine çekiyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Bunu en iyi şekilde değil de başka bir şekilde nasıl anlayabilirim ki? Bu bana karşı koyamayacağın anlamına geliyor."

Gözlerimi deviriyorum ama geri çekilmiyorum. "Sanırım ikimiz de bana karşı koyamayanın sen olduğunu biliyoruz."

"Evet, ama aksini söylemeye asla cesaret edemem. Seni hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi biliyorsun Jess."

Bizi neyin ayırdığına dair tatmin edici bir açıklama dışında.

Onu hafta başında keşfettiğim lobinin sessiz köşesine götürüyorum, gerçi otel sakinleri evlerine gittiğinden beri tüm lobi çok daha sessiz. Dışarı çıkmayı o kadar çok istiyordum ki

tren istasyonuna götürülmeyi gönüllü olarak reddettiğime inanmak zor.

Nick Matthews'un gücü bu sanırım.

Koltuklarımıza yerleşiyoruz, ikimiz hala ondan yayılan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yakınız, ancak net düşünebilmem için yeterince boşluk bırakıyoruz.

Nick sandalyesinde öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Nedeniyle başlamaya ne dersin? Bana karşı hislerin değişti mi? Kariyerini bir şekilde aşağı çekmemden mi endişe ediyordun? Beni aştığını, artık sana yetmediğimi mi hissettin?" Sorular içimden dökülüyordu ve ben hala ne kadar çok şeyi içimde tuttuğumu fark etmemiştim. Bu haftadan önce size Nick'i tamamen unuttuğumu, ayrılığımızın geçmişte kalmış talihsiz bir olay olduğunu söyleyebilirdim. Ama göğsümde yükselen duygu seli ve gözlerimden fışkıran ıslaklık gerçeği söylüyordu.

"Hayır, Jess. Tanrım, hayır. Bunların hiçbiri değil." Ellerini kot pantolonunun paçalarında ovuşturuyor ve bana bakıyor, ela gözleri yüzlerce duyguyla dolu. Hepsini ayırmak ve her birini incelemek istiyorum.

"O zaman neden?" Fısıldıyorum, gözyaşlarımı yanaklarımdan aşağı süzölmeye fırsat bulamadan yutuyorum.

"Her şeyden önce sana karşı olan hislerimin gerçek ve doğru olduğunu bilmeni istiyorum. Bizim için bir gelecek gördüm." Sesi alçalıyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. "Yüzük alışverişine çıktım ve ailenle konuştum."

Nefes alıyorum. Tüm bunlar benim için yeni şeyler. "Bana hiç söylemediler." Onları bunun bir ihanet olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum; sadece zaten çektiğimden daha fazla acı çekmemi istemediler.

Başını sallıyor. "Hiç şaşırmadım. Onlardan bunu bir sır olarak saklamalarını istedim ve sonra her şey değişti."

Daha fazla açıklama istemekten bıktım, bu yüzden tekrar konuşacak cesareti bulana kadar sessizce oturuyorum.

"Bunu söylemenin beni eskiden olduğum pislik gibi göstermeyecek bir yolu yok. Artık olmadığımı düşünmek istediğim bir pislik."

"Buna ben karar vereceğim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Yeterince makul." Sandalyesine geri oturur. "O zamanlar, senin iyiliğin için senden ayrılmaya kendimi ikna etmiştim."

Ağzım açık kalıyor, ama konuşmaya zahmet etmiyorum, bu çukuru kendi başına kazmaya devam etmesine izin veriyorum.

"Marcus ile ilişkimizin okuyuculara nasıl görünebileceği hakkında bir konuşma yaptım. Bunu bu kadar ciddiye almamı istediğini hiç sanmıyorum ama gerçekten kafama takıldı. Eğer birlikte kalırsak, insanlar kitap anlaşmanı benim yaptığımı düşünebilir." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "O anda istediğim son şey, benim anlaşmamla ilgili herhangi bir şeyin seninkini gölgede bırakması ya da fırsatları senden uzaklaştırmasıydı. Stacy'den kendi bakış açısını, profesyonel görüşünü istedim ve o da Marcus'un bana söylediği her şeyi doğruladı."

Dudaklarımı büzüyorum, başım ileri geri sallanıyor.

"Ama en kötüsü, Jess, beni asla affetmemekte haklı olduğunu hissettiren kısmı, Marcus'un bana söylediklerinin diğer kısmı. Bekâr olsaydım çok daha fazla pazarlanabilir, daha fazla kitap satabilirdim."

"Yani benden en iyi arkadaşın -ki bu arada o yayıncılık sektöründe çalışmıyor ve bildiğim kadarıyla hiç aşk romanı okumadı- bir pazarlama fikri buldu diye mi ayrıldın?" Sesim istediğim kadar öfkeli çıkmıyor, belki de büyük bir parçam duyduklarıma inanamadığı içindir. Daha fazla kitap satabilmek için sözde hayatının aşkından mı vazgeçmiş?

Yüzünü buruşturuyor. "Bu her şeyin başlangıcıydı."

Sanki beyninin içini görmeme yardımcı olacakmış gibi başımı yana eğiyorum. "Peki geri kalanı neydi?"

Uzun bir iç geçirdi. "Dediğim gibi, Stacy Marcus'un ikimiz hakkında söylediklerini pekiştirdi. Birbirimizle ilişki kurmamamızın ikimizin kariyeri için de daha iyi olacağını söyledi. O zaman fark etmemiştim ama belki de onun motivasyonu seni korumaktan ziyade benim daha fazla kitap satmamla ilgiliydi."

Onu hâlâ bir şeyler sakladığını bilecek kadar iyi tanıyorum. "Ve?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hüznle doluyor. "Birlikte geçirdiğimiz son Noel'de mutfakta Alyssa ve Kennedy ile konuştuğunu duydum."

Konuşmanın aklıma gelmesi bir dakika sürüyor ama Nick her şeyi kelimesi kelimesine hatırlıyor gibi görüldüğü için zihnimde yeniden canlandırmama gerek kalmıyor.

"Kariyerimizin o döneminde yanımda olmanın senin için ne kadar zor olduğundan bahsediyordun. Bunu yapamayacağını düşündüğünü söylemiştin." Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayıyor, başı öne eğik, gözleri benimkilerden kaçıyor. "Geriye dönüp geçmişe değiştirebilseydim yüzlerce şeyi farklı yapardım ama bu bana kızgın olman anlamına gelecekse yapmazdım. Sen her zaman beni gören, beni anlayan tek kişiydin ve bunu kaybetmeye dayanamazdım. Gitmene izin vermek beni öldürdü Jess, ama bir şekilde bunun daha kötü olacağını düşünüyorum."

Yanaklarım ıslandı. "Yani benim hatam mıydı?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz." Nick ellerimden birine uzandı, ben de tutmasına izin verdim. "Önce seninle konuşmalıydım. Sana nasıl hissettiğimi anlatmalı ve senin de ne hissettiğini dinlemeliydim, gerçekten dinlemeliydim." Kıkırdıyor ama içinde mizah yok. "Sanırım çiftlerin iletişim konusunda berbat olduğu konusunda haklıydın."

"Bu kimse için kolay bir şey değil." Bu gerçek beni daha iyi hissettirmiyor.

"Bazı bencil motivasyonlarım olduğunu inkâr etmesem de, gerçekten seni, kariyerini ve en iyisinin ne olacağını düşündüm." Başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor ve dokunuşunun beni rahatlatması neredeyse hipnotize edici.

"Ama bu kararı benim vermeme izin vermeliydin." Elini bırakıyorum. "Ve bu noktada ikimiz de biliyoruz ki, bekar olmak, birbirimize asla alenen bağlanmamak, senin için çok iyi oldu. Burada oturup bunun benim için pek bir şey ifade ettiğini söyleyemem."

Kariyerim Nick olmadan yükselmiş olsaydı bunu sindirmek daha kolay olur muydu?
İçimden bir ses öyle
olmayacağını söylüyor.

"Biliyorum."

En azından beni sahte basmakalıp sözlerle yatıştırmaya çalışmıyor.

"Bu hafta Jess, seninle vakit geçirebilmek ve seninle yeniden bağlantı kurabilmek bana sahip olduğumuz her şeyi hatırlattı. O zamanlar seni ne kadar çok sevdiğimi hatırlattı ve sanırım bu bana her şeyden çok seni hala ne kadar çok sevdiğimi gösterdi."

Tam zamanında kafamı kaldırıp onu kendi yanaklarına bakarken yakalıyorum. "Tüm bunları sindirmek çok zor."

"Biliyorum."

"Ve şimdi, bize ne olursa olsun, ilişkimizi nereye götürmeye karar verirsek verelim, birlikte bir kitap yazdık." Beynim ne kadar hızlı dönüyorsa midem de o kadar hızlı dönüyor. Son birkaç gündür olan her şey kafamın ve kalbimin içinde dönüp duruyor ve ben bunların hiçbirini nasıl anlamlandıracağımı bilmiyorum.

Geçmişimizle ilgili öfke ve hayal kırıklığı var ve tekrar bir araya gelmemizden daha ağır basıp basmadığından emin değilim. Evet, artık gerçeği biliyorum ve bunun geçmişi geride bırakmanın bir yolunu bulabileceğim bir gerçek olduğunu biliyorum, ama gelecekte aynı şeyin tekrarlanmayacağını kim söyleyebilir? Nick'in değiştiğini nereden bileceğim?

"Eğer kitabı istiyorsan, alabilirsin Jess. Eğer her şey burada bitiyorsa, bundan sonra beni bir daha görmek istemiyorsan, kitabı alabilirsin. Herkese birlikte yazmayı denediğimizi ve işe yaramadığını söyleyeceğim ve her şey sende kalabilir."

Başımı salladım. "Yaptığın işe kendi adımı koymayacağım Nick. Ayrıca, hâlâ bir son bulmamız gerekiyor."

"Karakterlerimizin bir araya gelmesi için bir yol görmek çok mu zor? Gerçek bir ikinci şansları olabilir mi?" İkimiz de karakterlerimiz hakkında konuşmadığını biliyoruz.

"Bilmiyorum."

"Peki buradan nereye gidiyoruz?" Eli hareket ediyor, sanki bana tekrar uzanmak istiyor ama kendini tutuyor.

"Sanırım eve gitmem gerek."

Gözlerindeki acı benim de canımı yakıyor ve son birkaç günde ne kadar düştüğümü fark ediyorum. Ama bu şekilde düşünemem, bu tatil otelinde onunla kapana kısılmışken, etrafımda sıcak duygulardan başka bir şey yokken. Boşluğa ihtiyacım var, o beni etkilemeden kafamı toparlamak için bir şansa.

"Tamam. Eğer ihtiyacın olan buysa."

Başımı salladım ve sandalyemden kalktım. "Yukarı çıkıp eşyalarımı toplayacağım." "Seni burada bekleyeceğim."

Asansörlere doğru ilerliyorum, bir kez arkama bakıyorum. Nick koltuğa tamamen gömülmüş, başı sanki kaldıramayacağı kadar ağırmış gibi ellerinin arasında. O da benim gibi yıkılmış görünüyor.

Fazla eşyam yok ve bu yüzden her şeyi çantama atmam sadece birkaç dakikamı alıyor. Nick'in sweatshirt'ünü üzerimden çıkarıyorum ve evet, katlayıp yatağın üzerine bırakmadan önce yumuşak kumaşı burnuma götürüp onun çam ve ardıç kokusunu içime çekiyorum. Hafif kokan kazağımı üzerime çekerek, hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için bir kez daha kontrol ediyorum.

Lobiye geri döndüğümde Nick sessiz köşesinden kalkmış, devasa Noel ağacının önünde beni bekliyor.

O her zaman Noel'in en iyi parçasıydı.

Resepsiyondan bana bir taksi çağırmasını rica ediyorum ve çantamı onlara bırakırken bir kez daha benim olabileceğini düşündüğüm adama doğru ilerliyorum. Beni kollarına çektiğinde karşı koymuyorum. Kendimi onun sıcaklığına, kokusuna, sırtımdaki ellerinin gücüne gömüyorum.

"Umarım bu bir veda değildir," diye mırıldanıyor boynuma doğru. "Sadece arkadaş olsak bile, seni hayatımda istiyorum Jess."

"Seninle sadece arkadaş olabilir miyim bilmiyorum, Nick." Kollarımı boynuna doladım, beni daha da yakınlaştırmak için ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim. "Bunun bir veda olup olmadığını bilmiyorum, sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyorum."

"İstediğin kadar zamanın var. Ne zaman hazır olursan ben buradayım."

Başımı yukarı kaldırıyorum ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Öpücük yumuşak ve tatlı, nazik ve bilgili. Sıcacık bir battaniyenin rahatlığı ve karnımın derinliklerinde yanan bir ateşin sıcaklığı.

Dışarıdan gelen bir korna sesiyle kendimi isteksizce geri çekiyorum. Onu terk etmek yapılacak en doğru şey, ama şu anda kesinlikle öyle hissetmiyorum. Yolda olduğumu bildirmek için taksiye el sallıyorum. "Gitmeliyim."

Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Eve sağ salım git." Eğiliyor, ağzı benimkinden bir santim kadar uzakta duruyor.

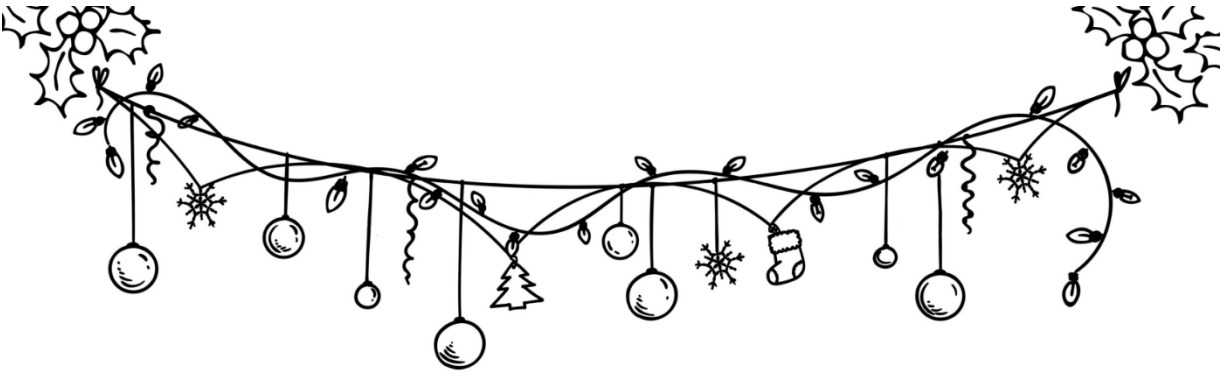
Arayı kapatmamı bekliyor ve ben de kapatıyorum, dudaklarına son bir öpücük konduruyorum, sadece bir nefeslik bir dokunuş.

"İyi Noeller, Jess."

"Evet, sen de." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arkama bakmamak için kendimi zorlayarak uzaklaşıyorum.

Beynim darmadağın ama kalbim ikiye bölünüyor. Bu sefer yürüyüp giden benim ama daha iyi hissetmiyorum.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

NICK

W Onun benden uzaklaşmasını izlemek -tekrar- şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şey. Kendimden bir parçanın kopuşunu izliyormuşum gibi hissediyorum.

uzaklaştı, benden uzaklaştı ve beni göğsümde Jess şeklinde bir delikle bıraktı.

Lobideki en yakın koltuğa çöküyorum, fikrini değiştirir ve geri gelir diye odama dönmek istemiyorum. Gelmeyeceğini biliyorum ama bu beni her otuz saniyede bir emin olmak için ön kapıyı kontrol etmekten alıkoymuyor.

Ne kadar zamandır orada oturduğumu bilmiyordum ki bir el omzuma kondu. "Hâlâ buradasın."

Sonunda gözlerimi ön kapıdan ayırıp editörüm Gina'ya bakıyorum. "Hâlâ buradasın."

Kaşları çatılıyor. "Her şey yolunda mı? Biri sana Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemiş gibi görünüyorsun."

"Noel Baba gerçek değil de ne demek?" Sesime sahte bir mizah katıyorum, bir bakıma patronum olan biriyle bu duruma girmeyi gerçekten istemiyorum.

"Tamam, bu seninle saatlerce karakter gelişimi üzerine çalışmamış birini ikna edebilir." Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Neler oluyor?"

"Sanırım az önce kalbim kırıldı." Bunu ona açmamam gerektiğini, ilişkimizi profesyonel tutmam gerektiğini biliyorum ama o burada ve benim zihinsel sağlığımı önemseydiğini biliyorum - en azından işlevsel bir yazar olmamla ilgili olduğu kadarıyla.

"Ah. Gerçek hayattaki ikinci şans romantizmi kitaptaki gibi olmadı, ha?"

"Belki de tam olarak benim kitaplarımdan birinde olduğu gibi gelişti. Sorun da bu zaten."

Gina sandalyesine geri yerleşti ve bana bir bakış attı. "Biliyor musun, kitaplarının sonlarını dzenlemekten nefret ediyorum."

Beni bu bunalımdan çıkaracak pek bir şey yok ama editörümün - tüm bu yazma oyununda ortağım olarak gördüğüm birinin - kitaplarımın önemli bir bölümünden nefret ettiğini söylemesi işe yaradı. "Sonlardan nefret mi ediyorsun?"

Başını sallıyor, parmaklarını birleştirip kucağına koyuyor. "O zaman neden bunları yazmama izin veriyorsun?"

"Sana ne yazacağını söylemek bana düşmez. Kitaplarını daha iyi hale getirmek için buradayım Nick. Olay örgünü daha güçlü ve karakterlerini daha derin yapmak için. Ama temelde bir yazar olarak seni sen yapan bir şeyi değıştirmek için burada değılim."

"Komik olan şu ki, ben bir yazar olarak böyle biri değıldim. En azından başlangıçta öyle değıldim." Tüm hikayelerimin mutlu sonla bittiğı günleri düşünüyorum. Karakterlerimi ayıran şeyi bulmayı seviyordum ama onları tekrar bir araya getirmeyi daha da çok seviyordum.

"Peki ya bu yeni kitap? Tatilde ikinci şans romantizmi. Jess'le işbirliğı yaptınız mı?"

"Yaptık. Yine de projenin nereye gideceğini bilmiyorum. Sanırım bu biraz da ona bağılı." Parmaklarımı dizime vuruyorum. "Hâlâ nasıl biteceğini bulmamız gerekiyor."

"Sanırım nasıl bittiğini biliyorsun." Teknik olarak bir iş tatilinde mahsur kalmış olmamıza rağımen giydiğı kalem eteğinin kenarını düzeltiyor. "İsteğim dışında onlarla yemek yemeye zorlanırken bu fikirden üst düzey yöneticilere bahsetmiş olabileceğimi ve onların da buna bayıldığını söylesem yardımı olur mu?"

"Ne kadar sevdiler?" Benim için çok önemli değıl ama bunun Jess için ne yapabileceğini biliyorum.

"Kızını orta listeden çıkarmaya yetecek kadar." Ayağı kalkıyor, gömleğini düzeltiyor, ancak bir dikişi bile yerinde değıl. "Tatilden sonra daha fazla kişiyle temasa geçeceğim. şimdi büyük jestinizi planlamaya başlamanın zamanı gelmiş olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Biliyor musun, kitaplarının çoğunda eksik olan o şey var ya, her şeyi berbat eden kişi -genellikle kahraman, eğer

Dürüst olmak gerekirse, karşısındaki kişiyi ne kadar sevdiğini kanıtlamak için büyük ve etkileyici bir şey yapar mı? Tüm o sonsuza dek mutlu sonlara yol açan şey budur."

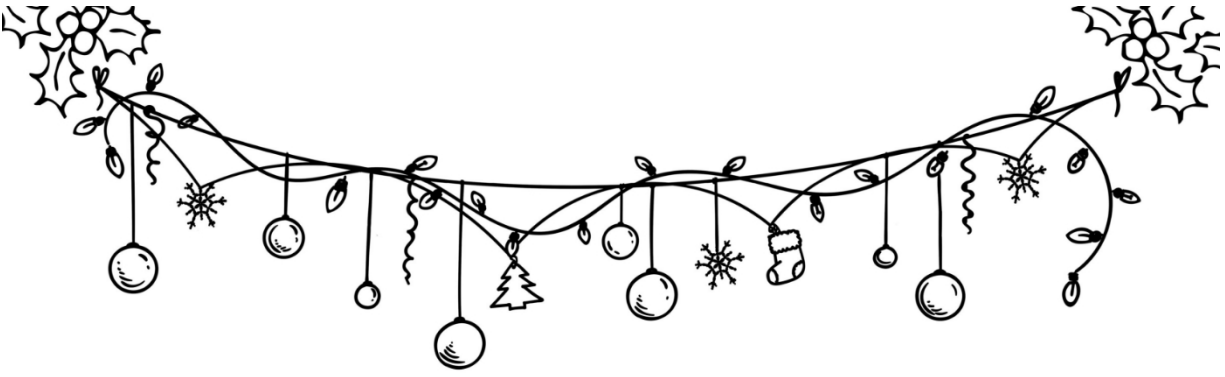
"Sence ihtiyacım var mı? Jess'i geri almak için mi?"

"Kesinlikle zararı olmaz." Yanağını okşadı. "Tıraş olmayı da düşünmek isteyebilirsin."

"Haha." Elini kendi elimle tutup sıkıca kavıyorum. "Teşekkür ederim, Gina. Sana gerçekten minnettarım ve umarım iyi bir tatil geçirirsin."

"Kitap satışlarınız ve bunun sonucunda gelen tatil ikramiyem sayesinde, genellikle yaparım." Ön kapıdan çıkarken omzunun üzerinden bir göz kırpmıyor. "Kendin için iyi bir hikâye yazmak için ne yapman gerekiyorsa yap, Nick."

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

JESS

Noel'den iki gün önce boş bir eve gelip, zihinsel ve ruhsal olarak tamamen yıkılmış hissetmekten daha iç karartıcı bir şey var mı? Duygusal olarak mı?

Bu retorik bir soru.

Bir buçuk saatlik bir tren yolculuğu, bir metro aktarması ve on dakikalık bir yürüyüşten sonra kendimi daireme bıraktım, gece çantam koluma asılmıştı, omzumdaki gerçek ağırlık kalbimdeki mecazi ağırlığı taklit ediyordu. Kar artık gökten yağmıyor, ama yine de kaldırımları kirletiyor ve gri gökyüzü hala ağır ve önsezili bir şekilde asılı duruyor. Ama bu noktada havanın pek bir önemi yok. Gidecek hiçbir yerim ve görececek kimsem olmadan eve döndüm.

Aslında bu tam olarak doğru değil. Yarın hala kafede bir vardiyam var, gerçekliğe geri dönmek için gerçek bir sarsıntı. Geçtiğimiz hafta her ne kadar berbat geçse de, tam zamanlı bir yazar olarak hayata bir bakıştı, vazgeçmekten nefret ettiğim bir bakış. Ama Morgan'a mesaj atarak şehre döndüğümü ve yarın burada olacağımı bildirdim. Paraya ihtiyacım var ve Noel arifesinde bahşişler iyi olmalı.

Uzun ve sıcak bir duştan sonra en rahat eşofmanlarımı giyip yatağa giriyorum. Henüz yatma vakti bile gelmemişti ama bu noktada gerçekten umurumda değil. Rahatlamaya, reality TV'den kaçmaya ve birkaç dakikalığına Nick Matthews'u düşünmemeye ihtiyacım var.

Ha.

Sanki öyle bir şey olacakmış gibi.

Real Housewives'ın eski bir bölümünü izlemeye başladıktan sonra telefonumu çıkarıp Alyssa ve Kennedy'yle çok ihmal ettiğim mesaj zincirimi açıyorum.

Eve döndüm!

Belki ünlem işareti onları tamamen iyi olduğuma inandırır.

ALYSSA: Yaşasın!!! Otelde kalan zaman nasıldı?

İkimiz de ne istediğini biliyoruz ama bunu açıkça söylemediği için onu seviyorum.

Güzeldi.

On saniye sonra telefonum FaceTime isteği ile çalıyor. İç çekiyorum ve aramayı cevaplayabilmek için programı durduruyorum. Bağlandığında, en iyi arkadaşlarımın ikisi de ekrandaydı, neredeyse aynı bakışları takınmışlardı, ancak Alyssa'nınki biraz daha sempati duyarken Kennedy'ninki kesin bir şekilde *sana söylemiştim* diyordu.

"Dökülün," diye emrediyor Kennedy.

Onu inkar etmek yok. "Birlikte yattık."

Ortak bir nefes alırlar.

"Bana hala aşık olduğunu söyledi, bana her zaman aşıktı, gerçekten."

Alyssa bayıldı. "Tanrım, bu gerçek hayatta duyduğum en romantik şey! İkiniz birlikte sıcacık bir Noel hanında mahsur kaldınız, sadece bir yatağınız vardı ve ikinci şans romantizminiz onun size sizi her zaman sevdiğini söylemesiyle sona erdi!"

Kennedy boğazını temizler. "Eğer kaçırdıysan söyleyeyim, Lys, yatağında tek başına eşofmanla oturuyor. İçimden bir ses bana tam olarak böyle bitmediğini söylüyor."

Alyssa'nın gözleri büyür ama bir şey söylemez.

"Evet, ne yazık ki bu olay kitaplarımızdaki gibi gelişmedi." Akıllıca davranıp yatağa getirdiğim şarap bardağına uzanıyorum ve uzun bir yudum alıyorum. "Sanırım gerçek hayattaki Nick Matthews'un sonunu yaşıyor olabilirim."

"Ne oldu?" Kennedy sessizce sorar.

"Dürüst olmak gerekirse, bir an, belki de bir andan daha fazla, tekrar birlikte olacağımızı düşündüm." Bir içki daha alıyorum. "Ama sonra bana beş yıl önce benden ayrılma nedenini söyledi."

"Seks o kadar iyiydi ki tekrar bir araya gelebileceğinizi mi düşündünüz?" Kennedy araya girerek konuşmaya çok ihtiyaç duyulan hafifliği getirir.

"Tanrım, evet. İnanılmazdı." Bunu düşünürken bile kalçalarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

Alyssa, "İyi seks harika ve gerekli ama sana söyledikleri hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," diyor. "Bu kadar korkunç olan tam olarak ne söyledi?"

Kısa bir nefes veriyorum. "Çok yönlü bir açıklamaydı ama işin özü şu ki, pazarlama alanında çalışan arkadaşı Marcus ona bekâr olsaydı muhtemelen çok daha fazla *kitap* satacağını ve *gerçek hayattaki kitap sevgilisi* rolünü oynayabileceğini söylemiş."

Kennedy'nin dudakları o kadar sıkı büzülüyor ki onları asla ayıramayacağından korkuyorum ama sonra ayırıyor. "Ne oluyor lan?"

"Bunu sana gerçekten söyledi mi?" Alyssa'nın sesi yumuşak ve endişeyle karışık.

"Ayrıca, onunla kamuoyu önünde bağlantılı olmamın kendi başarımı gölgeleme ihtimali olduğunu düşündüğünü söyledi. İnsanlar sadece onunla çıktığım için kitaplarımın yayınlandığını düşünebilirmiş."

Kennedy'nin kaşları çatılır. "Sence gerçekten böyle mi düşündü yoksa bu onu tamamen berbat göstermemek için bir bahane mi?"

Omuz silkiyorum ama Nick'in yalan söylemediğini içten içe biliyorum. "O anda böyle hissettiğinden hiç şüphem yok."

"Ayrılık konusunda yalan söyleyeceğini sanmıyorum, hele ki aynı zamanda seni her zaman sevdiğini söylüyorsa." Alyssa ve Nick biz çıkarken birkaç kez takıldılar ve Alyssa ona her zaman tapardı. Sanırım beni terk ettiğinde o da en az benim kadar yıkılmıştı.

"Bir şey daha var." Cesaretimi toplamak için bir kadeh şarabımı bitiriyorum. "İkimiz de anlaşmalarımızı imzalamadan hemen önce, o Noel'de mutfakta konuşmalarımıza kulak misafiri oldu."

Kennedy'nin şaşkın bakışı hatırlamadığını açıkça ortaya koyuyor, ancak Alyssa'nın sempatik gülümsemesi hatırladığını gösteriyor.

"Bunu yapıp yapamayacağını bilmediğini söylemiştin," diyor sessizce.

Başımı salladım. "Evet. Belki de bunu söylediğimi duymasaydı, en başta benden hiç ayrılmazdı. Belki de tüm bunlar benim suçumdur."

"Bu konuyu önce seninle konuşmalıydı." Kennedy onurumu savunuyor, yapacağını bildiğim gibi.

"Muhtemelen incinmiş hissediyordu ve bu konuyu ona nasıl açacağını bilmiyordu." Alyssa aşk için savaşıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

"Yine de, her şeyi göz önünde bulundurarak, dürüst bir konuşma yapacak kadar olgun davranmalıydı. Jess'in kariyerine gerçekten zarar verebileceğini düşünüyorsa, bunu ona açıklamalı ve ne yapmak istediğine karar vermesine izin vermeliydi. Onun yerine bu seçimi yapmaya hakkı yoktu." Kennedy kendi mutfağına girer ve kendine bir kadeh şarap koyar. Sorunlarımın o kadar kötü olduğunu bilmek güzel ki arkadaşlarımdan onlarla başa çıkmama yardım etmek için içmeleri gerekiyor.

"İmkânı yok," diyor Alyssa. "Onu nasıl böyle bir duruma sokabilir, kendisi ve her zaman istediği başarı arasında bir seçim yapmaya zorlayabilir? Bu imkansız bir seçim olurdu ve eğer Jess bunu yapmak zorunda kalırsa, bu ona çok acı verirdi."

"Ama yine de bu onun seçimi idi. Bunu yapmaya hakkı vardı, onun değil."

Alyssa başını sallar. "Hayır. İşin içinde başka, daha bencil motivasyonlar da olsa, çekilerek doğru olanı yaptı."

"Onun kalbini kırdı!"

"Merhaba arkadaşlar. Siz benim kariyerim ve ilişki durumum üzerine tartışırken ben hala burada oturuyorum."

İkisi de uygun bir şekilde utanmış görünüyor.

İç çekiyorum. "Bak. Nick'in tüm bu kariyer meselesi konusunda gerçekten ikilemde kaldığını varsayarsak, en iyi seçimin ne olacağını gerçekten bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bana bu durumu sunsaydı, kitap satışlarıma zarar vereceğini düşünsem bile muhtemelen onu seçerdim." O zaman da büyük ihtimalle şu anda sahip olduğum hayal kırıklığı yaratan kariyere sahip olurdu.

ama aynı zamanda son beş yıldır yanımda olan sevdiğim adama da sahip olacaktım.

Kennedy burnunu kırıstırır. Alyssa bayılıyor.

"Ve sonra muhtemelen ona kızmaya başlardım, yanında durup hala beklediğim her şeyi elde etmesini izlerdim." Bu sözleri söylerken, bunların şüphesiz doğru olduğunu biliyorum. Başlangıçta zaten mücadele ediyor olsaydım, ben mücadele etmeye devam ederken Nick'in son birkaç yılda başardığı her şeyi izlerken nasıl hissederdim? Onun adına mutlu olacağımı düşünmek isterdim ve eminim ki büyük bir parçam mutlu olurdu - hatta ayrılmış olsam bile kariyerindeki başarılarına gururla bakardım. Ama kıskançlık da olurdu ve bu kıskançlığın bizi yiyip bitirmeyeceğini bilmiyorum.

Belki de Nick gerçekten bize bir iyilik yapmıştır. Üçümüzün arasına bir sessizlik çöktü.

"Peki şimdi ne yapacağım?" Sessiz bir dakikanın ardından soruyorum.

Kennedy, "Bunu sizin için yanıtlayabileceğimizi sanmıyorum," diyor. "O zamandan bu yana gerçekten yeterince şey değişti mi? Bu sefer ne farklı olurdu?"

"Bence sadece kendine dikkat etmelisin. Neredeyse Noel geldi. Belki de bu geceyi içini dökmek için kullanmalısın ama yarını en sevdiğin tatil şeylerini yaparak geçirmelisin."

Alyssa'nın önerisine başımı sallıyorum, yarın günün büyük bir bölümünü insanlara tatil içeceklerini servis ederek geçireceğimi biliyorum, onlar geçmiş Noelleri düşünmeden neşeli hayatlarına devam ederken.

"Ne yapmaya karar verirsen ver, burada olduğumuzu biliyorsun." Kennedy kadehini bana doğru kaldırdı, sanal bir kadeh kaldırma.

"Biliyorum. Teşekkürler çocuklar, gerçekten. Siz en iyisisiniz." "Biliyoruz."

Telefon görüşmesinden çıkıp *Gerçek Ev Kadınları*'na geri dönmeden önce ikisine de el sallayıp öpücük gönderiyorum. Yatağımın derinliklerine gömülüp yorganı çeneme kadar çekiyorum. Arkadaşlarımla yaptığım konuşmadan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum, bu durumda kimsenin bana ne yapmam gerektiğini söyleyemeyeceği dışında. Kennedy'nin bir konuda haklı olduğunu biliyorum; sadece Nick için değil, benim için de neyin değiştiğini gerçekten düşünmem gerekiyor. Eğer biz

Bu işe gerçekten bir şans verin, şu anda kariyerlerimizdeki farklılıklarla başa çıkabilecek kadar iyi bir yerde miyim?

Bu arada, kendime bu yuvarlanma dönemini hediye ettiğim için, gerçekten içine gömülmeme izin veriyorum. Yatağım çok soğuk ve yanımda çarşafı ısıtan çok sıcak ve yakışıklı bir yazardan kesinlikle faydalanabilirim. Yatağım hep bu kadar büyük müydü? Birdenbire çok daha boş hissettirdi.

Ugh. Şu anda yapmam gereken son şey Nick Matthews'u yatağında düşünmek. Eğer tek yataklı bir odaya düşmeseydik, bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu bokun gerçek hayatta olmaması gerekiyor.

Gidip kendime biraz daha şarap doldurmak üzereydim ki telefonum bir mesajla çaldığında şişeyi alıp yanımda getirmeyi kastetmiştim.

Alyssa'nın beni neşeli bilgelik sözleriyle şerefleştirmesini bekliyorum ama ekranda gördüğüm arkadaşarımdan birinin adı değil.

Eve sağ salım vardın mı?

Keşke onun adını duymak göğsümde kar tanelerinin uçuşmasına neden olmasaydı.

Evet. Evde ve yatakta bir kadeh şarap ve Real Housewives.

Ve belki de şarabı bırakmalıyım çünkü kesinlikle bunların hiçbirini bilmesine gerek yoktu.

Olmayı en sevdiğin yer. Noel için zamanında dönmene sevindim. Eminim en sevdiğin tatil için büyük planların vardır.

Aslında Noel günü için bir planım yok. Alyssa'nın fırtına uçuşunu iptal etmeden önce gelmesi gerekiyordu ve ailem şehir dışında.

ME: Ama bunların hiçbiri senin için önemli değil çünkü şu anda konuşmuyor olmamız gerekiyor.

Mesajı yazıp gönderiyorum, ama kelimelerde herhangi bir gerçeklik hissetmiyorum. Aksine, kendimi onunla konuşmak isterken buluyorum.

Kahretsin. Özür dilerim. Bana boşluğa ihtiyacın olduğunu söyledin ve ben de sana bunu vermeyi planlıyorum.

Seni şimdiden özledim.

Ve tekrar özür dilerim. Her şey için.

Mutlu Noeller, Jess.

Evet. Sen de öyle.

Parmaklarım telefonumun kenarlarına gömülüyor ve iyi ki telefonum sağlam bir malzemeden yapılmış çünkü o kadar sıkı kavırıyorum ki ikiye ayrılmamasına şaşıyorum.

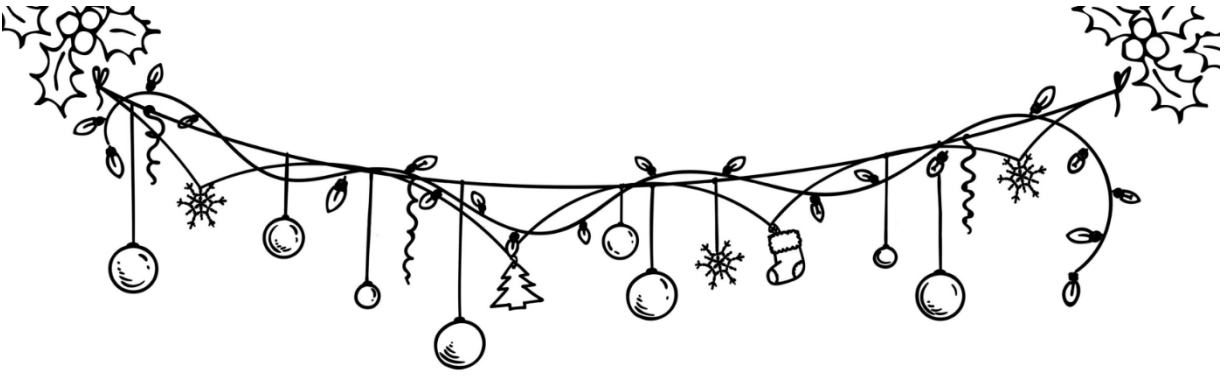
Beni özlüyor.

Bu kısma inanmak kolay, çünkü kendime itiraf etmek istemesem de onu ben de özlüyorum. Nick'in sadece birkaç günlüğüne de olsa hayatıma geri dönmesi bana birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlatmaya yetti. Sonunda onu affedemesem ya da ikimizin de sağlıklı bir ilişki içinde tekrar bir araya gelebilecek kadar büyümediğimiz ortaya çıksa bile, bu onu gerçekten sevdiğim gerçeğini değiştirmez.

Onu hala sevebileceğimi.

Yatağımdan fırlıyorum, seyahatten döndükten sonra asla hemen eşyalarını toplamayan biri olduğum için şükrediyorum çünkü bu, dizüstü bilgisayarımın hala yatağımın dibindeki çantamda olduğu anlamına geliyor. Bilgisayarımı kaptığım gibi yorganın altına geri götürüyorum.

Nick ve ben hala hikayemizi nasıl bitirmek istediğimize karar vermedik, ama şu anda, yıkıcı bir üçüncü perde ayrılığı yazmak için mükemmel bir zihinsel durumdayım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

NICK

TGina'ya veda ettikten sonra otel odamın sessizliğine geri döndüğümde telefonumu çıkarıyorum ama kimi aramak istediğimden emin değilim. Marcus bariz bir seçim olurdu, ama biz duygular hakkında konuşacak türden arkadaşlar değiliz, gerçek olanlar hakkında değil. Ve bunun bir kısmı onun hatası.

Hilary'yi arayabilirim ama teknik olarak tatilde ve beni dinleyeceğinden emin olsam da, telefonu sadece patronu olduğum için açacağı hissinden kurtulamıyorum.

Otel yatağının kenarına çöküyorum, telefonum hâlâ elimde. Kendime ne yaptığımı tam olarak düşünme fırsatı vermeden önce annemin cep telefonu numarasını bulup arıyorum.

"Nicky!" Hemen cevap veriyor, sesindeki parlaklık gerçek. "Noel'e kadar senden haber almayı beklemiyordum."

"Umarım aramamda bir sakınca yoktur."

"Elbette sorun değil. İstedğin zaman arayabilirsin. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyorum. Aramız her zaman çok iyi olmasa da, gerçekten ihtiyacım olduğunda ailemin yanımda olacağından hiçbir zaman şüphe duymadım. Sadece onların bu destek teklifini hiç kabul etmedim. Bunun nedeni kısmen çocukluğumdan kalan kızgınlık, kısmen de onlara hiçbir zaman yanımda olma şansı vermek istememem.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor annem bir dakikalık sessizliğin ardından.

Uzun bir iç geçirdim. "Emin değilim anne. Bu hafta bir şey oldu ve belki senin tavsiyeni alabilirim diye umuyordum."

"İyi bir tavsiyem var mı bilmiyorum ama başka bir şey yoksa dinlemeye hazırım."

Dinlemeye istekliydi ve ben de konuştum. Ona her şeyi anlattım, beş yıl önceki ayrılığı, hiçbir zaman tam olarak devam edemediğimi, Jess'i tekrar görmenin nasıl bir his olduğunu, onunla yazmanın yaratıcı kıvılcımını ve en önemlisi, onun gidişini izlemenin nasıl bir his olduğunu.

Annem beni dinliyor, tüm dikkatini ve sempatik seslerini bana veriyor.

"Ve biraz zaman istedi, buna saygı duyduğumdan emin olmak istiyorum, ama aynı zamanda benim için ne kadar önemli olduğunu ve aramızdaki ilişkinin yürümesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğumu bilmesini istiyorum," diye bitiriyorum.

"Onu rahat bırakmanın ve bahsettiğin şu büyük jesti yapmanın bir yolu var mı?"

"Bilmiyorum. Şu haliyle büyük bir jest için tek bir fikrim bile yok."

Gülüyor. "Sen romantik bir yazarsın. Eminim bir şeyler düşünebilirsin."

"Ya beni affetmezse? Kariyerimi aşka tercih ettim, bu affedilemez." Korkularımı ilk kez yüksek sesle dile getiriyorum. Yaptığımı yanlış olduğunu biliyorum. Elimden gelse her şeyi değiştireceğimi de biliyorum. Ama bu Jess'in beni affetmek zorunda olduğu anlamına gelmiyor. Geçmişe dönebilse bile, belki de affetmek istemeyecektir.

"Bence bu durumda kariyerine öncelik vermenin pek çok nedeni var Nicky ve bence bunların çoğu muhtemelen benim hatam." Uzun bir nefes alıyor ve sesini gölgeleyen duyguyu duyabiliyorum. "Seni ne olursa olsun sevdiğimi, kabul ettiğimi ve beni her zaman gururlandırdığını bilmeni sağlayarak çok iyi bir iş yaptığımı sanmıyorum. Kaç kitap sattığın umurumda değil, gelecekte tek bir kopya bile satmasan umurumda değil. Baban ve ben seninle daha fazla gurur duyamazdık. Sen benim oğlumsun ve seni seviyorum."

Kendi gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kalıyorum, çünkü bu duygudan hiçbir zaman gerçekten şüphe etmemiş olsam da, bunu yüksek sesle duymak bana hala bir şeyler hissettiriyor. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim. Jess'le sadece bir kez tanıştığımı biliyorum, ancak onunla tanıştığım andan itibaren onun senin için doğru kişi olduğunu söyleyebilirim ve bence bir şansın varsa, bunu boşa harcamadığından emin olmalısın."

"Teşekkürler anne."

"Nasıl gittiğini bana haber ver."

"Yapacağım." Sadece bir saniye tereddüt ettim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlı oğlum."

Telefonu kapattıktan sonra bir sonraki adımları düşünmeye hazır olmam bile birkaç dakikamı alıyor. Uzun süre boyunca ailemin beni ittiğini, olduğum gibi kabul edemediğini düşündüm. Ama belki de gerçekte onları bir kenara ittim çünkü yapılması en kolay şey buymuş gibi geldi. Belki de hangi sıfatla olursa olsun yanımda olmalarına izin vermem gerekiyordu.

Tek bir konuşmanın hayat boyu yaşadığım deneyimleri düzeltmeyeceğini biliyorum ama bana bir şeyi gösterdi: İnsanlar değişebilir.

Dizüstü bilgisayarımı açıp Google dokümanını açıyorum. Sonuna kadar ilerliyorum, Jess'in otelden ayrıldıktan sonra koca bir bölüm eklediğini görünce keskin bir nefes alıyorum.

Çarşafı hâlâ onun kış yasemini parfümü gibi kokan yatağın yastıklarına yaslanarak yazdıklarını okudum.

Ayrılık sahnesi.

Yıkıcı olmaktan başka bir şey değil, göğsünüzde fiziksel bir ağrıyla okuduğunuz türden bir sahne. Karakterlerin duyguları o kadar gerçek ki, sanki onlarla birlikte ben de bu bölünmeyi yaşıyorum.

Bölümün sonunda Jess son iki kelimeyi yazmıştır: *Son*.

Sanırım Nick Matthews'un sonunu kabul etmek istiyor.

Ama bölümü tekrar okuduğumda, bunun doğru olmadığını biliyorum. Hikaye böyle bitmemeli, karakterlerimiz ya da bizim için.

Bir anda aklıma geliyor. Yapmam gereken şey. Büyük jest, tabiri caizse.

Tekrar telefonuma uzanıyorum, bu kez tereddüt etmeden Hilary'nin numarasını çeviriyorum. "Noel'e iki gün kaldığını biliyorum ama gerçekten yardımına ihtiyacım var ve söz veriyorum, bu işi başarmamda bana yardım edersen ve bu Noel'i şimdiye kadarki en büyüğü Noel yaparsan sana şimdiye kadar aldığın en büyük ikramiyeyi vereceğim."

Hilary bir an sessiz kalır. "Az önce bunu gelmiş geçmiş en büyüğü Noel yapmak istediğini mi söyledin?"

Gülüyorum. "Evet."

"Sen kimsin ve Nick Matthews'a ne yaptın?" "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama gerçekten yardımınıza ihtiyacım var."

"Tatlım, 'şimdiye kadar aldığın en büyük ikramiye' konusunda yardımımı aldın. Ne yapmamı istiyorsun?"

Planı ve her şeyin plana uygun gitmesi için ondan tam olarak ne isteyeceğimi açıklıyorum. Daha telefonu kapatmadan, öfkeyle Google'da arama yaparken, e-posta gönderirken ya da çok kolay kullandığı asistan sihrini çalıştırırken klavyesinin takırdadığını duyabiliyorum.

Ben de üzerime düşeni yapmak için oturdum. Boş bir belge açtım ve yazdım. Yazıyorum, yazıyorum, yazıyorum, işlemek ve yüzüme oda servisinden yemek tıktırmak için zar zor duruyorum.

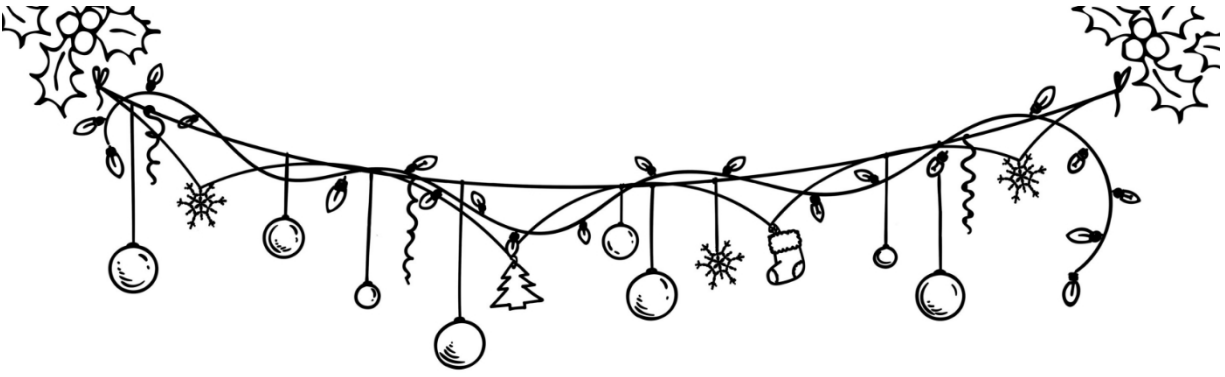
Gece boyunca ve sonra sabah saatlerine kadar yazıyorum. O kadar çok kelime yazıyorum ki sayısını unutuyorum. O kadar uzun süre yazıyorum ki, ekrandaki kelimeler birbirine karışıp bulanık küçük noktalar haline gelmeye başlıyor. Kitabımızı, hikayemizi sona saklıyorum ve bitirdiğimde, her zaman böyle bitmesi gerektiğini biliyorum.

İşte o zaman nihayet belgeyi kaydedip Hilary'nin benim için bulduğu kişiye gönderiyorum. Bu işi zamanında halletmek bana bir servete mal olacak ve teslim alma saatine yetişmek için sabah ilk trenle şehre dönmem gerekecek ama buna degeceğini biliyorum. Noel arifesi sabahının erken saatleri ve gözlerimi bir saniye daha açık tutamıyorum. Yatağa uzanıyorum, Jess olmadan ne kadar soğuk olduğunu fark ediyorum, diğer tarafta toplanmış, tüm örtüleri kapıyor ama o kadar çok sıcaklık yayıyor ki gerçekten önemli değil.

Onu özlüyorum.

Ama her şey olması gerektiği gibi giderse, onun -bizim- çok sevdiğimiz kitaplarda ve filmlerde olduğu gibi, o zaman yarın kollarıma geri dönecek.

Hayatımda ilk defa Noel için sabırsızlanıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

JESS

WNoel arifesinde uyandığımda, erken vardiyaya kaldığım için minnettar oluyorum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve hiçbir şey

Kafein takviyesine ihtiyaç duyan müşterilerle dolu bir kuyruktan daha iyi bir dikkat dağıtıcı. Morgan, kimseyi şaşırtmayacak şekilde, son birkaç gündür işe gelmemem konusunda son derece soğukkanlı. Özrümü kabul edip bana bir önlük verdi ve beni tezgahın arkasına gönderdi; sabahın geri kalanını benim bile midemin kaldıramayacağı kadar çok naneli mocha yaparak geçirdim.

Geç saatlere kadar kalmayı, öğleden sonraki vardiyayı da üstlenmeyi teklif ediyorum, ancak Morgan mutlu Noeller dileyerek beni neredeyse ön kapıdan dışarı itiyor.

Ve böylece tatilin geri kalanında kendi halime bırakıldım. Arkadaşlarımla tavsiyesine uymaya karar veriyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bu sürtükler genellikle haklı çıkıyor. En şirin Noel kazağını giymeden önce duş alıp saçımı yapıyor ve makyaj yapıyorum. Paltomu, eldivenlerimi, atkımı ve şapkamı giyerek ön kapıdan çıkıyorum ve doğrudan en yakın kafeye gidiyorum, ki bu kafe benim çalıştığım kafe değil.

Dışarısı soğuk, insanın iliklerine işleyen türden, ama en azından kuru, paltomun içinde sıcacıkım ve elime büyük bir naneli mocha aldığımda (görünüşe göre yaklaşık bin tane yapmak cazibesini tam olarak öldürmemiş), sıcaklık içimden dışıma doğru akıyor. Metro istasyonuna doğru ilerliyorum ve Manhattan'a giden trene atlıyorum. Brooklyn'i tüm kalbimle seviyorum ama Manhattan'da Noel gibisi yok.

Tatil turuma Rockefeller Center'daki ağaçla başlıyorum. Klasik olmasının bir nedeni var ve bu yılki ağaç şimdiye kadarkilerin en güzeli olabilir. Nick'le buraya geldiğim tüm zamanları düşünmek için kendime beş dakika ayırıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, anılar beni her zamanki soğuk ve bıçak gibi değil, sıcak ve tüyler ürpertici bir şekilde bırakıyor. Buz pateni kiralamayı düşünüyorum ama günümün tadını çıkarmak istiyorum ve kırık bir ayak bileğiyle bu çok daha zor olacak.

Ağacın tüm büyüsunü içime çektiğimde Bryant Park'a yürüyüp kış pazarını geziyorum ve damarlarımda kan dolaşmasına neden olacak kadar zengin bir sıcak çikolata için duruyorum. Dürüst olmak gerekirse, sıcak çikolata ruh sağlığım için herhangi bir şarap ve *Real Housewives* maratonunun yapabileceğinden daha fazlasını yapıyor ve bu da bir şey söylüyor.

Kış pazarının tamamını keşfettikten sonra Drama Kitap Dükkânı'na doğru yürüyorum. Burada özellikle Noel'e özgü bir şey yok, sadece bulunmayı en sevdiğim yerlerden biri ve bugünün amacı da bu. Yeni bir kitap ve kruvasan alıyorum ve bir sonraki yerim olan Otuz Dördüncü Cadde'deki Macy's'e geçmeden önce biraz oturuyorum. Hakkında klasik bir tatil filmi var, o yüzden mutlaka gitmeliyim.

Aslında mağazaya girmiyorum çünkü Noel arifesindeyiz ve ölmek istemiyorum ama tatil ruhunun en somurtkan New Yorkluları bile nasıl gülümsettiğini severek biraz dışarıda insanları izliyorum.

Bir lokantada domates çorbası ve ızgara peynirden oluşan geç bir öğle yemeği yedikten sonra günü bitirmeye karar veriyorum. Tatil neşesinin arasında olmak kesinlikle moralimi yükseltmeye yardımcı oldu, ancak öğleden sonranın akşama dönüştüğü ve günün ayak işlerinden çok aile ve arkadaşlarla vakit geçirmeye dönüştüğü noktaya hızla yaklaştığımızın farkındayım.

Ben de metroya geri döndüm ve en sevdiğim ilçeye, evime doğru yola çıktım. Merdivenlerden daireme çıktığımda, karşılama paspasımın üzerinde bir kutu görünce şaşırıyorum. Normalde paketler alt kattaki posta kutularının yanına bırakılır ve dün gece rüyamda alışveriş yapmadıysam, ki bu her zaman bir olasılıktır, herhangi bir sipariş beklediğimi sanmıyorum.

Ama kutunun üzerinde posta etiketi yok. Onun yerine parlak kırmızı harflerle şöyle yazıyor: "Jess'e, Noel Baba'yı Seviyorum."

Annemle babamın bunu bir şekilde ayarlamış olması gerektiğini düşünerek kutuyu almak için eğildim ama kutu çok ağır olduğu için ayağımla içeri itmek zorunda kaldım. Küçük mutfağıma girip bir makas kapıyorum ve Noel'e giden bir çocuk gibi kutuyu kesiyorum. Ki aslında öyleyim.

Kutuda gördüklerimi anlamlandırmam bir dakika sürüyor. Yayıncıların ilk okumalar için gönderdiği türden altı el yazması var.

Gerçek kitap gibi görünmüyorlar çünkü kağıtları normal mektup boyutunda ama profesyonelce ciltlenmişler.

Kutunun yanına oturup ilk kitabı çıkarıyorum ve parmaklarımı kitabın adının üzerinde gezdiriyorum. Bu *Heartbreak Manor*, Nick'in ilk kitabı. Ama neden bana kitabının tuhaf bir versiyonunu göndersin ki? Kitabın basılmış versiyonu zaten bende var (dürüst olmak gerekirse ciltli ve ciltsiz). Ve bu hiç de eski görünmüyor, kâğıdı gıcır gıcır, taze ve yazıcıdan yeni çıkmış gibi kokuyor.

Ne arıyor olabileceğimi merak ederek sayfaları çeviriyorum. Özellikle bu kitabın kelimeleri bana o kadar tanıdık geliyor ki, onları kendi kelimelerim kadar iyi biliyorum. Bu el yazmasını yüzlerce kez okumuş olmalıyım. Parmaklarımı kelimelerin üzerinde gezdiriyorum ve göğsüm ağrımaya başlıyor. En sevdiği sahneyi yazarken bana anlatan sesini neredeyse kafamın içinde duyabiliyorum.

Kitabın sonuna gelene kadar sayfaları çevirmeye devam ediyorum.

Alnım kırışıyor çünkü son iki bölümle ilgili bir şeyler ters geliyor. Farklı. Bu kelimeleri daha önce okuduğumu biliyorum, ama bir şekilde yersiz görünüyorlar.

Önümdeki resim netleştikçe gözlerim açılıyor. Bu Nick'in yayınladığı kitabın sonu değil. Bu, iki karakterin farklılıklarını uzlaştırdığı ve birlikte oldukları orijinal son. Sonsuza dek mutlu bir son, bir romantizmin bitmesi gerektiği gibi.

İlk el yazmasını bir kenara bırakıp ikincisine uzandım. Bunu da herkes gibi ilk kez yayınlandığı gün okudum. Yine de hikayeye aşina olmak için yeterince okudum, bu yüzden sonuna kadar atlıyorum. Bu kitabın orijinal versiyonunda kadın kahraman, ailesinin onun için seçtiği adamla evlenmek için kahramanı terk ediyor. Bu kesinlikle yıkıcı bir durum - ilk okuduğumda kitabımı duvara fırlatmıştım. Ancak bu yeni versiyonda, nişanlısını terk ediyor ve kahramanla kaçıyor. Sonsuza kadar mutlu yaşıyorlar.

Sonraki üç kitap da aynı. Nick, yayınlanan her kitabının sonunu, çiftin birlikte olmasını sağlayacak şekilde yeniden yazmıştır. Hiç kimse

kimse ölmüyor, kimse gitmiyor, kimse yalnız ve kalbi kırık kalmıyor. Benim için tüm karakterlerine sonsuza dek mutlu sonlar verdi.

Bunu nasıl başardığını düşünmek için durmuyorum, bu sayfalardan yayılan mutluluğun, neşenin içinde kayboluyorum.

Son taslağı kutudan çıkardığımda heyecanlı bir çığlık koptu içimden.

Kapağında "*Just One Thing I Need* by Jessica Carrington and Nick Matthews" ibaresi yer alıyor.

Parmaklarımı başlığın ve isimlerimizin üzerinde gezdiriyorum, onları birlikte yazarken gördüğümde içimde oluşan minik sevinç ürpertisinin tadını çıkarıyorum.

Kendimi yerden kaldırıyorum, bir tuvalet molası veriyorum ve kendime bir atıştırmalık ve içecek alıyorum, çünkü bu kitabı - kitabımızı - okumaya başladığımda durmak istemeyeceğimi biliyorum.

En sevdiğim okuma koltuğuma kıvrılıyorum, Noel ağacının ışıkları yanımda parıltıyor, kendimi en yumuşak battaniyemle örtüyorum ve hikayemizi okumak için kitabı açıyorum. Kendime yazarlardan biri gibi değil, ilk kez deneyimleyen bir okuyucu gibi okuyacağıma söz veriyorum. Yazım hataları ve olay örgüsü boşlukları hakkında endişelenmeyeceğim, yarattığımız bu karakterlerin yolculuğuna odaklanacağım.

Sonraki birkaç saati yüzüme kazınmış bir gülümsemeyle geçirdim. Sanırım bu kitabı sevebilirim, şimdiye kadar yazdığım her ilk taslak için söyleyebileceğim bir şey değil, ama bu, ışıltıya sahip. O faktör. Onu yazarken keyif alabildik ve bu keyif sayfada açıkça görülüyor.

Ayrıca Nick ve benim seslerimizi sorunsuz bir şekilde birleştirebilmemiz, birbirlerini tamamlamaları, asla rekabet etmemeleri veya birbirlerinin üzerine konuşmamaları da çok açık. Sanki en başından beri yazım ortağı olmamız gerekiyordu.

Kendimi Nick'in kendi yazdığı ve henüz okumadığım bir seks sahnesini okurken bulduğumda, sandalyemde dimdik duruyorum. Nick'in uzun zamandır yazdığı en müstehcen şey bu ve sayfadaki kelimeleri okumak bile kanımı ısıtıyor. Sonra beynim beni ve Nick'i hayal etmekten kendini alamıyor ve kendime bir kadeh şarap doldurmak için kısa bir ara vermek zorunda kalıyorum.

Kitap şaka ve zekâ dolu ama yine de karakterler ikinci şanslarını da kaçırdıklarını düşündüklerinde kalbim sızlıyor. Ayrılığı yazanın ben olduğumu biliyorum, ama yeni gözlerle okuyorum ve bunun aslında bir ayrılık olmadığını, daha çok küçük bir duraklama olduğunu görüyorum. Bu karakterlerin tekrar bir araya gelmeden önce nefes almaları ve kendilerini gerçekten adamaları için bir şans.

Ve birbirlerine geri dönmenin yolunu buluyorlar çünkü sonu Nick yazdı. Muhteşem bir jest, bir uzlaşma ve çiftimizin sonsuza dek mutlu yaşayacağını açıkça kanıtlayan bir sonsöz.

Gözlerimdeki yaşları siliyorum ve son şarabımı yudumluyorum.

Neredeyse gece yarısı oldu ve onu rahatsız etmek ya da uyandırmak istemiyorum ama onunla konuşma ihtiyacım her şeyden daha ağır basıyor.

Rehberimde onun adına tıkladım. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, çoğunlukla sadece sesini duymaya ihtiyacım var.

"Hey, Jess."

"Merhaba."

Bir an garip bir sessizlik oldu.

Tamam, pek parlak bir başlangıç yapmadık ama geç oldu. "Paketini aldım."

"Öyle mi?"

İkimizin de gerekli *paket* şakasını yapmaması anın ağırlığına *işaret* ediyor.

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırıyorum, kelimeleri daha fazla içimde tutamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir bu duyguları hissediyorum. Eğer tamamen dürüst olursam, onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

"Ben de seni seviyorum Jess."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum, aniden uzun zamandır yazdığım karakterleri daha iyi anlıyorum. "Seni özlüyorum ve keşke burada olsaydın. Keşke Noel'i birlikte geçiriyor olsaydık."

"O zaman şanslısın."

Ön kapım çalınıyor ve geç olduğu ve yalnız yaşadığım için ilk içgüdüm koridordaki dolapta sakladığım beyzbol sopasını almak oluyor.

Ama sonra o kapının diğerk tarafında olabilecek tek bir kişi olduğunu fark ediyorum.

Yine de her ihtimale karşı gözetleme deliğini kontrol ediyorum.

Gölümseyerek kapıyı açıyorum, telefon görüşmemizi sonlandırıyorum ve telefonumu kim bilir nereye fırlatıyorum. "Merhaba."

"Merhaba."

Bir saniye sonra kollarımdayım, yüzüm boynuna gömölü, beni o kadar sıkı kavırıyor ki neredeyse nefesim kesilecek. Ama ben sadece onu daha da sıkıyorum.

Kapıyı arkasından iterek kapatıyor ve gitmeme izin veriyor, aramızda yüzümü ellerinin arasına alabileceği kadar boşluk bırakıyor. "Çok özür dilerim Jess. Pek çok şey için ama en çok da seninle konuşmadığım için tam bir aptaldım."

"Gerçekten öyle olmasını isterdim ama oldu ve bizi bugün bulunduğumuz yere getirdi. Geleceğe odaklanmayı tercih ederim."

"Ben de." Nick eğiliyor ve alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seninle yeni bir şeyler inşa etmeye odaklanmak istiyorum ama kaybettiğimiz zaman için, aptalca kariyer kaygılarının hayatımın aşkına mal olmasına izin verdiğim için her zaman pişmanlık duyacağım."

"Sanırım beni kastediyorsun?" Karnını dürtüyorum ve sırtıyorum.

"Tabii ki." Beni daha yakına çekiyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve

Ayrı kaldığımız beş yıl içinde çok şey oldu. Ama seni sevmekten asla vazgeçmedim Jess ve vazgeçmeyeceğim. Sence bana bir şans daha verebilir misin?"

Uzun, dramatik bir iç geçirdim. "Duruma göre değişir." Gözleri endişeyle kırıştı. "Neye göre?"

"Sonsuza dek mutlu sonlar yazmaya devam edecek misiniz, yoksa sonunda herkesin öldüğü bir sürü kitap okumak zorunda mı kalacağım?"

Sırtıyor ve gözleri parlıyor. "Tamam, ilk olarak, ben hiç sonunda herkesin öldüğü bir kitap yazmadım. İkincisi-"

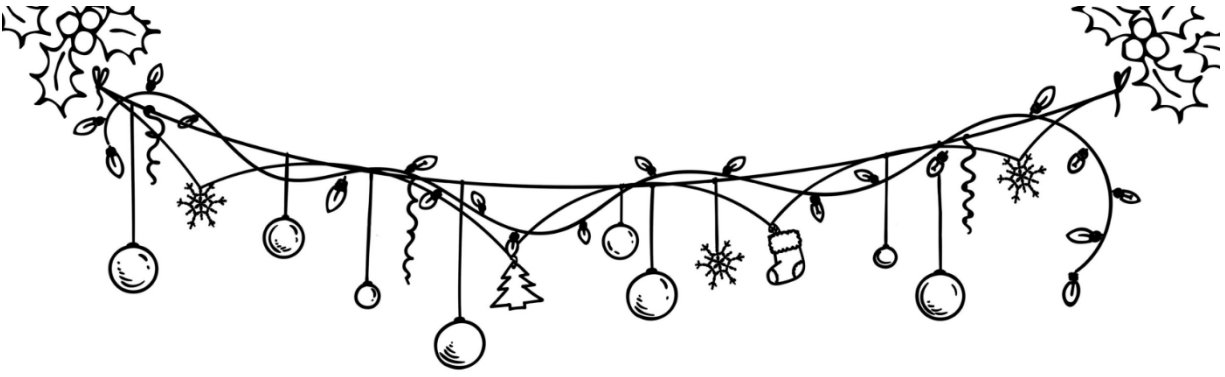
Söylemini bir öpücükle kesiyorum, bizi daha da yakınlaştırmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Ellerini saçlarımın arasından geçiriyor ve ben de ona tamamen açılıyorum. Nick Matthews hayatımın aşkı, kalbimin sahibi olan adam - kader arkadaşım - ve bir sonraki bölümün

neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sonunda Brooklyn'de kilise anları almaya başladığında nefes nefese ayrılıyoruz. Sırıtıyorum. "Sanırım bu ses resmi olarak Noel olduğu anlamına geliyor."

Nick bir öpücük daha için eğiliyor. "Gelmiş gemiş en iyi Noel mi?" "Gelmiş gemiş en iyi Noel."

OceanofPDF.com

Sonsöz

NICK

Sonraki Noel

F Son beş yıldır Noel'de uyandığımda kendimi herhangi bir gün gibi hissedirdim. Ama bugün, Noel'e uyanan küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

Noel'de.

Bugün hayatımın en mutlu günü olacak ve bu kez önümde hiçbir engel yok.

Jess ile geçen yıl şüphesiz hayatımın en güzel yılı oldu. İki ay önce, birlikte yazdığımız ikinci şans tatil romantizmimizi övgü dolu eleştirilerle yayınladık. SVP bizi ülke çapında bir basın turuna gönderdi ve *New York Times*'ın En Çok Satanlar listesine girmemizi sağladı. Bazı okuyucularım yazdığım mutlu sondan dolayı hayal kırıklığına uğradı, ancak çoğu benimle birlikte bu yolculuğa çıkmaktan heyecan duydu.

Romantizm camiasının bir bütün olarak gerçek hayattaki aşk hikayemizi tamamen benimsediğini söylemek yanlış olmaz. Sabah talk-show'larına çıktık ve aşkta ikinci bir şansın gerçek hikayesiyle birden fazla sunucuyu ağlattık. Hem eleştirmenler hem de okuyucular kitabı çok beğendi ve SVP daha fazlasını yapmamız için yaygara koparıyor. Birlikte ikinci bir kitap yazma planlarımız olsa da, kendi bireysel projelerimiz üzerinde de çalışıyoruz ve ben her ikisini de yapabilmeyi seviyorum.

Ancak bugün okuyucularımızla, SVP tanıtım departmanıya ya da bizimkinden başka herhangi bir aşk hikayesiyle ilgili değil.

Jess'e yatakta naneli mocha getiriyorum, onu çarşafLARımın altında kıvrılmış görmenin heyecanına hala alışamadım. Yazın yanıma taşındı ve onu istediğim zaman görebilmek, üzerinde çalışmam gereken yeni taslaktaki kelime sayısı için olmasa da libidom için harika oldu.

Ne diyebilirim ki? Doyamıyorum.

O da yapamaz.

Kahve fincanlarımızı bırakır bırakmaz beni üstüne çekiyor ve içine gömülmem ve onun adımı haykırması uzun sürmüyor.

Neyse ki, programımıza beklenmedik buluşmalar için biraz zaman ayırmıştım.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diyorum boynunun kenarına öpücükler kondururken, "ama gerçekten yola çıkmamız gerekiyor."

Beni üzerinden iterek inliyor. "Bu iyi olsa iyi olur, Nick Matthews."

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel'den daha azını sunmayacağımı biliyorsun." Bana bir yastıkla vurdu. "Buna ben karar vereceğim."

"Gidip hazırlanın ve tatil için en iyi kıyafetlerinizi giydiğinizden emin olun."

Hâlâ çıplak bir şekilde yataktan çıkıyor ve ne yaptığını çok iyi bilerek banyoya giriyor.

Dušta olduğu süreyi giyinerek ve küçük siyah kutuyu ceketimin iç cebine sokarak geçirdim. Yıllar önceki orijinal yüzüğü saklamıştım ama ona vermekle ilgili bir şey doğru gelmedi. Ben de bana lütfettiği yeni başlangıç için yeni bir tane aldım.

Umarım sever.

Alyssa ve Kennedy beni temin e d i y o r . Ailesi de öyle, onlar da beni en az kızları kadar nezaketle karşıladılar. Daha sonra akşam yemeği için bizimle buluşacaklar, ancak Jess onların başka bir gemi seyahatinde olduklarını düşünüyor. Onları gördüğündeki yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum. Günü onun en sevdiği şeyleri yaparak, buzulları izleyerek geçiriyoruz.

Rockefeller Center'daki patenciler ve Bryant Park kış pazarından sıcak çikolata içmek. En sevdiğimiz lokantalardan birinde rahat bir öğle yemeği için duruyoruz ve bir sonraki durağımıza gitmek için metroya binmeden önce küçük bir kafeden üçüncü naneli mocha'sını alıyoruz.

Strand genellikle Noel'de açık değildir, ancak birkaç iyilik istedim ve boş dükkânın kapısını açıp Jess'in yüzündeki hayranlık ifadesini gördüğümde, buna değdi. Kitap turumuzun son durağını burada gerçekleştirdik, Jess'in yazar olarak yapılacaklar listesindeki birçok maddeden biri de burasıydı.

Bu yıl sonunda kahve dükkânındaki işini bıraktı. İki hafta önce itibariyle artık resmi olarak tam zamanlı bir yazar.

Onu Hilary'nin tüm detayları ayarladığı nadir kitap odasına götürüyorum. Tavandan ışıklar sarkıyor ve mekânın ortasında kocaman bir Noel ağacı duruyor, altında da paketlenmiş bir hediye bekliyor.

Jess bana kocaman gözlerle bakıyor. "Bütün bunlar da ne?"

"Bu senin Noel hediyen, belli ki." Kaburgalarını dürtüyorum çünkü içimdeki gerginliği biraz olsun azaltmazsam, soruyu soramadan kusabilirim. "Aç bakalım."

Jess yavaşça ağaca doğru yürüyor, sanki bir şeyin fırlayıp onu korkutmasını bekliyormuş gibi. Küçük dikdörtgen paketi dikkatle açıyor, oysa tek yapmasını istediğim kağıdı yırtmak. Kutunun kapağını kaldırıp içine dikkatle bakıyor. Kaşları çatılıyor ve şaşkınlıkla bana dönüyor. "Nedir bu?"

"Bir sonraki kitabımın ithaf sayfası."

"Ama diyor ki..." Dizlerimin üzerine çöktüğümde o muhteşem kahverengi gözler daha da açılıyor.

"Diyor ki, 'Bu kitap hayatımın aşkına, ortağıma, her şeyime adanmıştır. Karıma. 'Ceketimden yüzük kutusunu çıkardım ve açtım.

Ağzı bir karış açık kalıyor ve ithafın yazılı olduğu kâğıt parçası parmaklarının arasından yere düşüyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Elbette ciddiylim. Jess, sen her zaman benim için tek kadın oldun. Çok zaman harcadım ve bir saniye daha harcamak istemiyorum. Benimle evlenir misin?"

"Evet, seninle evlenirim! Benimle dalga mı geçiyorsun?!?" Kendini kollarıma atıyor ve ben hala tek dizimin üzerinde olduğum için bu hareket ikimizi de yana deviriyor.

Başını ahşap zemine çarpmadan önce yastıklıyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden ağzı benimkine yapışıyor ve ben de memnuniyetle öpücüğe doğru eğiliyorum.

Sonunda geri çekilmek zorunda kaldım çünkü kira sözleşmemin nadir kitaplar odasının zemininde seks yapmamızı kapsadığını sanmıyorum. Ne yazık ki.

Jess'i de yanıma çekerek ayağa kalktım. O saçımı okşuyor, ben de onun kazağını düzeltiyorum. "Sanırım burada önemli bir adımı unuttuk." Elimde tutuyorum

Yüzük.

Elini benimkinin içine sokuyor ve ben de yüzüğü parmağına geçiriyorum. "Mükemmel bir uyum."

Dudaklarımı parmak eklemlerine sürüyorum.

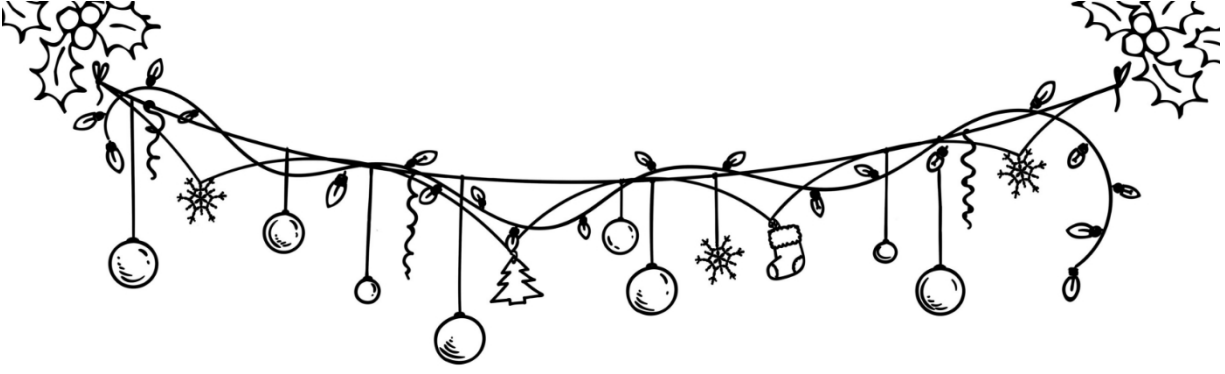
"Mükemmel bir uyum." "Seni seviyorum, Nick Matthews."

"Seni seviyorum Jessica Carrington." Elini dirseğimin kıvrımına sıkıştırıyorum. "Şimdi gel, tatil büyüsunü henüz bitirmedik."

Başını omzuma yaslariken kıs kıs gülüyor. "Sanırım seni tamamen dönüştürdüğümü itiraf etmenin zamanı geldi. Noel'i en az benim kadar seviyorsun."

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Yalan söylemeyeceğim. Bana doğru büyüyor."

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Vay be! Bu kitap ne büyük bir kasırğa oldu! Bu kitap kısa ve tatlı olduğu için, bu teşekkürleri aynı tutmaya çalışacağım (lol)!

Her şeyden önce, tüm Putnam ekibime. Herkesin bana çoğu zaman benim kendime duyduğumdan daha fazla inandığı bir yere geldiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. Bu kitabın ortaya çıkmasında emeği geçen herkese, ama özellikle editörüm Kate Dresser'a son derece minnettarım. Kate, göz korkutucu ve bunaltıcı olabilecek birkaç ayı alıp bu geçişi inanılmaz derecede sorunsuz hale getirdiğin için teşekkür ederim.

Gaby Mongelli, bu kitap sana ithaf edilmiştir, çünkü basitçe söylemek gerekirse, sen olmasaydın ben burada olamazdım. İçimde bir şeyler gördüğün ve büyümeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Menajerim Kimberly Whalen tam bir rock yıldızı olmaya devam ediyor. Elimi tuttuğun, korkularımı yatıştırdığın ve kariyerimin en iyi savunucusu olduğun için teşekkür ederim.

Courtney Kae, Corey Planer, Ashley Hooper, Brianna Mowry, Seni seviyorum Hepsi.

Romantik yazar topluluğuma, bunu kısa tutuyorum, bu yüzden Hepinizin adını veriyorum ama siz olmadan bunu atlatamazdım.

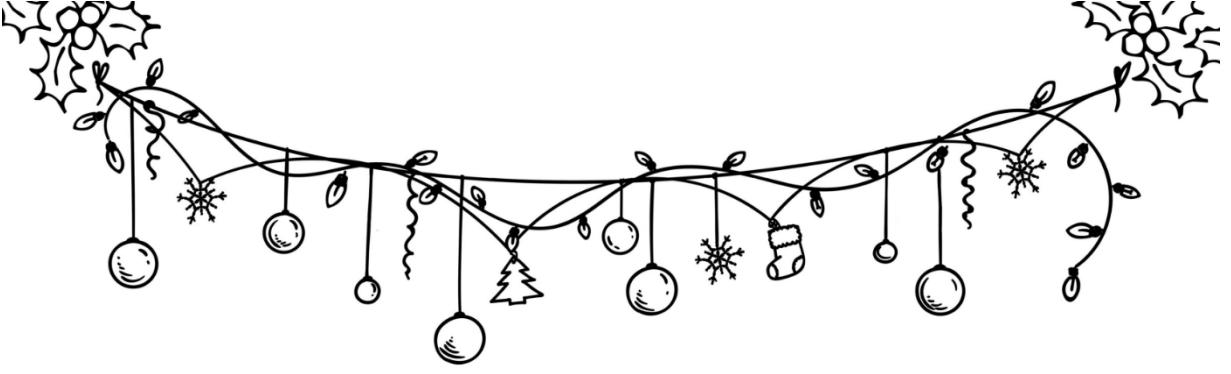
Okuyucularıma, beni çok mutlu ediyorsunuz. Benim için ne kadar önemli olduğunuzu ve desteğinize ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Aileme, her zaman teşekkür ederim.

Canon'a, belki bir gün gerçekten okumanıza izin verilen bir kitap yazarım, ama o zamana kadar, gelmiş ge miş en iyi  ocuk olduğun için teşekk rl er.

Ve Matt'e, bunu sensiz yapamazdım. Gerçekten. En çok seni seviyorum.

OceanofPDF.com

Fotoğraf kredisi: Brianna Mowry

FALON BALLARD, *Lease on Love*, *Just My Type* ve *Right on Cue* kitaplarının yazarı ve *Happy to Meet Cute* podcast'inin eş sunucusudur. Kurgusal aşk hikayeleri yazmadığı zamanlarda, Güney Kaliforniya'da düğün planlayıcısı olarak çalışarak gerçek hayattaki çiftlerin kutlamalarına yardımcı oluyor.

Falon Ballard'ı Çevrimiçi Ziyaret Edin

falonballard.com

 [FalonBallard](#)

 [FalonBallard](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.